

ΒΙΚΤ. ΚΡΗΤΙΚΟΥ — ΓΕΩΡ. ΠΑΠΑΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΕΚΛΟΓΑΙ
ΕΞ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ 1958

ΕΚΛΟΓΑΙ
ΕΞ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΕΚΛΟΓΑΙ

ΕΞ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΕΞΑΤΑΞΙΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ 1958

Ἡ εἰκόνα τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐξωφύλλου ἡ ἀκόμηξ διηγείται πρὸς τὸν Δῖοισαν
ἱστορίας ζῶων. (Παράστασις ἐπὶ ἀγγείων, Γοηρομοιῶν Μονασίον Ῥώμης).

Α'. ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

να το διαβάζει

Ὁ Αἰώσωπος εἶναι ὁ διασημότερος τῶν ἀρχαίων μυθογράφων. Ὀλίγα γνωρίζομεν περὶ τοῦ βίου του. Λέγεται, ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὴν Φρυγίαν τῆς Μ. Ἀσίας κατὰ τὸν ἕκτον αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ, ὅτι ἦτο δοῦλος τοῦ Σαμίου φιλοσόφου Ἰάδμονος καὶ ὅτι ἔλθων μετὰ τοῦ κυρίου του εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπληλευθερώθη βραδύτερον ὑπ' αὐτοῦ. Ἐπίσης λέγεται, ὅτι ἦτο ἀνάπηρος καὶ δύσμορφος, ἀλλ' εἶχε σπινθηροβόλον πνεῦμα καὶ ἠρέσκετο νὰ διηγῆται μύθους πειρακτικούς μὲ τὸν σκοπὸν νὰ διορθώῃ τὰ ἐλαττώματα τῶν ἀνθρώπων. Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ καλύτερον τὸν σκοπὸν του καὶ διὰ νὰ καταστήσῃ τοὺς μύθους του διδακτικούς, ζωηροὺς καὶ εὐχαρίστους, μεταχειρίζεται :

1) τὴν **προσωποποιίαν**, διὰ τῆς ὁποίας παριστᾷ ὡς λογικὰ πρόσωπα ὁμιλοῦντα καὶ ἐνεργοῦντα τὰ ἄψυχα πράγματα, τὰ φητὰ καὶ πολλάκις τὰ ἄλογα ζῶα, καὶ

2) τὴν **ἀλληγορίαν**, διὰ τῆς ὁποίας διδάσκει ἄλλα λέγων καὶ ἄλλα ἐννοῶν· ἀφήνει τοιοῦτοτρόπως ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀκούουν τὸν μῦθον, νὰ ἐξαγάγουν μόνοι τῶν τὸ διδακτικὸν συμπέρασμα του.

Οἱ μῦθοι τοῦ Αἰώσωπου, οἱ λεγόμενοι **Αἰώσωπειοι μῦθοι**, διεδόθησαν εὐρύτατα. Τούτους ἐμμήθησαν κατόπιν καὶ ἄλλοι Ἑλληνες, Ῥωμαῖοι καὶ νεώτεροι Εὐρωπαῖοι μυθογράφοι.

Α'. ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

1. Λέαινα και αλώπηξ.

Ἄλώπηξ λέαιναν ἔσχωπτεν, ὅτι ἓνα μόνον τίκτει· ἡ δὲ λέαινα εἶπεν· «ἓνα, ἀλλὰ λέοντα!»

2. Ἐριφος και λύκος.

Ἐριφος ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ δώματος ἦν. Ἐπειδὴ δὲ λύκον διαβαίνοντα εἶδεν, ἐλοιδορεῖ καὶ ἔσχωπτεν αὐτόν. Ὁ δὲ λύκος εἶπεν αὐτῷ· «Οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ τόπος».

3. Βόες και λέων.

Ἐνέμοντο τρεῖς μετ' ἀλλήλων βόες. Λέων δὲ τούτους φαγεῖν θέλων, διὰ τὴν ὁμόνοιαν ἐδειλία· αἰμύλοις δὲ λόγοις τούτους διαχωρίσας, μεμονωμένους ἓνα καθ' ἓνα τούτων εὐρών, ἀδεῶς κατήσθη.

4. Λύχνος.

Μεθύων λύχνος ἐλαίῳ καὶ φέγγων ἐκαυχᾶτο, ὡς ὑπὲρ ἥλιον λάμπει. Ἀνέμου δὲ πνεύσαντος εὐθύς ἐσβέσθη. Τὸ δευτέρου δὲ ἄπτου τις εἶπεν αὐτῷ· «Φαῖνε, λύχνε, καὶ σίγα' τῶν ἀστέρων τὸ φέγγος οὐδέποτε ἐκλείπει».

5. Γυνή καὶ ὄρνις.

Γυνή τις ὄρνιν εἶχε καθ' ἐκάστην ἡμέραν φόν αὐτῇ τί-
ζουσταν. Νομίσασα δὲ ὡς, ἐὰν πλείους ἢ ὄρνις τροφᾶς λάβῃ,
δις τέξεται τῆς ἡμέρας, διπλασίως αὐτὴν ἐζοίθιζεν. Ἄλλ' ἢ
ὄρνις παρεια γενομένη, οὐδ' ἅπαξ τῆς ἡμέρας ἔπιζτε.

6. Κώνωψ καὶ βοῦς.

Κώνωψ κέραι βοῦς πολὺν χρόνον ἐπιζαθίσαζ, ἐπειδὴ
ἀπαλλάττεσθαι ἐμέλλεν, ἐπυρθάνετο τοῦ βοῦς, εἰ ἤδη βούλε-
ται αὐτὸν ἀπέλθειν. Ὁ δὲ εἶπεν « Ἄλλ' οὔτε ὅτε ἤλθες ἔγνων,
οὔτε, ἐὰν ἀπέλθῃς, γνώσομαι ».

7. Αἶξ καὶ αἰγοβοσκός.

Αἰγοβοσκός τις αἶγας ἀνεκαίειτο πρὸς τὴν μάνδραν.
Μία δ' ἐξ αὐτῶν ὑπελείφθη ἠδὲ γὰρ τι ἔτροφε. Ρίψας δὲ ὁ
ποιμὴν λίθον, τὸ κέραζ αὐτῆς συνέτριψεν εὐστοχίσαζ. Καθι-
ζέτευε δὲ τὴν αἶγα μὴ εἰπεῖν τοῦτο τῷ δεσπότῃ. Ἡ δὲ εἶπε
« Κἂν ἐγὼ σιωπήσω, πῶς κρύψω; Προδῆλον γὰρ ἔστι πᾶσι
τὸ κέραζ μου συντετριμμένον ».

8. Ἀλώπηξ καὶ βότρυες.

Ἀλώπηξ λιμώτιπυσα, ὡς ἐθεάσατο ἐπὶ τινος ἀνα-
δενδράδος βότρυες κρεμαμένους, ἐβουλήθη αὐτοὺς ἀράσαι,
ἀλλ' οὐκ ἐδύνατο. Ἀπογοοῦσα δὲ πρὸς ἑαυτὴν εἶπεν « ὁμ-
φραζές εἶσι ».

9. Κυνηγός καὶ δρυοτόμος.

Κυνηγός τις λέοντος ἔγνη ἐπιζητῶν δρυοτόμον ἠρώτη-
σεν, εἰ εἶδεν ἔγνη λέοντος καὶ ποῦ ὁ λέων κοιτάζει. Τοῦ δὲ
εἰπόντος, « καὶ αὐτὸν τὸν λέοντά σοι ἤδη δεῖξω », ὁ κυνηγός
ὠχριάσαζ ἐκ τοῦ φόβου καὶ τοὺς ὀδόντας συγκρούων εἶπεν.
« Ἐγνη μόνα ζητῶ, οὐχὶ αὐτὸν τὸν λέοντα ».

10. Πῆραι δύο.

Ἀνθρώπων ἕκαστος δύο πῆρας φέρει, τὴν μὲν ἔμπροσθεν, τὴν δὲ ὀπισθεν, γέμει δὲ κακῶν ἑκατέρα· ἀλλ' ἢ μὲν ἔμπροσθεν ἀλλοτρίων γέμει, ἢ δὲ ὀπισθεν τῶν αὐτοῦ τοῦ φέροντος. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἄνθρωποι τὰ μὲν ἑαυτῶν κακὰ οὐχ ὀρῶσι, τὰ δὲ ἀλλότρια πάνυ ἀκριβῶς θεῶνται.

11. Λέων καὶ ταῦρος.

Λέων ταῦρον παμμεγέθει ἐπιβουλεύων, ἔγνω δόλω αὐτοῦ περιγενέσθαι. Καὶ διὲ προσκαλεσάμενος τὸν ταῦρον, εἶπε πρὸς αὐτόν· «Πρόβατον ἔθυσσα, ὦ φίλε, καί, εἰ βούλει, σήμερον συνεσπιαθῶμεν». Ἐβούλετο δὲ ὁ λέων, μετὰ τὸ κατακλιθῆναι τὸν ταῦρον, καταφαγεῖν αὐτόν. Ὁ δὲ ἐλθὼν καὶ θεασάμενος λέβητας πολλοὺς καὶ ὀβελίσκους μεγάλους, τὸ δὲ πρόβατον οὐδαμοῦ, ἀπηλλάττετο οὐδὲν εἰπών. Τοῦ δὲ λέοντος αἰτιωμένου αὐτόν καὶ τὴν αἰτίαν μαθεῖν θέλοντος, δι' ἣν, εἰ καὶ οὐδὲν δεινὸν ἔπαθεν, ἀπέρχεται, ὁ ταῦρος εἶπεν· «ἀλλ' ἔγωγε οὐ μάτην τοῦτο ποιῶ καὶ φεύγω, ὦ λέων· ὀρῶ γὰρ παρασκευῆν οὐχ ὡς εἰς πρόβατον, ἀλλ' εἰς ταῦρον ἡτοιμασμένην».

12. Λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηξ.

Λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηξ, συμμαχίαν ποιησάμενοι, ἐξῆλθον εἰς ἄγρην. Πολλῶν δὲ θηρίων ἀγρευθέντων, ὁ λέων τῷ ὄνῳ διανεῖμα προσέταξε. Τοῦ δὲ τρεῖς μερίδας ἕσας ποιήσαντος καὶ ἐκλέξασθαι αὐτῷ παραινούντος, ὁ λέων ἀγανακτήσας τὸν ὄνον κατέφαγε καὶ τῇ ἀλώπεκι μερίσαι προσέταξε. Ἡ δέ, πάντα εἰς μίαν μερίδα συναθροίσασα καὶ ὀλίγα ἑαυτῇ καταλιποῦσα, παρήνει αὐτῷ ἐλέσθαι. Ἐρομένου δὲ τοῦ λέοντος, τίς αὐτὴν οὕτω διανέμειν ἐδίδαξεν, ἡ ἀλώπηξ εἶπεν· «Ἡ τοῦ ὄνου συμφορά».

13. Πίθηκος καὶ ἀλείεις.

Πίθηκος ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ δένδρου καθήμενος, ὡς εἶδεν ἀλείεις ἐπὶ τινος ποταμοῦ σαγήνην βάλλοντας, παρετήρει τὰ ὑπ' αὐτῶν γιγνόμενα. Ὅτε δ' οὗτοι τὴν σαγήνην κατέλιπον καὶ μισρὸν ἀπεχώρησαν, καταβάς ἀπὸ τοῦ δένδρου ἐπειρώτο μιμεῖσθαι αὐτούς. Ἐγγλίσθη δ' ἐν τοῖς δικτύοις ἐκινδύνευσεν πιγῆναι. Τότε δὲ πρὸς ἑαυτὸν εἶπεν· «Ἄλλ' ἔγωγε δίκαια πάσχω· τί γὰρ ἀλευεῖν μὴ μαθὼν τοῦτο ἐπεχειροῦν;»

14. Κομπαστής.

Ἄνθρωπος ἐπὶ ἀνανδρία ἐξάσποτε ὑπὸ τῶν πολιτῶν ὀνειδιζόμενος, ἀποδημήσας ποτὲ μετὰ πολὺν χρόνον ἐπανῆλθε. Κομπάζων δὲ διηγείτο τάδε· «Ἀποδημῶν πολλὰ καὶ μεγάλα ἔδρασα καὶ ἐν τῇ Ῥόδῳ τοιοῦτον πῆδημα ἐπήδησα, οἷον οὐδεὶς τῶν Ὀλυμπιονικῶν δύναται πηδήσαι. Μάρτυρας δὲ ποιῶμαι πάντας, ὅσοι με τοῦτο τὸ πῆδημα πηδήσαντα εἶδον». Εἷς δὲ τῶν ἀκουόντων εἶπεν· «ὦ φίλε, οὐκ ἀνάγκη ἄλλους μάρτυρας ποιήσασθαι· ἰδοὺ ἡ Ῥόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πῆδημα».

15. Ἴππος καὶ ὄνος.

Ἄνθρωπός τις εἶχεν Ἴππον καὶ ὄνον. Ὀδευόντων δέ, εἶπεν ὁ ὄνος τῷ Ἴππῳ· «Ἴππον τοῦ ἐμοῦ φορτίου μέρος, εἰ ἐθέλεις εἶναι με σῶνον». Ὁ δὲ οὐκ ἐλείσθη. Μετ' οὐ πολὺ ὁ ὄνος πεσὼν ἐκ τοῦ κόπου, ἐτελεύτησε. Τοῦ δὲ δεσπότης πάντα ἐπιβάλλοντος τῷ Ἴππῳ καὶ αὐτὴν τὴν τοῦ ὄνου δορᾶν, οὗτος θρηγῶν ἐβόα· «Οἴμοι τῷ παναθλίῳ, τί μοι συνέβη τῷ ταλαιπώρῳ; Μὴ θελήσας μισρὸν βάρος λαβεῖν, νῦν ἅπαντα βαστάζω καὶ τὸ δέσμα».

16. Ὄνος καὶ λεοντῆ.

Ὄνος δορᾶν λέοντος ἐπενδυθεὶς λέων ὑπὸ πάντων ἐνο-

μίξετο καὶ φυγὴ μὲν ἦν ἀνθρώπων, φυγὴ δὲ ποιμνίων. Ὡς δέ, ἀνέμου πνεύσαντος, ἡ δορὰ περιηρέθη καὶ γυμνὸς ὁ ὄνος ἦν, τότε δὴ πάντες ἐπιδραμόντες, ξύλοις καὶ ῥοπάλοις αὐτὸν ἔπαιον.

17. Ἴππος καὶ στρατιώτης.

Ἴππον τὸν ἑαυτοῦ στρατιώτης, ἕως μὲν καιρὸς τοῦ πολέμου ἦν, ἐκρίθιζεν, ἔχων αὐτὸν συνεργὸν ἐν ταῖς τοῦ πολέμου ἀνάγκαις. Ὅτε δ' ὁ πόλεμος κατέπαυσεν, εἰς ἔργα πολλὰ καὶ φόρτους βαρεῖς ὁ ἵππος εἰργάζετο, ἀχρόφ μόνω τρεφόμενος. Ὡς δὲ πάλιν πόλεμος ἠκούσθη καὶ ἡ σάλπιγξ ἤχησεν, ὁ δεσπότης τὰ ὄπλα λαβὼν καὶ τὸν ἵππον χαλινώσας εἰς τὸν πόλεμον ἤλθεν. Ὁ δ' ἵππος συνεχῶς ἔπιπτε μηδὲν ἰσχύων καὶ τῷ δεσπότη ἔλεγεν· «Ἄπελθε μετὰ τῶν πεζῶν ὀπλιτῶν νῦν· σὺ γὰρ ἀφ' ἵππου εἰς ὄνον με μετεποίησας καὶ πῶς πάλιν ἐξ ὄνου ἵππον θέλεις ἔχειν;»

18. Γεωργοῦ παῖδες.

Γεωργοῦ παῖδες αἰεὶ πρὸς ἀλλήλους ἦριζον. Ὁ δὲ πατήρ ἐπειρᾶτο πείσαι τούτους ὁμονοεῖν, ἀλλ' οὗτοι τοῖς λόγοις αὐτοῦ οὐκ ἐλείθοντο. Διὸ ἠθέλησε παραδείγματι διδάξαι καὶ παρήνεσεν αὐτοὺς ῥάβδων δέσμην κομίσει. Τῶν δὲ παίδων τὸ προσταχθὲν ποιησάντων, πρῶτον μὲν ἀθρόας τὰς ῥάβδους ἐκέλευσε θραύειν. Ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἠδύναντο, τὴν δέσμην λύσας ἀνὰ μίαν ῥάβδον θραῦσαι ἐκέλευεν ἕκαστον. Τῶν δὲ παίδων ῥαδίως ταύτας θραυσάντων, εἶπεν· «Ἦδη τῷ ἔργῳ ἐπίσθητε· καὶ ὑμεῖς, ὦ παῖδες, ἐὰν μὲν ὁμονοῆτε, ἀχείρωτοι τοῖς ἐχθροῖς ἔσεσθε· ἐὰν δὲ πρὸς ἀλλήλους ἐρίζητε, εὐάλωτοι.»

19. Ποιμὴν ψεύστης.

Ποιμὴν πρόβατα νέμων τοὺς ἀγρότας πολλάκις ἐπεκα-

λεῖτο λέγων· «βοηθεῖτε· λύκος ἔρχεται». Οἱ δ' ἀγρόται τρέχοντες εὗρισον τοῦτον οὐκ ἀληθεύοντα. Μετὰ δὲ ταῦτα, ὅτε τῇ ἀληθείᾳ ὁ λύκος ἐπὶλήθεν, ὁ ποιμὴν ἐβόα «βοηθεῖτε, λύκος», ἀλλ' οὐδεὶς ἐπίστευεν, ὥστε προσδραμεῖν καὶ βοηθῆσαι αὐτῷ. Ὁ δὲ λύκος εὐρὸν ἄδειαν, εὐκόλως τὴν ποιμνὴν πᾶσαν διέφθειρε.

20. Γεωργὸς καὶ παῖδες αὐτοῦ.

Γεωργὸς τις μέλλον καταλύειν τὸν βίον καὶ βουλόμενος τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας πείραν λαβεῖν τῆς γεωργίας, προσκαλεσάμενος αὐτούς, ἔφη· «Παῖδες ἐμοί, ἐγὼ μὲν ἤδη τοῦ βίου ἀπέρομαι· ὑμεῖς δέ, ἅτερ ἐν τῇ ἀμπέλῳ ὑπ' ἐμοῦ κέκρουται, ζητήσαντες εὐρήσετε πάντα». Οἱ μὲν οὖν νομίσαντες θησαυρὸν ἔχει που κατορθοῦνθαι, πᾶσαν τὴν τῆς ἀμπέλου γῆν μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν κατέσκαψαν. Καὶ θησαυρὸν μὲν οὐχ εὗρον, ἀλλ' ἡ ἀμπέλος καλῶς σαραφείσα, πλείω πλείονα τὸν καρπὸν ἀνέδωκε.

21. Πατὴρ καὶ θυγατέρες.

Εἰζέ τις θυγατέρας δύο. Τούτων ἡ μὲν κηπουρὸν ἄνδρα ἔλαβεν, ἡ δ' ἐτέρα γεωμέα. Χρόνου δὲ παρελθόντος, ὁ πατὴρ εἰς τὴν τοῦ κηπουροῦ ἔρχεται καὶ ταύτην ἐρωτᾷ πῶς ἔχει. Ἡ δὲ λέγει· «Πάντα μὲν ἡμῖν καλῶς ἔχει, ἐν δὲ τοῦτο τοῖς θεοῖς εὐχομαι, ὅπως χειμὼν γένηται καὶ ὄμβρος, ἵνα τὰ λάχανα ἀρδευθῇ». Μετ' οὐ πολὺ ὁ πατὴρ πρὸς τὴν τοῦ γεωμέως ἔρχεται καὶ ταύτην πῶς ἔχει ἐρωτᾷ. Ἡ δὲ λέγει· «Τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἡμῖν καλῶς ἔχει, τοῦτο δὲ μόνον εὐχομαι, ὅπως αἰθρία λαμπρὰ ἐπιμείνη καὶ λαμπρὸς ἥλιος, ἵνα ὁ κέρραμος ξηρανθῇ». Ὁ δὲ πατὴρ λέγει· «Ἐάν σὺ μὲν εὐδῖαν ἐπιζητῆς, ἡ δ' ἀδελφή σου χειμῶνα, ποτέρῳ ὑμῶν συνεύξομαι;»

22. Ἴατρος ἄτεχνος.

Ἴατρος ἦν ἄτεχνος. Οὗτος ἀρρώστῳ παρακολουθῶν, πάντων τῶν ἱατρῶν λεγόντων αὐτὸν μὴ κινδυνεύειν, οὗτος μόνος ἔλεγεν αὐτῷ· « Πάντα τὰ σαυτοῦ ἐτοίμασον, αὔριον γὰρ τελευτᾷς ». Ταῦτα εἰπὼν ἀπεχώρησε. Μετὰ χρόνον δέ τινα ἐγεσθεῖς ὁ νοσῶν προηλθεν, ὠχρὸς καὶ μόλις βαίνων. Ὁ δὲ ἱατρός συναντήσας αὐτῷ ἔλεγε· « Χαῖρε, φίλε· πῶς ἔχουσιν οἱ κάτω ; » Κάκεινος εἶπεν· « Ἡρεμοῦσι τὸ τῆς Λήθης ὕδωρ πίνοντες. Πρὸ ὀλίγου δὲ ὁ Θάνατος καὶ ὁ Ἄδης δεινῶς ἠπέιλουν τοὺς ἱατροὺς πάντας, ὅτι τοὺς νοσοῦντας οὐκ ἐῶσι τελευτᾶν, καὶ κατεγράφοντο πάντας. Ἐβούλοντο δὲ καὶ σὲ γράψαι, ἀλλ' ἐγὼ σέσωκά σε. Προσπεσὼν γὰρ αὐτοῖς καὶ δυσωπήσας, ἐβεβαίωσα αὐτοῖς, ὅτι οὐκ ἀληθὴς ἱατρός εἶ σύ, ἀλλὰ μάτην διεβλήθης ».

23. Κύων καὶ ἀλεκτροῦν καὶ ἀλώπηξ.

Κύων καὶ ἀλεκτροῦν ἑταιρείαν ποιησάμενοι ὄδευον. Ὅτε δ' ἐσπέρα ἐγένετο, ὁ μὲν ἀλεκτροῦν ἐπὶ δένδρου ἀναβὰς ἐκάθευδεν, ὁ δὲ κύων παρὰ τῇ ῥίζῃ τοῦ δένδρου κοίλωμα ἔχοντος. Τοῦ δὲ ἀλεκτροῦνος κατὰ τὸ εἰωθὸς νύκτωρ φωνήσαντος, ἀλώπηξ ἀκούσασα πρὸς αὐτὸν ἔδραμε καὶ μείναςα κάτωθεν τοῦ δένδρου πρὸς ἑαυτὴν κατελθεῖν παρεκάλει. « Ἐλθε πρὸς με », ἔλεγεν· « ἐπιθυμῶ γὰρ ζῆρον ἀγαθὴν οὕτω φωνὴν ἔχον ἀσπάσασθαι ». Ὁ δὲ ἐκέλευσεν αὐτὴν τὸν θυρωρὸν πρότερον ἀφηνίσαι ὑπὸ τὴν ῥίζαν καθεύδοντα, ἵνα, ἐκείνου ἀνοίξαντος, κατέλθῃ. Ὅτε δὲ ἡ ἀλώπηξ τὸν θυρωρὸν ζητοῦσα ἐφώνησεν, ὁ κύων αἴφνης πηδήσας αὐτὴν διασπάραξε.

24. Ξυλευόμενος καὶ Ἑρμῆς.

Ξυλευόμενός τις παρὰ ποταμῷ, τὸν πέλεκυν ἀπόλεσεν.

Ἄπορον τοίνυν, παρὰ τὴν ὄχθην καθίσαζ ὠδύροτο. Ἐρημῆς δὲ μαθὼν τὴν αἰτίαν καὶ οἰζτίραζ τὸν ἀνθρώπον, καταβάζ εἰς τὸν ποταμὸν, χουσοῦν ἀνεζόμεσε πέλεζον καὶ ἠρότησεν, εἰ οὗτός ἐστιν, ὃν ἀπολώλεζε. Τοῦ δὲ εἰπόντος οὐ τοῦτον εἶναι, αὐθιζ καταβάζ, ἀργυροῦν ἀνεζόμεσε. Τοῦ δὲ μηδὲ τοῦτον εἶναι τὸν οἰζεῖον εἰπόντος, τὸ τρίτον καταβάζ, ἐξεῖνον τὸν οἰζεῖον ἀνήνεγζε. Τοῦ δὲ τοῦτον ἀλήθῳς εἶναι τὸν ἀπολώλῳτα εἰπόντος, Ἐρημῆς, αἰσθόμενος τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, πάντα αὐτῷ ἐδωρήσατο. Ὁ δὲ, παραγενόμενος πρὸς τοὺς ἐταίρους, τὰ συμβάντα αὐτοῖς ἠγγεῖλε.

Τούτων δὲ τις τὰ ἴσα διαπράξασθα ἐβουλεύσατο. Ἐλθὼν οὖν παρὰ τὸν ποταμὸν καὶ τὴν οἰζεῖαν ἀξίνην ἐξεπέτηδεζ εἰς τὸ ῥεῦμα βαλὼν, γλαῖων ἐκάθητο. Ἐπιανεῖζ οὖν ὁ Ἐρημῆς κάκεινον καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν τοῦ θρήνου, καταβάζ ὁμοίωζ χουσῆν ἐξήνεγγεν ἀξίνην καὶ ἠρότησεν, εἰ ταύτην ἀπέβαλε. Τοῦ δὲ σὺν ἡδονῇ ἀποκριναμένου «ναί, ἀλήθῳς ἦδε ἐστί», μισήσαζ ὁ θεὸς τὴν τοσαύτην ἀναίδειαν, οὐ μόνον ἐξεῖνην κατέσχεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν οἰζεῖαν ἀπέδωκε.

Β'. ΕΚ ΤΗΣ "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ,, ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ Ἀπολλόδωρος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιάδου, ἦτο Ἀθηναῖος ἀκμιάσας περὶ τὰ μέσα τοῦ δευτέρου πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος. Οὗτος ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ περιφήμου γραμματικοῦ Ἀριστάρχου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐγένετο δὲ καὶ ὁ ἴδιος ἔπειτα γραμματικός, ἦτοι διδάσκαλος τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας.

Ὁ Ἀπολλόδωρος ἔγραψε πολλὰ συγγράμματα, ἐκ τῶν ὁποίων διεσώθη μόνον τὸ ἐπιγραφόμενον « Βιβλιοθήκη » καὶ τούτου μόνον τὰ τρία πρῶτα βιβλία.

Εἰς τὴν « Βιβλιοθήκην » του ὁ Ἀπολλόδωρος ἐκθέτει περιληπτικῶς τὴν ἀρχαίαν μυθολογίαν, ἦτοι τὰς παραδόσεις τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων περὶ τῶν θεῶν, τῶν ἡρώων καὶ τῶν πρώτων ἀνθρώπων. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο διὰ τὴν εὐσύνοπτον ἔκθεσιν παλαιῶν παραδόσεων καὶ τὴν ἀπλότητα τῆς γλώσσης εἶχε γίνεαι προσφιλὲς ἀνάγνωσμα, ἐχρησιμοποιεῖτο δὲ καὶ εἰς τὰ σχολεῖα.

Β'. ΕΚ ΤΗΣ "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ,, ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ

Α') ΘΕΟΓΟΝΙΑ

1. Οὐρανὸς καὶ Γῆ. Τέκνα αὐτῶν.

Οὐρανὸς πρῶτος τοῦ παντός ἐδυνάστευσε κόσμου καὶ γυναῖκα Γῆν ἔλαβεν. Ἡ δὲ Γῆ ἐτέκνωσε πρῶτους τοὺς Ἑκατόγχειρας προσαγορευθέντας, οἱ μεγέθει τε καὶ δυνάμει ἀνυπέροβλοι ἦσαν, χειρῶν μὲν ἀνὰ ἑκατόν, κεφαλᾶς δὲ ἀνὰ πεντήκοντα ἔχοντες.

Μετὰ τούτους ἡ Γῆ τίκει τοὺς Κύκλωπας, ὧν ἕκαστος εἶχεν ἓνα ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου.

Ἄλλ' Οὐρανὸς ἐφοβήθη, ὅτι οὗτοι αὐτὸν τῆς ἀρχῆς στερήσουσι. Διὸ τούτους εἰς Τάρταρον ἔριψε. Τόπος δὲ οὗτος ἐρεβώδης ἐστὶν ἐν Ἄδου, τοσοῦτον ἀπὸ τῆς γῆς ἀπέχων διάστημα, ὅσον ἀπ' οὐρανοῦ γῆ.

Μετὰ δὲ τοῦτο Γῆ τίκει παῖδας ἄλλους, Τιτᾶνας προσαγορευθέντας.

Ἄγανακτοῦσα δὲ ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῶν εἰς Τάρταρον ὀφθέντων παίδων πείθει τοὺς Τιτᾶνας ἐπιθέσθαι τῷ πατρὶ. Οἱ δὲ ἐπιτίθενται καὶ τῆς ἀρχῆς ἐκβαλόντες αὐτὸν τοὺς τε εἰς Τάρταρον ὀφθέντας ἀδελφοὺς ἀνήγαγον καὶ τὴν ἀρχὴν Κρόνῳ τῷ ἀδελφῷ παρέδωκαν.

2. Κρόνος καὶ Ῥέα. Γέννησις τοῦ Διός.

Κρόνος τὴν ἀρχὴν λαβὼν τοὺς ἀδελφοὺς Κύζλωπας πάλιν εἰς Τάρταρον ἔρριψε, γυναῖκα δ' ἔλαβε Ῥεαν. Ἄλλ' ἐπειδὴ Γῆ τε καὶ Οὐρανὸς προσεφίτευον αὐτῷ λέγοντες ὑπὸ παιδὸς ἰδίου τὴν ἀρχὴν ἀφαιρηθήσεσθαι, κατέπινε τὰ γεννόμενα.

Ὅρμησθεῖσα δ' ἐπὶ τούτοις Ῥέα, παραγίγνεται εἰς Κρήτην, ὅτε τὸν Δία ἐγκυμονοῦσα ἐτόγγανε, τίκει δ' αὐτὸν ἐν ἄντροφ τῆς Λίκτης. Καὶ τοῦτον δίδωσι τρέφεσθαι Κούρησί τε καὶ ταῖς νύμφαις Ἄδραστείᾳ καὶ Ἴδη. Αὐτὰ μὲν οὖν τὸν παῖδα ἔτρεφον τῷ τῆς Ἀμαλθείας γάλακτι, οἱ δὲ Κούρητες ἔνοπλοι ἐν τῷ ἄντροφ τὸ βρέφος φυλάσσοντες τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον, ἵνα μὴ τῆς τοῦ παιδὸς φωνῆς ὁ Κρόνος ἀκούσῃ. Ῥέα δὲ λίθον σπαργανώσασα ἔδωκε τῷ Κρόνῳ καταπιεῖν ὡς τὸν γεγεννημένον παῖδα.

3. Τιτανομαχία. Νίκη τοῦ Διός.

Ἐπειδὴ Ζεὺς ἐγένετο τέλειος, λαμβάνει Μῆτιν τὴν Ὀκεανοῦ συνεργόν, ἣ δίδωσι Κρόνῳ καταπιεῖν φάρμακον, ὑφ' οὗ ἐπεινος ἀναγκασθεῖς ἔξεμει πρῶτον μὲν τὸν λίθον, ἔπειτα δὲ τοὺς παῖδας, οὓς κατέπιε. Μετὰ τούτων Ζεὺς πρὸς Κρόνον καὶ Τιτᾶνας ἐπολέμησε.

Μαχομένων δὲ αὐτῶν ἐναντιοὺς δέκα, ἣ Γῆ τῷ Διὶ προσεφίτευσε τὴν νίκην, τοὺς εἰς Τάρταρον ὀφθέντας ἐὰν ἔχη συμμάχους. Διὸ Ζεὺς τὴν φρουροῦσαν τὰ δεσμὰ αὐτῶν Κάμπην ἀποστείνας, ἔλυσεν αὐτούς. Καὶ Κύζλωπες τότε Διὶ μὲν διδόασι βροντὴν καὶ ἀστραπὴν καὶ κεραυνόν, Πλούτωνι δὲ περιζεφάλαϊαν, Ποσειδῶνι δὲ τρίαιναν. Οἱ δὲ τούτοις ὀλισθέντες κρατοῦσι Τιτάνων καὶ καθείρξαντες αὐτοὺς ἐν τῷ Ταρτάρῳ τοὺς Ἐκατόγχειρας κατέστησαν φύλακας.

Αὐτοὶ δὲ διακλήρουσι περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ λαγχάνει Ζεὺς μὲν τὴν ἐν οὐρανῷ δυναστείαν, Ποσειδῶν τὴν ἐν θαλάττῃ, Πλούτων δὲ τὴν ἐν Ἄδου.

Β') ΑΝΘΡΩΠΟΓΟΝΙΑ

1. Προμηθεύς.

Προμηθεύς ὁ Ἰαπετοῦ, ἐξ ὕδατος καὶ γῆς ἀνθρώπους πλάσας, ἔδωκεν αὐτοῖς καὶ πῦρ, λάθρα Διὸς ἐν νάρθηκι κρυψας. Ὡς δὲ ἤσθετο τὴν κλοπὴν Ζεὺς, ἐπέταξεν Ἡφαίστῳ τῷ Κανθάσῳ ὄρει τὸ σῶμα αὐτοῦ προσηλωσάι· τοῦτο δὲ Σκυθικὸν ὄρος ἐστίν. Ἐν τούτῳ προσηλωθεὶς Προμηθεύς ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐδέδετο· καθ' ἑκάστην δὲ ἡμέραν ἀετὸς ἐφιπτάμενος τοὺς λοβοὺς ἐνέμετο τοῦ ἥπατος, ἀξανομένου διὰ νυκτός.

Καὶ Προμηθεύς μὲν πυρὸς κλαπέντος δίκην ἔτινε ταύτην μέγρις Ἡρακλῆς αὐτὸν ὕστερον ἔλυσε. Προμηθέως δὲ παῖς Δευκαλίων ἐγένετο. Οὗτος, βασιλεύων τῶν περὶ τὴν Φθίαν τόπων, νυμφεύεται Πύρραν τὴν Ἐπιμηθέως καὶ Πανδώρας, ἣν θεοὶ πρότην γυναῖκα ἔπλασαν.

2. Ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμός.

Ἐπεὶ δὲ ἀφανίσει Ζεὺς τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ἠθέλησεν, ὑποθεμένου Προμηθέως, Δευκαλίων λάρνακα τεκτηνᾶμενος καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνθέμενος, εἰς ταύτην μετὰ Πύρρας εἰσέβη.

Ζεὺς δέ, πολλὴν ὕετὸν ἀπ' οὐρανοῦ χέας, τὰ πλεῖστα μέρη τῆς Ἑλλάδος κατέκλυσεν, ὥστε διαφθορῆναι πάντας ἀν-

θρόπους πλὴν ὀλίγων, οἱ συνέφυγον εἰς τὰ πλησίον ὑψηλά ὄρη. Λευκαίων δὲ ἐν τῇ *λάονασι* διὰ τῶν ὑδάτων φερόμενος ἡμέρας ἑννέα καὶ νύκτας ἴσας, τῷ Παρνασσῷ προσίσχει, καί τῳ τῶν ὄμβρων παύσαν λαβόντων, ἐξβάς θύει Λιὸν Φυξίφ.

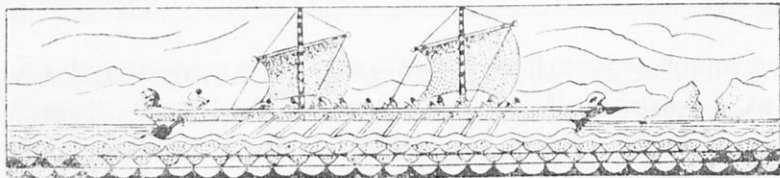
Ζεὺς δὲ πέμψας Ἐρμῆν πρὸς αὐτὸν ἐπέτραιπεν αἰρεῖσθαι ὅ,τι βούλεται· ὁ δὲ αἰρεῖται ἀνθρώπους αὐτῷ γενέσθαι. Καὶ Λιὸς εἰπόντος, λίθους αἶροντες, ὑπὲρ κεφαλῆς ἔβαλλον· καὶ οὓς μὲν ἔβαλε Λευκαίων, ἄνδρες ἐγένοντο, οὓς δὲ Πύρρα, γυναῖκες.

Ἑλλήν καὶ τέκνα αὐτοῦ.

Γίνονται δὲ ἐκ Πύρρας καὶ Λευκαίωνος παῖδες Ἑλλήν μὲν πρῶτος, δεύτερος δὲ Ἀμφικτύων, ὁ μετὰ Κροναῶν βασιλεύσας τῆς Ἀπειρίας.

Ἑλλήνος δὲ καὶ νέμης Ὀρησίδος Δῶρος, Ξοῦθος, Αἰόλος. Αὐτὸς μὲν οὖν ἀφ' ἑαυτοῦ τοὺς καλουμένους Γραικοὺς προσηγόρευσε Ἑλλήνας, τοῖς δὲ παισὶν ἐμέρισε τὴν χώραν· καὶ Ξοῦθος μὲν, λαβὼν τὴν Πελοπόννησον, Ἀχαιοὺς ἐγέννησε καὶ Ἴωνα, ἀφ' ὧν Ἀχαιοὶ καὶ Ἴωνες καλοῦνται. Δῶρος δὲ, τὴν πέραν χώραν Πελοποννήσου λαβὼν, τοὺς κατοικοῦντας ἀφ' ἑαυτοῦ Λορριεῖς ἐκάλεσε. Αἰόλος δὲ, βασιλεύων τῶν περὶ τὴν Θεσσαλίαν τόπων, τοὺς ἐνοικοῦντας Αἰολεῖς προσηγόρευσε.

Γ') ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

1. Φοῖξος καὶ Ἑλλη.

Τῶν Διόλου παίδων Ἀθάμας Βοιωτίας βασιλεύων Νεφέλην γυναῖκα λαμβάνει, ἣ τίττει παῖδα μὲν Φοῖξον, θυγατέρα δὲ Ἑλλη.

Αὐτῆς δὲ Ἀθάμας Ἰνώ λαμβάνει γυναῖκα, ἐξ ἧς αὐτῷ Λέαρχος καὶ Μελικέρτης ἐγένοντο. Ἐπιβουλεύσασα δὲ Ἰνώ τοῖς τέκνοις Νεφέλης ἔπεισε τὰς γυναῖκας τὸν πυρὸν φεύγειν. Αὗται δὲ κρύφα τῶν ἀνδρῶν τοῦτο ἔπραττον. Γῆ δὲ πεφρυγμένους πυρὸς δεχομένη καρποὺς οὐκ ἀνεδίδου· διὸ πέμπων Ἀθάμας εἰς Δελφοὺς ἀπαλλαγὴν ἐπυνθάνετο τῆς ἀφορίας.

Ἰνώ δὲ τοὺς πεμφθέντας ἀνέπεισε λέγειν, ὡς εἶη κερησμένον παύσεσθαι τὴν ἀφορίαν, ἐὰν σφαγῇ Διὶ Φοῖξος. Τοῦτο ἀκούσας Ἀθάμας, συναναγκασόμενος ὑπὸ τῶν τὴν γῆν κατοικούντων, τῷ βομῶ παρέστησε Φοῖξον.

Νεφέλη δὲ μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτὸν ἀνήρασε καὶ παρ' Ἐρμού λαβοῦσα χρυσόμαλλον κριὸν ἔδωκεν, ἐφ' οὗ φερόμενοι δι' οὐρανοῦ γῆν ὑπερέβησαν καὶ θάλασσαν.

Ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὴν μεταξὺ Σιγείου καὶ Χερρονήσου κειμένην θάλασσαν, ὤλισθεν εἰς τὸν βυθὸν ἡ Ἑλλη, κάκει ἀποθανούσης αὐτῆς, ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος.

Φοῖξος δὲ ἦλθεν εἰς Κόλχους, ὧν Αἰήτης ἐβασίλευεν. Οὗτος αὐτὸν ὑποδέχεται καὶ μίαν τῶν θυγατέρων Χαλκιδόπην δίδωσιν. Ὁ δὲ τὸν χρυσόμαλλον χοῖον Αἰὶ θέει, τὸ δὲ τοῦτου δέρας Αἰήτη δίδωσιν. Ἐκείνος δὲ αὐτὸ περὶ δρῶν ἐν Ἄρεως ἄλσει καθήλωσε.

2. Πελίας καὶ Ἰάσων.

Ἰάσων, ὁ τοῦ Αἴσωνος καὶ τῆς Πολυμήδης παῖς, ὄφει ἐν Ἰωλκῷ, τῆς δὲ Ἰωλκοῦ Πελίας ἐβασίλευεν. Ὅτε δὲ Πελίας ὁ βασιλεὺς τὸ μαντεῖον περὶ τῆς βασιλείας ἠρώτα, ἐθέσπισεν ὁ θεὸς τὸν μονοσάνδαλον φυλάξασθαι.

Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἠγνῶει τὸν χορησμόν· ὕστερον δ' αὐτὸν ἔγνω. Τελῶν γὰρ ἐπὶ τῇ θαλάσῃ θυσίαν Ποσειδῶνι ἄλλους τε πολλοὺς ἐπὶ ταύτῃ καὶ τὸν Ἰάσωνα μετεπέμψατο. Ὁ δὲ ἐπὶ τὴν θυσίαν ἔσπευσεν ἐκ τῶν ἀγρῶν, ἐν οἷς διέτριβε πόθῳ γεωργίας. Διαβαίνων δὲ ποταμὸν Ἄνακρον ἐξῆλθε μονοσάνδαλος τὸ ἔτερον πέδιλον ἀπολέσας ἐν τῷ ὄρειῳ. Θεασάμενος δὲ ὁ Πελίας αὐτὸν καὶ τὸν χορησμόν ἐννοήσας ἠρώτα τὸν Ἰάσωνα· «Τί ἂν ἐποίεις σὺ ἐξουσίαν ἔχων, εἰ χορημὸς τις ἦν σοι ὑπὸ τινος φρονευθήσασθαι τῶν πολιτῶν;» Ὁ δὲ εἶπε· «Τὸ χρυσόμαλλον δέρας προσέταπτον ἂν αὐτῷ φέροις». Τοῦτο Πελίας ἀκούσας εὐθύς ἐπὶ τὸ δέρας ἐλθεῖν ἐκέλευσεν αὐτόν. Τοῦτο δὲ ἐν Κόλχοις ἦν ἐν Ἄρεως ἄλσει χορημώμενον ἐκ δρυός, ἐφρουρεῖτο δὲ ὑπὸ δράκοντος ἀύπνου.

3. Οἱ Ἄρωναῦται.

Ἐπὶ τοῦτο τὸ δέρας πεμπόμενος Ἰάσων Ἄργον παρακάλεσε τὸν Φοῖξον. Κάκεινος τῇ τῆς Ἀθηναῶς συμβουλῇ πεντηκόντορον ναῦν κατασκευάσας, τὴν προσαγορευθεῖσαν ἀπὸ τοῦ κατασκευάσαντος Ἄργω. Ὡς δὲ ἡ ναῦς κατασκευάσθη, ὁ Ἰάσων συνήθροισε τοὺς ἀρίστους τῆς Ἑλλάδος. Οἱ δὲ

συναθροισθέντες εἰσὶν οἷδε· Τίφυς, ὃς ἐκυβέροντα τὴν ναῦν, Ὅρφεύς, Ζήτης καὶ Κάλαις, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, Τελαμὼν καὶ Πηλεΐς, Ἡρακλῆς, Θησεύς, Ἴδας καὶ Λυγχεύς, Ἀταλάντη, Ἄργος ὁ Φοῖβου, Μελέαγρος, Πολύφημος καὶ ἄλλοι πολλοί.

4. Ὁ μέγχι Μυσίας πλοῦς.

Οὗτοι ναυαρχοῦντος Ἰάσονος ἀναχθέντες ἦλθον εἰς Λῆμιον, ἐκεῖθεν δὲ εἰς Δολίονας, ὧν ἐβασίλευε Κύζικος. Οὗτος αὐτοὺς ὑπεδέξατο φιλοφρόνως. Νυκτὸς δὲ ἀναχθέντες ἐντεῦθεν καὶ περιπεσόντες ἀντιπνοίαις, πάλιν εἰς Δολίονας ἦλθον. Οἱ δὲ νομίζοντες Πελασγικὸν εἶναι στρατὸν (ἔτυχον γὰρ ὑπὸ Πελασγῶν συνεχῶς πολεμούμενοι) μάχην τῆς νυκτὸς συνάπτουσιν ἀγνοοῦντες πρὸς ἀγνοοῦντας. Κτείναντες δὲ πολλοὺς οἱ Ἀργοναῦται, μεθ' ὧν καὶ Κύζικον, μεθ' ἡμέραν, ὡς ἔγνωσαν τὰ γενόμενα, ἀποδυρόμενοι τὰς τε κόμας ἐκείραντο καὶ τὸν Κύζικον πολυτελῶς ἔθαψαν. Καὶ μετὰ τὴν ταφὴν πλεύσαντες εἰς Μυσίαν ἦλθον.

Ἐνταῦθα δὲ Ἡρακλῆα καὶ Πολύφημον κατέλιπον. Ὁ γὰρ Ὑλίας, ὁ Θειοδάμαντος παῖς, ἀποσταλὴς ὑδρεύσασθαι ὑπὸ νυμφῶν ἠρπάγη. Πολύφημος δὲ ἀκούσας αὐτοῦ βοήσαντος, σπασάμενος τὸ ξίφος ἐδίωκεν, ὑπὸ ληστῶν ἄγεσθαι νομίζων. Δηλοῖ δὲ τοῦτο καὶ Ἡρακλεῖ. Ζητούντων δὲ ἀμφοτέρων τὸν Ὑλίαν ἢ ναῦς ἀνήχθη· καὶ Πολύφημος μὲν ἐν Μυσίᾳ κτίσας πόλιν Κίον ἐβασίλευσεν, Ἡρακλῆς δὲ ὑπέστρεψεν εἰς Ἄργος.

5. Ἀπὸ Μυσίας μέγχι Θράκης.

Ἀπὸ δὲ Μυσίας ἀπῆλθον εἰς τὴν Βεβρόντων γῆν, ἣς ἐβασίλευεν Ἄμυκος, Ποσειδῶνος παῖς καὶ νύμφης Βιθυνίδος. Γενναῖος δὲ ὧν οὗτος τοὺς ξένους ἠνάγκαζε πυκτεύειν καὶ

τοῦτον τὸν τρόπον ἐφρόνευε. Παραγενόμενος οὖν καὶ τότε ἐπὶ τὴν Ἄργὸν τὸν ἄριστον αὐτῶν εἰς πυγμῶν προουκάλειτο. Πολυδευξίης δὲ ὑποσχόμενος πυκτεύειν πρὸς αὐτόν, πλῆξας κατὰ τὸν αὐχένα, ἀπέκτεινε. Τῶν δὲ Βεβρούζων ὀρημασάντων πρὸς αὐτόν, ἀρπάσαντες οἱ ἀριστεῖς τὰ ὄπλα πολλοὺς φεύγοντας φρονεούσιν αὐτῶν.

Ἐντεῦθεν ἀναχθέντες οἱ Ἄργοναῦται καταντῶσιν εἰς τὴν Θοράκης Σαίμουδησσόν.

6. Ὁ μάντις Φινεύς. Αἱ Ἄρπυιαι.

Ἐν Σαίμουδησσῷ ᾄζει Φινεύς μάντις, ὃς ἦν τὰς ὄψεις πεπρωμένος. Τοῦτον οἱ μὲν τοῦ Ἀγήνορος εἶναι λέγουσιν, οἱ δὲ Ποσειδῶνος υἱόν· καὶ πηρωθῆνα λέγουσιν αὐτὸν ὑπὸ θεῶν, ὅτι προὔλεγε τοῖς ἀνθρώποις τὰ μέλλοντα.

Ἐπεμφαν δ' αὐτῷ καὶ τὰς Ἄρπυίας οἱ θεοί· δύο δὲ ἦσαν αὗται πτεροταὶ καὶ, ἐπειδὴ τῷ Φινεῖ παρετίθετο τράπεζα, ἔξ οὐρανοῦ καθιπτάμεναι τὰ μὲν πλείονα ἀνήραζον, ὀλίγα δέ, ὅσα ὁσιμῆς ἀνάπλα, κατέλειπον, ὥστε μὴ δύνασθαι αὐτὸν φαγεῖν.

Βουλομένοις δὲ τοῖς Ἄργοναῦταις τὰ περὶ τοῦ πλοῦ μαθεῖν ἔφη ὑποδείξειν τὸν πλοῦν, ἐὰν τῶν Ἄρπυιῶν αὐτὸν ἀπαλλάξωσιν. Οἱ δὲ παρέθεσαν αὐτῷ τράπεζαν ἐδεσμάτων πλήρη, Ἄρπυιαι δὲ σὺν βοῇ ἐλθοῦσαι τὴν τροφὴν ἤρασαν. Θεασάμενοι δὲ οἱ Βορέου παῖδες Ζήτης καὶ Κάλαις, ὄντες πτεροτοί, σπασάμενοι τὰ ξίφη δι' ἄερος ἐδίωζον. Λιωζομένων δὲ τῶν Ἄρπυιῶν, ἡ μὲν εἰς Τίγρον ποταμὸν ἐμίπτει, ἡ δὲ ἑτέρα κατὰ τὴν Προποντίδα φεύγουσα μέχρις Ἐχινιάδων ἦλθε νήσον.

7. Αἱ συμπληγάδες πέτραι.

Ἀπαλλάγεις δὲ τῶν Ἄρπυιῶν Φινεύς ὑπέδειξε τὸν πλοῦν

τοῖς Ἀργοναύταις καὶ περὶ τῶν συμπληγάδων ἐδίδαξε πετρῶν τῶν κατὰ θάλασσαν. Ἦσαν δὲ ὑπερμεγέθεις αὐταί, καὶ συγχροούμεναι ἀλλήλαις ὑπὸ τῆς τῶν πνευμάτων βίας τὸν διὰ θαλάσσης πόρον ἀπέκλειον. Ἐφέρετο δὲ πολλὴ μὲν ὑπὲρ αὐτῶν ὀμίγη, πολὺς δὲ πάταγος, ἦν δὲ ἀδύνατον καὶ τοῖς πετεινοῖς δι' αὐτῶν ἐλθεῖν. Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ἀφεῖναι πελειάδα διὰ τῶν πετρῶν καί, ἐὰν μὲν ταύτην ἴδωσι σωθεῖσαν, διαπλεῖν ἀφόβως, ἐὰν δὲ ἀπολομένην, μὴ διαπλεῖν.

Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Ἀργοναῦται ἀνήγοντο καί, ὡς πλησίον ἦσαν τῶν πετρῶν, ἀφιασιν ἐκ τῆς πύργου τῆς Ἀργούσ πελειάδα τῆς δὲ ἰπταμένης τὰ ἄκρα μόνα τῆς οὐράς ἢ σύμπτωσις τῶν πετρῶν ἀπεθέρισεν. Ὡς δὲ εἶδον τὰς πέτρας ἀναχωρούσας, διαπλέοντες ταχέως μετ' εἰρεσίας εὐτόνου διηλθον, καὶ τὰ ἄκρα μόνα τῆς πρύμνης περιεκόπη ὀλίγον.

Αἱ μὲν οὖν συμπληγάδες ἐκ τούτου τοῦ χρόνου ἔστησαν· χορησμός γάρ ἦν αὐταῖς, νεὼς περαιωθείσης, στήναι παντελῶς.

8. Οἱ Ἀργοναῦται εἰς τὴν Κολχίδα. Ἰάσων καὶ Μήδεια.

Οἱ δὲ Ἀργοναῦται παραπλεύσαντες Θερμώδοντα καὶ Καύκασον ἐπὶ Φᾶσιν ποταμὸν τῆς Κολχικῆς γῆς ἤλθον. Προσορμισθείσης δὲ τῆς νεώς, ἤλθε πρὸς βασιλέα Αἰήτην Ἰάσων καὶ τὰ ἐπιταχθέντα ὑπὸ Πελίου λέγων, παρεζάλει δοῦναι τὸ δέρας αὐτῷ· ὁ δὲ δώσειν ὑπέσχετο, ἐὰν τοὺς χαλκόποδας ταύρους μόνος καταξέυξῃ. Ἦσαν δὲ ἄγριοι παρ' αὐτῷ ταῦροι δύο, μεγέθει διαφέροντες, δῶρον Ἡφαίστου, οἱ χαλκοῦς μὲν εἶχον πόδας, πῦρ δὲ ἐκ στόματος ἐφύσων.

Ἀποροῦντος δὲ τοῦ Ἰάσωνος πῶς ἂν δύνατο τοὺς ταύρους καταξέυξαι, Μήδεια, ἡ τοῦ Αἰήτου θυγάτηρ, φαρμακίς, συμπράξειν αὐτῷ ὑπέσχετο, ἐὰν ὁμόσῃ αὐτὴν ἔξειν γυναῖκα καὶ εἰς Ἑλλάδα ἄξειν.

Ὁμόσαντος δὲ Ἰάσωνος, φάρμακον ἔδωκεν, ᾧ ἐκέλευσεν

αὐτὸν χοῖσαι τὴν τε ἀσπίδα καὶ τὸ δόρυ καὶ τὸ σῶμα. Ἰάσων δὲ τοῦτο ἀκούσας καὶ χορησάμενος τῇ φαρμάκῳ παρεγένετο εἰς τὸ τοῦ ναοῦ ἄλσος καὶ σὺν πολλῶ πρὸ ὀρηήσαντας τοὺς ταύρους καταέξευξεν.

Ἄλλ' Αἰήτης οὐκ ἐδίδου τὸ δέρας, ἐβούλετο δὲ τὴν τε Ἄργῶ καταγλέξαι καὶ ἀποκτεῖναι τοὺς ναύτας. Ἡ δὲ Μήδεια τὸν Ἰάσωνα νυκτὸς ἐπὶ τὸ δέρας ἤγαγε καὶ τὸν φυλάσσοντα δράκοντα κατακοιμίσασα τοῖς φαρμάκοις τὸ δέρας ἔλαβεν. Ἐχουσα δὲ τοῦτο μετὰ τοῦ Ἰάσωνος ἐπὶ τὴν Ἄργῶ ἦλθε, συνείλετο δὲ αὐτῇ καὶ ὁ ἀδελφὸς Ἄψυρτος. Οἱ δὲ νυκτὸς μετὰ τούτων ἀνήχθησαν.

Κατελθὼν δὲ ὁ Ἰάσων εἰς τὴν Ἰωλκὸν τὸ μὲν δέρας ἔδωκε τῇ Πελία, τὴν δὲ ναῦν εἰς τὸν Ἴσθμὸν πλεύσας ἀνέθηκε τῇ Ποσειδῶνι.

Μετὰ τοῦτο Ἰάσων καὶ Μήδεια εἰς Κόρινθον ἦλθον.

Δ') ΠΕΡΣΕΥΣ

1. Γέννησις Περσέως.

Ἄκροισις καὶ Προῖτος Ἄβαντος τοῦ Ἄργου βασιλέως παῖδες δίδυμοι ἦσαν. Οὗτοι ἀνδρωθέντες, τὴν Ἄργεϊαν ἐμερίσαντο χώραν. Καὶ Ἄκροισις μὲν λαμβάνει Ἄργος, Προῖτος δὲ Τίρυνθα. Ἄκροισίφ δὲ περὶ παίδων γεννήσεως ἀρρένων μαντευομένων, ὁ θεὸς ἔφη γενέσθαι αὐτῷ παῖδα ἐκ Δανάης τῆς θυγατρὸς, ὃς αὐτὸν ἀποκτενεῖ. Δείσας δὲ Ἄκροισις τοῦτο, ὑπὸ γῆν θάλαμον χαλκοῦν κατεσκευάσεν καὶ ἐν αὐτῷ τὴν Δανάην ἐφρούρει. Ἡ δὲ τίκτει ἐκ Διὸς Περσέα.

Αἰσθόμενος δὲ Ἄκροισις τὸ γεγονός, τὴν θυγατέρα μετὰ τοῦ παιδὸς εἰς λάρνακα βαλὼν, ἔρριψεν εἰς θάλασσαν. Προσηνεχθείσης δὲ τῆς λάρνακος Σερφίφω, Δίκτυς, ὁ τοῦ βασιλεύοντος Πολυδέκτου ἀδελφός, παραλαβὼν τὸν παῖδα ἀνέθρεψε.

2. Περσεὺς πέμπεται ἐπὶ τὴν τῆς Γοργόνης κεφαλὴν.

Ἄνδρωθέντι δὲ τῷ Περσεῖ, Πολυδέκτης ἐπέταξεν αὐτῷ τὴν Γοργόνην κομίζειν κεφαλὴν. Ὁ δὲ μαθὼν παρὰ τῶν ἀδελφῶν τῶν Γοργόνων, γραιῶν ἐκ γενετῆς, τὴν ἐπὶ τὰς νύμφας φέρουσαν ὁδόν, πρὸς ταύτας παρεγένετο. Αὗται δὲ αἱ νύμφαι πτηνὰ εἶχον πέδιλα καὶ τὴν κίβισιν εἶχον δὲ καὶ τὴν

Ἄδου κυνῆν. Τοῦτων τυγῶν Περσεύς, τὴν μὲν ζίβισιν περιβάλετο, τὰ δὲ πέδιλα τοῖς σφυροῖς προσήρμοσε, τὴν δὲ κυνῆν τῇ κεφαλῇ ἐπέθετο. Ταύτην ἔχων, αὐτὸς μὲν οὐς ἤθειλεν ἔβλεπεν, ὑπ' ἄλλων δὲ οὐχ ἑωρᾶτο. Λαβὼν δὲ καὶ παρὰ Ἐρμού ἀδαμαντίνην ἄρπην, ἦρε καὶ κατέλαβε τὰς Γοργόνας κοιμωμένας. Ἦσαν δὲ αὐταὶ Σθενώ, Εὐρυάλη καὶ Μέδουσα. Μόνη δὲ ἦν θνητὴ Μέδουσα· διὰ τοῦτο ἐπὶ τὴν ταύτης κεφαλὴν Περσεὺς ἐπέμφθη. Εἶχον δὲ αἱ Γοργόνες κεφαλὰς μὲν περισπειρωμένας φολίσι δρακόντων, ὀδόντας δὲ μεγάλους ὡς συῶν, καὶ χεῖρας χαλκᾶς καὶ πτέρυγας χρυσᾶς, δι' ὧν ἐπέτοντο. Τοὺς δὲ ὀδόντας λίθους ἐποίουν.

3. Ἡ Μέδουσα ἀποτέμνεται τὴν κεφαλὴν.

Ἐπέστη οὖν αὐταῖς ὁ Περσεὺς κοιμωμένας, κατευθυνούσης τὴν χεῖρα Ἀθηνᾶς· ἀπεστροαμμένος δὲ καὶ βλέπων εἰς ἀσπίδα χαλκῆν, δι' ἧς τὴν εἰκόνα τῆς Γοργόνας ἔβλεπεν, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς. Τοῦτου δὲ γενομένου, ἐκ τῆς Γοργόνας Πήγασος, πτηνὸς ἵππος, ἐξεπήδησεν. Ὁ μὲν οὖν Περσεὺς λαβὼν τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδοῦσης, ὀπίσω πάλιν ἐχώρει, αἱ δὲ Γοργόνες ἀναπτᾶσαι αὐτὸν ἐδίωκον. Ὁ δὲ ἀόρατος ἦν ἀπεζώπτετο γὰρ ὑπὸ τῆς κυνῆς.

Παραγενόμενος δὲ εἰς Σέριφον καὶ ἀπολιθώσας ἐν τοῖς βασιλείοις τῇ κεφαλῇ τῆς Γοργόνας τοὺς Πολυδέκτου φίλους, βασιλέα κατέστησε Λίτυν. Μετὰ δὲ τοῦτο τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνας Ἀθηνᾷ ἀπέδωκε. Ταύτην δὲ Ἀθηνᾷ ἐν μέσῃ τῇ ἀσπίδι ἐνέθηκε.

4. Θάνατος Ἀκρίσιου.

Μετὰ δὲ ταῦτα Περσεὺς εἰς Ἄργος ἔσπευδεν, ἵνα Ἀκρίσιον θεάσῃται. Ὁ δὲ, ἐπεὶ τοῦτο ἔμαθε, δεδοικῶς τὸν χρησμόν, ἀπολλοπὸν Ἄργος, εἰς τὴν Πελασγιῶτιν ἦρε γῆν. Τευταμίδου

δὲ τοῦ Λαοισαίων βασιλέως, ἐπὶ κατοικομένη τῷ πατρὶ ποιουμένου γυμνικὸν ἀγῶνα, παρεγένετο καὶ ὁ Περσεὺς ἀγωνίσασθαι θέλων. Ἀγωνιζόμενος δὲ πένταθλον, τὸν δίσκον ἐπὶ τὸν Ἀκριοῖου πόδα βαλὼν, παραχρῆμα ἀπέκτεινεν αὐτόν. Οὕτω δὲ ὁ δοθεὶς Ἀκρισίῳ χρησμός ἐτελειώθη.

5. Περσεὺς καὶ Ἀνδρομέδα.

Περσεῖ, ἐπανόντι εἰς Ἄργος, συνέβη εἰς Αἰθιοπίαν παραγενέσθαι, ἣς Κηφεὺς ἐβασίλευε. Τούτου τὴν θυγατέρα εὔρε παρακειμένην βορὰν θαλασσίῳ κήτει, ὃ Ποσειδῶν ἐπέπόμευ, τιμωρούμενος Κασσιέπειαν, τὴν Κηφέως γυναῖκα, ὅτι Νηρηῖσι περὶ κάλλους ἤρισε καὶ πασῶν εἶναι κρείσσον ἐκαυχῆσατο. Φθειρομένης οὖν τῆς χώρας, ὃ θεὸς ἔχρησεν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς συμφορᾶς, ἐὰν ἡ Κασσιεπείας θυγάτηρ Ἀνδρομέδα προτεθῆ τῷ κήτει βορᾷ. Τοῦτο Κηφεύς, ἀναγκασθεὶς ὑπὸ τῶν κατοίκων, ἔπραξε καὶ τὴν θυγατέρα πέτρα προσέδησε.

Ταύτην θεασάμενος ὁ Περσεὺς ὑπέσχετο Κηφεῖ ἀποκτενεῖν τὸ κῆτος, εἰ μέλλει σωθεῖσιν τὴν Ἀνδρομέδαν γυναῖκα αὐτῷ δόσειν. Ἐπὶ τούτοις γενομένων ὄρκων, τὸ κῆτος ἔκτεινε καὶ, λύσας τὴν Ἀνδρομέδαν, ἠγάγετο αὐτὴν γυναῖκα. Ἐγένοντο δὲ ἐξ Ἀνδρομέδας παῖδες αὐτῷ Ἀλκαῖος, Σθένελος, Ἡλεκτρούων καὶ ἄλλοι. Καὶ Ἀλκαίου μὲν παῖς Ἀμφιτρούων ἐγένετο, Ἡλεκτρούωνος δὲ θυγάτηρ Ἀλκμήνη, Σθένελου δὲ Εὐρυσθεύς, ὃς καὶ Μυκηθῶν ἐβασίλευσε.

Ε') ΗΡΑΚΛΗΣ

1. Γέννησις καὶ ἀνατροφή Ἡρακλέους.

Ἄλκιμῃν, ἡ Ἡλεκτρούωνος τοῦ Μυζηνηῶν βασιλέως, ἐκ Λιδῶς μὲν ἔτεκεν Ἡρακλέα, ἐξ Ἀμφιτρούωνος δὲ Ἰφιζλέα. Ὀκταμηνιαίου δὲ τοῦ Ἡρακλέους ὄντος, δύο δράζοντες ὑπερμεγέθεις Ἡρα ἐπὶ τὴν εὐνήν αὐτοῦ ἔπεμφε, διαφθορῆναι τὸ βρέφος θέλουσα. Τούτους Ἡρακλῆς ἀναστάς, ἄγχιον ἐκατέρω τῶν χειρῶν, διέφθειρεν.

Ἐδιδάχθη δὲ Ἡρακλῆς ἀρματιήματα, παλάειν, τοξεύειν, ὀπλομαχεῖν καὶ καθαροδεῖν. Τραφόμενος δὲ ἐν τοῖς βουφορβίοις, εἰς ἃ ὑπὸ Ἀμφιτρούωνος ἐπέμφθη, μεγέθει τε καὶ ὁμῆ πάντων διήνεγκεν. Ἦν δὲ καὶ θεωρούμενος φανερός, ὅτι Λιδῶς παῖς ἦν τετραπηχναῖον μὲν γὰρ εἶχε τὸ σῶμα, πυρὸς δ' αἴγλην ἐξ ὀμμάτων ἔλαμπεν. Οὐκ ἠστόχευε δὲ οὔτε τοξεύων οὔτε ἀκοντίζων.

2. Πρῶτα κατορθώματα Ἡρακλέους.

Ἐν δὲ τοῖς βουζοίοις, ὀκτωκαδεκαέτης ὢν, τὸν Κιθαρόνιον ἀνείλε λέοντα· οὗτος γάρ, ὀρμώμενος ἐκ τοῦ Κιθαρόνιος, τὰς Ἀμφιτρούωνος ἔφθειρε βουῖς. Τοῦτο δὲ ποιήσας, τὴν μὲν δορὰν τοῦ λέοντος ἠμμάισατο, τῷ δὲ χάσματι ἐχοήσατο λόρυνθι.

Ἀνακάμπτοντι δὲ αὐτῶ ἀπὸ τῆς θήρας, συνήντησαν κήρυκες παρὰ Ἐργίνου, τοῦ Μινυῶν βασιλέως, πεμφθέντες, ἵνα παρὰ τῶν Θηβαίων τὸν δασμὸν λάβωσιν. Ἦν δ' οὗτος ὁ δασμὸς κατ' ἔτος ἑκατὸν βόες. Τοῦτον ἐτέλουν Θηβαῖοι Ἐργίνῳ, ὅτι Κλύμενον, τῶν Μινυῶν βασιλέα, ἀνὴρ Θηβαῖος λίθῳ ἀνηγίρει. Ἡρακλῆς οὖν ἀποκόψας τῶν πρέσβειων τὰ ὄπα καὶ τὰς ῥίνας, δεδεμένους Ἐργίνῳ ἀπέστειλεν, εἰπὼν, ὅτι Θηβαῖοι τοῦτον τὸν δασμὸν τελοῦσιν.

Ἐργίνος δέ, ἀγανακτῶν ἐπὶ τούτοις, κατὰ τῶν Θηβῶν ἐστράτευσεν. Ἡρακλῆς δέ, λαβὼν ὄπλα παρ' Ἀθηνᾶς, Ἐργίνον μὲν ἔκτεινε, τοὺς δὲ Μινύας ἐτρέφατο καὶ τὸν δασμὸν διπλοῦν ἠνάγκασε τοῖς Θηβαίοις φέρειν. Λαμβάνει δὲ Ἡρακλῆς παρὰ Κρόντου ἀριστεῖον τὴν πρεσβυτάτην· θυγατέρα Μεγάρων, ἐξ ἧς αὐτῶ τρεῖς παῖδες ἐγένοντο.

Προμαθὼν δὲ παρ' Εὐρύτου τὴν τοξικήν, ἔλαβε παρὰ Ἐρμού μὲν ξίφος, παρ' Ἀπόλλωνος δὲ τόξα, παρὰ δὲ Ἥφαιστου θόρακα χρυσοῦν, παρὰ δὲ Ἀθηνᾶς πέπλον ὀπάλον δὲ αὐτὸς ἔτεμεν ἐκ Νεμέας.

3. Μανία Ἡρακλέους. Δουλεία παρὰ τῷ Εὐρυσθεῖ.

Μετὰ δὲ τὴν πρὸς Μινύας μάχην συνέβη αὐτῶ κατὰ ζῆλον Ἡρας μανῆναι καὶ τοὺς ἰδίους παῖδας εἰς πῦρ ἐμβαλεῖν. Διὸ καταδικάσας ἑαυτοῦ φυγὴν, παραγενόμενος εἰς Δελφούς, πυνθάνεται τοῦ θεοῦ, ποῦ κατοικήσῃ.

Ἡ δὲ Πυθία κατοικεῖν αὐτὸν εἶπεν ἐν Τίρυνθι, Εὐρυσθεῖ λατρεύοντα ἔτη δώδεκα, καὶ ἐπιτελεῖν τοὺς ἐπιτασσομένους δέκα ἄθλους. Συντελεσθέντων δὲ τῶν ἄθλων, ἔφη ἀθάνατον αὐτὸν ἔσεσθαι.

Τοῦτο ἀκούσας Ἡρακλῆς εἰς Τίρυνθα ἦλθε καὶ τὰ προστασσόμενα ὑπὸ Εὐρυσθέως ἐτέλει.

4. Οἱ δώδεκα ἄθλοι.

α') Ὁ Νεμεαῖος λέων.

Πρῶτον μὲν οὖν ἐπέταξεν αὐτῷ Εὐρουσθέδης τοῦ Νεμεαίου λέοντος τὴν δορὰν νομίζειν. Οὗτος δὲ ἦν ἄτρωτος· ἐξ Τυφῶνος γὰρ ἦν γεγεννημένος. Ἀριζόμενος δὲ εἰς Νεμεάν καὶ τὸν λέοντα μαστεύσας, ἐτόξευσε τὸ πρῶτον. Ὡς δ' ἔμαθεν ἄτρωτον ὄντα, ἀνατεινόμενος τὸ ῥοπάλιον ἐδίωξε.

Φυγόντος δὲ τοῦ λέοντος εἰς ἀμφίστομον σπήλαιον, τὴν ἐτέραν ἀνωροδόμησεν εἴσοδον, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας ἐπεισῆλθε τῷ θηρίῳ· ἐπεὶ δὲ συνέλαβεν αὐτό, περιθεὶς τὴν χειρὰ τῷ τραχήλῳ, ἤγγεν, ἕως ἔπνιξε. Μετὰ δὲ τοῦτο θέμενος ἐπὶ τῶν ὤμων ἐκόμυζεν εἰς Μυζήνας.

β') Ἡ Λερναία ὕδρα.

Δεύτερον ἄθλιον ἐπέταξεν αὐτῷ τὴν Λερναίαν ὕδραν κτείνειν· αὕτη δὲ ἐν τῷ τῆς Λέρνης ἔλει ἐκτραφεῖσα, ἐξέβαιναν εἰς τὸ πεδίον καὶ τὰ τε βοσκήματα καὶ τὴν χώραν διέφθειρεν. Εἶχε δὲ ἡ ὕδρα ὑπερμέγεθες σῶμα κεφαλὰς ἔχον ἐννέα, ὧν αἱ μὲν ὀκτὼ θνηταί, ἡ δὲ μέση ἀθάνατος.

Ἐπιβὰς οὖν ἄροματος, ἡμιοχοῦντος Ἰολλάου, παρεγένετο εἰς τὴν Λέρνην. Καὶ τοὺς μὲν ἵπλους ἔστησε, τὴν δὲ ὕδραν, εὐρῶν ἐν τιμὴ λόφῳ, ἠνάγκασεν ἐξέλθειν ἐκ τοῦ φώλεοῦ βάλλων βέλεσι πελυρωμένοις. Τῷ ῥοπάλῳ δὲ τὰς κεφαλὰς κόπτων, οὐδὲν ἀνύτειν ἠδύνατο· μᾶς γὰρ κομπομένης κεφαλῆς, δύο ἀνεφύοντο. Λιὸ ἐπεκαλέσατο βοηθὸν τὸν Ἰόλαον, ὃς μέρος τι καταπρήσας τῆς ἐγγυὲς ὕλης, τοῖς δαυλοῖς ἐπιζαίτων τὰς ἀνατολὰς τῶν ἀναφυομένων κεφαλῶν, ἐκόλυεν αὐτὰς ἀνέναντι.

Τοῦτον τὸν τρόπον τῶν ἀναφυομένων κεφαλῶν περιγενόμενος, τὴν ἀθάνατον ἀποκόψας, κατόρωξε καὶ βαρεῖαν ἐπέθηκε πέτραν. Ἀνασχίσας δὲ τὸ σῶμα τῆς ὕδρας, τῇ γολῆ

τοὺς οἰστοὺς ἔβαψεν. Εὐρουσθέυς δὲ τοῦτον τὸν ἄθλον οὐ προσεδέξατο· οὐ γὰρ μόνος, ἀλλὰ μετὰ Ἰολάου τῆς ὕδρας περιεγένετο.

γ') Ἡ Κερυνίτις ἔλαφος.

Τρίτον ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὴν Κερυνίτιν ἔλαφον εἰς Μυκίνας ἔμπνουν ἐνεργεῖν. Ἦν δὲ ἡ ἔλαφος ἐν Οἰνότη χροσόπερος, Ἀρτέμιδος ἱερά· διὸ βουλόμενος μήτε ἀνελεῖν μήτε τροῶσαι, ἐδίωξεν ὄλον ἐνιαυτόν. Ἐπεὶ δὲ ἡ ἔλαφος τῇ διώξει ἔκαμε καὶ τὸν ποταμὸν Λάδωνα διαβαίνειν ἔμελλε, τοξεύσας συνέλαβε. Θέμενος δ' ἐπὶ τῶν ὄμων, ἐκόμισεν ἔμπνουν εἰς Μυκίνας.

δ') Ὁ Ἐρμάνθιος κάπρος.

Τέταρτον ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὸν Ἐρμάνθιον κάπρον ζῶντα κομίζειν· τοῦτο δὲ τὸ θηρίον ἠδίκηει τὴν Ψωφίδα ὀρμώμενον ἐξ ὄρους, ὃ καλοῦσιν Ἐρύμανθον. Ἡρακλῆς οὖν ἐπὶ τὴν τοῦ κάπρου θήραν παραγίγνεται καὶ διώξας αὐτὸν ἐκ τινος λόχμης μετὰ κραυγῆς εἰς χιόνα πολλήν, κεκμηκότα ἤδη, βρόχῳ συνέλαβε καὶ ἐκόμισεν εἰς Μυκίνας.

ε') Ἡ κόπρος τῶν βοσκημάτων τοῦ Αὐγείου.

Πέμπτον ἐπέταξεν αὐτῷ ἄθλον τῶν Αὐγείου βοσκημάτων ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ ἐκφορῆσαι τὴν ὄνθον. Ἦν δ' ὁ Αὐγείας βασιλεὺς τῆς Ἥλιδος, πολλὰς βοσκημάτων ποιμένας ἔχων. Τούτῳ προσελθὼν Ἡρακλῆς, οὐ δηλώσας τὴν Εὐρουσθέως ἐπιταγήν, ἔφασκε μιᾷ ἡμέρᾳ τὴν ὄνθον ἐκφορῆσειν, εἰ δώσει αὐτῷ τὴν δεκάτην τῶν βοσκημάτων. Αὐγείας δ' ἀπιστῶν ὑπισχνεῖται.

Ἡρακλῆς δὲ τῆς τε αὐτῆς τὸν θεμέλιον διεῖλε καὶ τοὺς ποταμοὺς Ἀλφειὸν καὶ Πηνειόν, σύνεγγυς ὄροντας, παροχέ-

τευσε δι' ἄλλης ἐξόδου ἔχρουν ποιήσας. Μαθὼν δ' ὁ Αὐγείας, ὅτι κατ' ἐπιταγὴν Εὐρουσθέως τοῦτο ἐπιτετέλεσται, τὸν μισθὸν οὐκ ἀπεδίδου. Εὐρουσθεὺς δὲ οὐδὲ τοῦτον τὸν ἄθλον ἐν τοῖς δέξα προεδέξατο, λέγων ἐπὶ μισθῷ περᾶσθαι.

ς') Αἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες.

Ἐκτον ἐπέταξεν αὐτῷ ἄθλον τὰς Στυμφαλίδας ὄρνιθας ἐκδιῶξαι. Ἦν δὲ ἐν Στυμφάλῳ, πόλει τῆς Ἀρκαδίας, Στυμφαλὶς λεγομένη λίμνη πολλῇ συνηροφῆς ὕλη· εἰς ταύτην ὄρνιθες συνέφυγον ἀναοῖθιμοι, τὴν ἀπὸ τῶν λύκων ἀρπαγὴν φοβούμενοι.

Ἀμυχανοῦντος οὖν Ἡρακλέους, πῶς ἐκ τῆς ὕλης τὰς ὄρνιθας ἐξβάλῃ, χαλκᾶ κρόταλα δίδωσιν αὐτῷ Ἀθηναῖα παρὰ Ἥφαιστου λαβοῦσα. Ταῦτα κρούον ἐπὶ τινος ὄρου, τῇ λίμνῃ παρακειμένου, τὰς ὄρνιθας ἐφόβει· αἱ δέ, τὸν δοῦπον οὐχ ὑπομένουσαι, μετὰ δέους ἀνεπέτοντο καὶ τοῦτον τὸν τρόπον Ἡρακλῆς ἐτόξευσεν αὐτάς.

ζ') Ὁ Κρης ταῦρον.

Ἐβδομον ἐπέταξεν ἄθλον τὸν Κρήτα ἀγαγεῖν ταῦρον. Τοῦτον ἔνοιό φασιν εἶναι τὸν ὑπὸ Ποσειδῶνος ἀναδυθέντα ἐκ θαλάσσης, ὅτε θύσειν Ποσειδῶνι Μίνως εἶπε τὸ φανὲν ἐκ θαλάσσης. Λέγουσι δὲ θεασάμενον Μίνω τοῦ ταύρου τὸ κάλλος, τοῦτον μὲν εἰς τὰ βουκόλια ἀποπέμψαι, θῦσαι δὲ ἄλλον Ποσειδῶνι. Τοῦτον δ' ἔνεκα ὀργισθεὶς ὁ θεὸς ἠργίωσε τὸν ταῦρον.

Ἐπὶ τοῦτον παρεγένετο εἰς Κρήτην Ἡρακλῆς καὶ διαγωνισάμενος ἔλαβε. Κομίσας δὲ ἔδειξε πρὸς Εὐρουσθέα καὶ τὸ λοιπὸν εἶασεν ἄνετον· ὁ δὲ πλανώμενος καὶ διαβάς τὸν Ἴσθμόν, εἰς Μαραθῶνα τῆς Ἀττικῆς ἀφίκετο καὶ τοὺς ἐγγιστοὺς διελευμαίνετο.

η') Αἱ Διομήδους ἵπποι.

Ἔνατον ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὰς Διομήδους τοῦ Θρακῶς ἵππους, αἱ ἀνθρωποφάγοι ἦσαν, εἰς Μυκήνας κομίζειν. Διομήδης δὲ βασιλεὺς τῶν Βιστόνων ἦν, ἔθνους Θρακίου καὶ μαχιμωτάτου.

Πλεύσας οὖν Ἡρακλῆς μετὰ τῶν ἐκουσίως συνεπομένων καὶ διαγωνισάμενος πρὸς τοὺς Βίστονας, τὰς ἵππους ἔλαβε καὶ κομίσας Εὐρουσθεῖ ἔδωκεν. Ἀφέντος δὲ αὐτὰς Εὐρουσθέως, εἰς τὸ ὄρος Ὀλύμπον ἐλθοῦσαι, ὑπὸ τῶν θηρίων ἀπόλοντο.

θ') Ὁ ζωστήρ τῆς Ἰπολύτης.

Ἐνατον ἄθλον Ἡρακλεῖ ἐπέταξε ζωστήρα κομίζειν τῆς Ἰπολύτης. Αὕτη δὲ ἐβασίλευεν Ἀμαζόνων, αἱ κατόικουν περὶ τὸν Θεομώδοντα ποταμὸν καὶ περὶ τὰ πολεμικὰ δεινότηατα ἦσαν ἤσκειον γὰρ ἀνδρείαν. Εἶχε δὲ ἡ Ἰπολύτη τὸν Ἄρεως ζωστήρα, σύμβολον τοῦ πρωτεύειν ἀπασῶν. Ἐπὶ τοῦτον τὸν ζωστήρα Ἡρακλῆς ἐπέμπετο, λαβεῖν αὐτόν, ἐπιθυμούσης τῆς Εὐρουσθέως θυγατρὸς Ἀδμήτης.

Καταπλεύσας οὖν εἰς τὸν ἐν Θεμισκύρα λιμένα, ἠγωνίσαστο πρὸς Ἀμαζόνας, αἱ ἔνοπλοι σὺν ἵπποις ἐπὶ τὴν ναῦν κατέδραμον. Κράτησας δὲ αὐτῶν καὶ κτείνας Ἰπολύτην τὸν ζωστήρα ἀφαιρεῖται καὶ κομίσας αὐτὸν εἰς Μυκήνας ἔδωκεν Εὐρουσθεῖ.

ι') Αἱ βόες τοῦ Γηρυόνου.

Δέκατον δὲ ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὰς Γηρυόνου βοῦς ἐξ Ἐρυθείας κομίζειν. Ἐρύθεια δὲ ἦν νῆσος πλησίον Ὠκεανοῦ κειμένη, ἡ νῦν Γάδειρα καλεῖται· ταύτην κατόικει Γηρυόνης, ὃς εἶχε φοινικοὺς βοῦς, ὧν ἦν βουκόλος Εὐρουτίων, φύλαξ δὲ κῶων διζέφαλος, ἐξ Ἐχίδνης καὶ Τυφῶνος γεγεννημένος.

Πορευόμενος οὖν ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βοῦς Ἡρακλῆς, διὰ

τῆς Εὐρώπης Λιβύης ἐπέβη· παρελθὼν δὲ Ταρτησσόν, ἔσθησε σημεῖα τῆς πορείας ἐπὶ τῶν ὄρων Εὐρώπης καὶ Λιβύης ἀντιστοίχους δύο στήλας. Παραγενόμενος δὲ εἰς Ἐρύθειαν, ἐν ὄρει Ἄβραντι ἀδύζεται. Αἰσθόμενος δὲ ὁ κύων ἐπ' αὐτὸν ὄρωμα· ὁ δὲ καὶ τοῦτον τῷ ὀπαλίῳ παίει καὶ τὸν βουζόλον, τῷ κωνί βοηθοῦντα, ἀπέκτεινε. Γηρούνης δὲ καταλαβὼν αὐτὸν παρὰ τὸν ποταμὸν Ἄνθεμοῦντα τὰς βοῦς ἀπάγοντα, συνεστήσατο μάχην καὶ τοξευθεὶς ἀπέθανεν. Πρακλῆς δὲ τὰς βοῦς Εὐρουσθεῖ κομίσας ἔδωκεν. Ὁ δὲ αὐτὰς κατέθυσεν Ἥρα.

ια') Τὰ χρυσᾶ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων.

Τελεσθέντων δὲ τῶν ἄθλων ἐν μηνί καὶ ἔτεσιν ὀκτώ, οὐ προσδεξάμενος Εὐρουσθεὺς τοὺς δύο, ἐνδέκατον ἐπέταξεν αὐτῷ ἄθλον παρ' Ἑσπερίδων χρυσᾶ μῆλα κομίζειν. Ταῦτα δὲ ἦν ἐπὶ τοῦ Ἄτλαντος ἐν Ὑπερβορείοις. Ἐφύλασσε δὲ αὐτὰ δράκων ἀθάνατος, κεφαλὰς ἔχων ἑκατόν. Μετὰ τοῦτον δὲ Ἑσπερίδες ἐφύλακτον Αἴγλη, Ἐρύθεια, Ἑσπερία, Ἀρέθουσα. Μαθὼν δὲ παρὰ Νηρέως, ποῦ τυγχάνοιεν τὰ μῆλα καὶ αἱ Ἑσπερίδες, Λιβύην διεξήει. Ταύτης ἐβασίλευε παῖς Ποσειδῶνος Ἀνταῖος, ὃς τοὺς ξένους ἀναγκάζων παλαίειν ἀνῆκει. Τοῦτον Ἥρακλῆς ἀπέκτεινεν ἀράμενος μετέωρον· ψαύοντα γὰρ γῆς, ἰσχυρότερον συνέβηαι γενέσθαι· διὸ καὶ Γῆς τινες ἔφασαν τοῦτον εἶναι παῖδα.

Ὡς δὲ ἦγεν εἰς Ὑπερβορείους, Ἄτλαντα ἐπὶ τὰ μῆλα ἀπέστειλε, τὸν πόλον παρ' αὐτοῦ διαδεξάμενος. Ἄτλας δὲ, δρεψάμενος παρ' Ἑσπερίδων τρία μῆλα, ἦγε πρὸς Ἥρακλέα, καί, μὴ βουλόμενος τὸν πόλον ἔχειν, ἠξίου ἐξείναι τοῦτο ποιεῖν· τὰ δὲ μῆλα ἔφη αὐτὸν κομίζειν Εὐρουσθεῖ. Ὁ δὲ ἐκέλευσεν Ἄτλαντα δέξασθαι τὸν πόλον, ἕως ἂν σπείραν ποιήσῃται. Τοῦτο ἀκούσας Ἄτλας, καταθεὶς τὰ μῆλα, τὸν πόλον διεδέξατο. Καὶ οὕτως, ἀνελόμενος αὐτὰ Ἥρακλῆς, ἀπηλλάττετο.

ιβ') Ὁ Κέρβερος.

Δωδέκατον ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ Κέρβερον ἐξ Ἄδου κομίζεσθαι. Εἶχε δὲ οὗτος τρεῖς κεφαλὰς, τὴν δὲ οὐρὰν δράκοντος, κατὰ δὲ τοῦ νότου παντοίων εἶχεν ὄφρων κεφαλὰς. Παραγενόμενος οὖν Ἡρακλῆς ἐπὶ Ταίναρον τῆς Λακωνικῆς, οὗ τῆς εἰς Ἄδου καταβάσεως τὸ στόμιον ἦν, διὰ τούτου κατέβη.

Αἰτουῦντος δ' αὐτοῦ παρὰ Πλούτωνος τὸν Κέρβερον, ἐπέταξεν αὐτῷ Πλούτων ἄγειν χωρὶς, ὃν εἶχεν, ὄπλων κρατοῦντα. Ὁ δέ, εὐρών αὐτὸν ἐπὶ ταῖς πύλαις τοῦ Ἀχέροντος, τῷ τε θόρακι συμπεφραγμένους καὶ τῇ λεοντῇ συνεσκεπασμένους, ἐπεὶ περιέβαλε τῇ κεφαλῇ τὰς χεῖρας, ἐκαρτέρει κρατῶν καὶ ἄγχων τὸ θηρίον, ἕως ἔπιξε, καίπερ δακνόμενος ὑπὸ τοῦ κατὰ τὴν οὐρὰν δράκοντος. Συλλαβὼν οὖν τὸν Κέρβερον ἦγεν εἰς Μυκίνας καὶ Εὐρουσθεῖ δείξας, πάλιν ἐκόμισεν εἰς Ἄδου.

5. Ἡρακλῆς καὶ Δηιάνειρα.

Μετὰ δὲ τοὺς ἄθλους Ἡρακλῆς Ἰόλην, τὴν Εὐρύτου τοῦ βασιλέως τῆς Οἰχαλίας θυγατέρα, ἐμνηστεύετο. Οὐ τυχὼν δὲ τοῦ γάμου διὰ φθόνον Εὐρύτου, παραγενόμενος εἰς Καλυδῶνα, Δηιάνειραν ἐμνηστεύετο, τὴν Οἰνέως θυγατέρα. Καὶ παλαίσας ὑπὲρ τῶν γάμων αὐτῆς πρὸς Ἀχελῶν, εἰκασμένον ταύρου, ἀπέκοψε τὸ ἕτερον τῶν κεράτων. Καὶ τὴν μὲν Δηιάνειραν ἄγειται γυναῖκα, τὸ δὲ κέρας Ἀχελῶος λαμβάνει, δοὺς ἀντὶ τούτου τὸ τῆς Ἀμαλθείας. Ἀμαλθεῖα δὲ κέρας εἶχε ταύρου. Τοῦτο δὲ δύναμιν εἶχε τοιαύτην, ὥστε βρωτὸν ἢ ποτόν, ὅπερ εὔξαιτό τις, παρέχειν ἄφθονον.

6. Θάνατος Ἡρακλέους.

Ἀφικόμενος δὲ Ἡρακλῆς εἰς Τραχίνα, στρατιὰν ἐπ' Οἰχαλίαν συνήθροισεν, Εὐρυτον τιμωρήσασθαι θέλων. Συμμά-

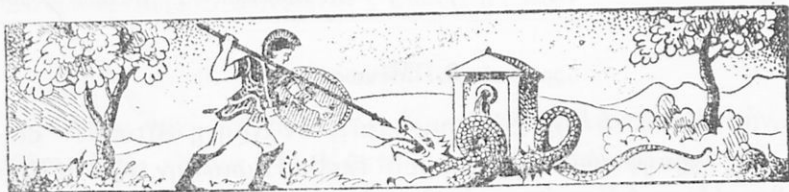
χούντων δὲ αὐτῷ Ἐρακλῆος καὶ ἄλλων, κτείνας αὐτόν, ἀφεί-
την πόλιν καὶ Ἰόλην ἀχιμάλωτον ἄγει. Καὶ προσομισηθεὶς
Κηναῖοι τῆς Εὐβοίας, ἐπὶ ἀζωοτηρίου Διὸς Κηναίου βοῦμόν
ιδρύσατο.

Μέλλων δὲ ἰερούργειν εἰς Τραχίνα, Λίξαν τὸν κήρυκα
ἔπειρε, λαμπρὰν ἐσθῆτα κομοῦντα. Παρὰ δὲ τούτου τὰ περὶ
τὴν Ἰόλην Δημάνειρα μαθοῦσα καὶ φοβηθεῖσα μὴ ἐκείνην
Ἡρακλῆος λάβῃ γυναῖκα, τὸν χιτῶνα ἰὼ ἔχοισεν.

Ἐνδὺς δὲ Ἡρακλῆος, ἔθυσεν. Ὡς δέ, θεομανθέντος τοῦ
χιτῶνος, ὁ ἰὸς τὸ σῶμα ἔσηπε, τὸν μὲν Λίξαν, τῶν ποδῶν
ἀράμενος, κατηζόντισεν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας, τὸν δὲ χιτῶνα
ἀπέσπα προσπεφυκότα τῷ σώματι· συναλεσεπῶντο δὲ αἱ σώ-
κες αὐτοῦ. Τοιαύτη συμφορὰ περιεπέσθη, εἰς Τραχίνα ἐπὶ
νέφος κομίζεται. Δημάνειρα δέ, αἰσθημένη τὸ γεγονός, ἑαυτὴν
ἀνήρτησεν.

Ἡρακλῆος δὲ παραγενόμενος εἰς Οἴτην τὸ ὄρος (ἔστι δὲ
τοῦτο Τραχινίον), ἐκεῖ πυρὰν ποιήσας καὶ ἐπιβὰς αὐτῆς, ἐκέ-
λευεν ὑφάπτειν. Μηδενὸς δὲ τοῦτο πρῶττειν ἐθέλοντος, Ποίας,
παριὼν κατὰ ζήτησιν ποιμνίων, ὑφῆψε. Τοῦτο καὶ τὰ τόξα
ἔδωκέσατο Ἡρακλῆος. Καιομένης δὲ τῆς πυρᾶς, λέγεται νέφος
ὑποστὰν μετὰ βροντῆς εἰς οὐρανὸν ἀναπέμψαι.

5') ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΗΡΩΕΣ

1. Κάδμος.

Ἄγνων βασιλεὺς Φοινίκης εἶχε θυγατέρα μὲν Εὐρώπην, παῖδας δὲ Κάδμον καὶ Φοίνικα καὶ Κίλικα. Τὴν δ' Εὐρώπην Ζεὺς, κόρυφα τοῦ πατρὸς, διὰ τῆς θαλάσσης ἐξόμισεν εἰς Κρήτην, ἔνθα αὐτὴ Μίνωα τίκτει, τὸν μέλλοντα τῆς Κρήτης βασιλεύσειν.

Κάδμος δὲ ἦλθεν εἰς Δελφοὺς περὶ τῆς ἀδελφῆς πυθανόμενος. Ὁ δὲ θεὸς εἶπε περὶ τῆς Εὐρώπης μὴ πολυπραγμονεῖν, ὅτι αὐτὴ καλῶς ἔχει, ἀκολουθῆσαι δὲ καθοδηγῶ μᾶ βοῖ, καὶ πόλιν κτίσειν, ἔνθα ἂν αὐτὴ πέσῃ ὑπὸ καμάτου κυριευθεῖσα.

Τοιοῦτον λαβὼν χρησμὸν διὰ Φωκέων ἐπορεύετο καὶ τιμὴ βοῖ συντυχὼν ἐν βουκολίαις, ταύτην κατόπισθεν εἶπετο. Αὕτη δὲ εἰς Βοιωτίαν ἐλθοῦσα ἐκλίθη, καὶ ἐκεῖ Κάδμος πόλιν ἔκτισε, Θήβας νῦν προσαγορευομένην.

Βουλόμενος δὲ Ἀθηναῖα καταθύσαι τὴν βοῦν, πέμπει τινα τῶν μεθ' ἑαυτοῦ ληψόμενον ἀπὸ τῆς κρήνης ὕδωρ φρουρῶν δὲ τὴν κρήνην δράκων τοὺς πλείονας τῶν πεμφθέντων διέφθειρεν. Ἀγανακτῆσας δὲ Κάδμος κτείνει τὸν δράκοντα καὶ τῆς Ἀθηναῖς συμβουλευούσης, τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ σπείρει. Τούτων οὖν σπαρέντων ἀνέτειλαν ἐκ τῆς γῆς ἄνδρες ἑνοπλοῖοι· οὗτοι δὲ οἱ πρῶτοι ἐγένοντο τῆς πόλεως κάτοικοι.

2. Μίνως.

Μίνως, ὁ τῆς Εὐρώπης παῖς, ἐν Κρήτῃ κατοικῶν σοφοῦς ἐγραφε νόμους, γυναῖκα δ' ἔλαβε Πασίφην, τὴν Ἥλιου θυγατέρα. Αὕτη τίθει παῖδας μὲν τέσσαρας, θυγατέρας δὲ τὰς ἑσας.

Ἀστερίου δὲ τοῦ Κρήτης βασιλέως ἄπαιδος ἀποθανόντος, Μίνως βασιλεύειν θέλων ὑπὸ Κρητῶν ἐκολάετο. Ἄλλ' ὁ Μίνως ἔλεγεν, ὡς οἱ θεοὶ βούλονται αὐτὸν τὴν βασιλείαν λαβεῖν, καὶ χάριν τοῦ πιστευθῆναι εἶπεν, ὅτι ἂν εὕξηται, γενήσεσθαι.

Καὶ Ποσειδῶνι θύων ἠῤῥατο ταῦρον ἀναφανῆναι ἐκ τῶν βυθῶν, ὑποσχόμενος αὐτὸν καταθύσειν τῷ θεῷ. Τοῦ δὲ Ποσειδῶνος ταῦρον ἀναβιβάσαντος αὐτῷ διαπρεπῆ, τὴν βασιλείαν παρέλαβε. Θαλασσοκρατήσας δὲ πρῶτος πασῶν σχεδὸν τῶν νήσων ἠῤῥε.

Μετ' οὐ πολὺν δὲ Μίνως καὶ ἐπὶ τὰς Ἀθήνας στόλον ἐπόλεμησε. Χρονίζομένου δὲ τοῦ πολέμου καὶ γενομένου τῆ πόλει λιμοῦ τε καὶ λοιμοῦ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπυνθάνοντο περὶ ἀπαλλαγῆς. Ὁ δὲ θεὸς εἶπεν αὐτοῖς Μίνοι διδόναι ὅτι ἂν αὐτὸς ζελεῦσθαι. Μίνως δὲ ἐκέλευσεν αὐτοῖς νεανίας ἑπτὰ καὶ κόρας τὰς ἑσας χωρὶς ὀπίων πέμπειν κατ' ἔτος τῷ Μινωταύρῳ βοράν.

Ἦν δ' ὁ Μινωταύρος μέγα θηρίον ἐν Λαβυρίνθῳ, ἐν ᾧ τὸν εἰσελθόντα ἀδύνατον ἦν ἐξέλθειν· πολυπλόκοις γὰρ καμπαῖς τὴν ἀγνοουμένην ἔξοδον ἀπέκλειε. Κατεσθενάζει δὲ αὐτὸν Δαίδαλος, ὅς ἦν ἐξ Ἀθηνῶν ἀρχιτέκτων ἄριστος καὶ πρῶτος ἀγαλμάτων εὐρετής.

Τούτῳ οὖν τῷ Μινωταύρῳ κατ' ἔτος Ἀθηναῖοι νεανίας ἑπτὰ καὶ κόρας τὰς ἑσας βοράν ἐπεμπον, ἕως Θησεύς τοῦ κακοῦ τὰς Ἀθήνας ἀπῆλλάξε.

3. Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης.

Λήδα γυνὴ ἐπὶ τῷ κάλλει διαπρεπὴς ἐν Λακεδαιμόνῃ ἦν. Αὕτη τίθει παῖδας δύο, Κάστορα καὶ Πολυδεύκην καλούμενους. Τούτων Κάστωρ μὲν ἦσκει τὰ κατὰ πόλεμον, Πολυδεύκης δὲ πυγμὴν· καὶ δι' ἀνδρείαν ἀμφοτέροι Διόσκουροι προσηγορεύθησαν.

Οὗτοι ἐπὶ Μεσσήνην ἐστράτευσαν· καὶ Κάστωρ μὲν ἐν τῷ πολέμῳ ἀπέθανε, Πολυδεύκην δὲ Ζεὺς εἰς οὐρανὸν δι' ἀρετὴν ἀνάγει. Μὴ δεχομένου δὲ Πολυδεύκουσ τὴν ἀθανασίαν ὄντος νεκροῦ Κάστορος, Ζεὺς ἀμφοτέροις παρ' ἡμέραν καὶ ἐν θεοῖς εἶναι καὶ ἐν θνητοῖς ἔδωκε.

4. Αἰακός.

Ἄσωπὸς ποταμὸς Ὀκεανοῦ καὶ Τηθύος παῖς ἦν. Οὗτος δύο μὲν παῖδας εἶχεν, εἴκοσι δὲ θυγατέρας, ὧν μία Αἴγινα ἐκαλεῖτο. Ταύτην Ζεὺς εἰσεκόμισεν εἰς τὴν τότε Οἰνώνην λεγομένην νῆσον, νῦν δὲ Αἴγινα ἀπ' ἐκεῖνης κληθεῖσαν.

Τῆς Αἰγίνης παῖς ἦν Αἰακός, ὃς εὐσεβέστατος πάντων ἀνθρώπων ἐγένετο. Διὸ καὶ τὴν Ἑλλάδα ἅπασαν κατεχούσης ἀφορίας, χρησμοὶ θεῶν ἔλεγον ἀπαλλαγῆσθαι τῶν δεινῶν τὴν Ἑλλάδα, ἐὰν Αἰακὸς ὑπὲρ αὐτῆς εὐχὰς ποιήσῃται.

Ποιησαμένου δὲ εὐχὰς Αἰακοῦ τῆς ἀκαρίας ἡ Ἑλλὰς ἀπαλλάττεται. Τιμᾶται δὲ καὶ παρὰ Πλούτωνι τελευτήσας Αἰακός, καὶ τὰς κλισεῖς τοῦ Ἄδου φυλάσσει.

5. Κέκροψ.

Κέκροψ αὐτόχθων τῆς Ἀττικῆς ἐβασίλευσε πρῶτος, καὶ τὴν γῆν πρότερον λεγομένην Ἀκτὴν ἀφ' ἑαυτοῦ Κεκροπίαν ὠνόμασεν. Ἐπὶ τούτου οἱ θεοὶ ἐβούλοντο καταλαβεῖν πόλεις, ἐν αἷς ἔμελλον ἔχειν τιμὰς ἰδίας ἕκαστος.

Ἦλθεν οὖν πρῶτος Ποσειδῶν ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν καὶ

πλήξας τῇ τριάντῃ κατὰ τὸ μέσον τῆς Ἀγοροπόλεως ἀπέβηκε θάλασσαν. Μετὰ δὲ τοῦτον Ἀθηναῖ ἦλθε καὶ ποιησαμένη μάρτυρα Κέκροπα ἐφύτευσε ἐλαίαν.

Γενομένης δ' ἔριδος Ἀθηναῖ καὶ Ποσειδῶνι περὶ τῆς γόρας, Ζεὺς διὰλύσας τὴν ἔριν κοιτὰς ἔδωκεν αὐτοῖς θεοὺς τοὺς δώδεκα. Καὶ τούτων διζαζόντων ἡ γόρα τῆς Ἀθηναῖς ἐζοῖθη. Κέκροπος μαρτυρήσαντος, ὅτι πρῶτον αὐτῇ τὴν ἐλαίαν ἐφύτευσε. Ἀθηναῖ οὖν ἀφ' ἑαυτῆς τὴν πόλιν ἐκάλεσεν Ἀθήνας.

6. Θησεύς.

Θησεύς, ὁ Αἰγέως καὶ Λιῆρας παῖς, ἐν Τροίζῃνι μετὰ τῆς μητρὸς ὄν, ὡς ἐγένετο τέλειος, ἀποσάμενος τὴν πέτραν λαμβάνει τὰ πέδιλα καὶ τὴν μάχαιραν, ἃ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκεῖ κεκρυμμένα ἦσαν, καὶ πεζὸς πρὸς τὸν πατέρα ἔβαινεν εἰς τὰς Ἀθήνας. Φρουρουμένης δὲ ὑπὸ ἀνδρῶν κακούργων τῆς ὁδοῦ ἡμέρωσε.

Πρῶτον μὲν οὖν Πειριχίτην, ὃς ἀπὸ τῆς κορύνης, ἦν ἐφόρει, κορυνήτης ἐπεζάλειτο, ἔκτεινεν ἐν Ἐπιδαύρῳ. Πόδας δὲ ἀσθενεῖς ἔχων οὗτος ἐφόρει κορύνην σιδηρᾶν, δι' ἧς ἔκτεινε, οὐς εὔρισκε. Ταύτην ἀφελόμενος Θησεύς ἐφόρει.

Λεύτερον δὲ κτείνει Σίνιν, ὃς πιτυοζάμπτης ἐπεζάλειτο· οἰκῶν γὰρ τὸν Κορινθίων ἰσθμὸν ἔχαμπτε πίτυς καὶ προσδεδεμένους ἐπ' αὐτῶν ἀνήγατο τοὺς διαβαίνοντας, οἳ ὑπὸ τῶν δένδρων αναροριπτούμενοι πανωλέθρως ἀπέθνησκον. Τούτῳ τῷ τρόπῳ Θησεύς καὶ Σίνιν αὐτὸν ἀπέκτεινε.

Καὶ ἄλλων κακούργων τὴν ὁδὸν Θησεύς ἀπαλλάξας εἰς Ἀθήνας ἦλθεν. Ἐντεῦθεν δὲ εἰς Κρήτην ἐλθὼν τὸν Μινώταυρον ἀπέκτεινε καὶ τὰ Ἀθήνας ἔσωσε.

7. Μελέαγρος.

Οἰνεύς, ὁ Καλυδῶνος βασιλεὺς, καὶ Ἀλθαία ἐγέννησαν

Μελέαγρον. Ὅτε δ' οὗτος ἦν ἡμερῶν ἑπτὰ, αἱ Μοῖραι προεἶπον τῇ μητρὶ, ὅτι τότε τελευτήσῃ ὁ παῖς αὐτῆς, ὅταν ὁ ἐπὶ τῆς ἐστίας δαλὸς κατακαῖ. Τοῦτο δ' ἀκούσασα Ἀλθαία παρῆλαβε τὸν δαλόν, ὃν ἐν λάρνακι θεῖσα ἐπιμελῶς ἐφύλασσε.

Μελέαγρος δὲ ἀνὴρ γενόμενος, πάντων μὲν τῶν ἡλικιωτῶν ἐπρότευε κάλλι καὶ ῥώμῃ, ἐτελεύτησε δὲ τόνδε τὸν τρόπον. Ὅτε ποτὲ Οἰνεὺς ἔθυσσε τῇ Δήμητρι καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἀπαρχὰς καρπῶν, μόνῃς τῆς Ἀρτέμιδος ὀλιγόρησε· διὸ ἀγανακτήσασα Ἄρτεμις κάπρον εἰς Καλυδῶνα ἔπεμψεν ἕξοχον μεγέθει τε καὶ ῥώμῃ, ὃς τήν τε χώραν ἐφθειρε καὶ τὰ βοσκήματα καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας αὐτῷ ἀνθρώπους.

Ἐπὶ τοῦτον τὸν κάπρον Μελέαγρος τοὺς ἀρίστους νεανίας τῆς Ἑλλάδος συνεκάλεσε καὶ τῷ ἀποκτείναντι αὐτὸν ὑπέσχετο δόσειν τὴν δορὰν ἀριστεῖον. Ἀφίζοντο οὖν ἄλλοι τε πολλοὶ εἰς Καλυδῶνα καὶ Ἀταλάντη ἐξ Ἀρκαδίας.

Κυκλωθεῖς δὲ ὑπὸ τούτων ὁ κάπρος, ὑπὸ μὲν Ἀταλάντης ἐτοξεύθη εἰς τὸ νῶτον, ὑπὸ δὲ Ἀμφιαράου τοῦ Ἀργεῖου εἰς τὸν ὀφθαλμόν, Μελέαγρος δὲ εἰς τὸν κενεῶνα πλήξας τὸν κάπρον ἀπέκτεινε καὶ τὸ δέσμα λαβὼν ἔδωκεν Ἀταλάντη.

Οἱ δὲ ἀδελφοὶ τῆς Ἀλθαίας ὄνειδος ἐνόμισαν εἶναι, εἰ γυνὴ τὰ ἀριστεῖα λήψεται, ἀνδρῶν παρόντων· διὸ ἐνεδρεύσαντες Ἀταλάντη κατὰ τὴν εἰς Ἀρκαδίαν ἐπάνοδον ἤρπασαν τὸ δέσμα.

Ὀργισθεῖς δ' ἐπὶ τούτῳ Μελέαγρος τοὺς μὲν ἀδελφοὺς τῆς μητρὸς ἀπέκτεινε, τὸ δὲ δέσμα τοῦ κάπρου πάλιν ἔδωκεν Ἀταλάντη. Ἡ δὲ Ἀλθαία λυπηθεῖσα ἐπὶ τῷ φόνῳ τῶν ἀδελφῶν ἐβουλεύσατο τιμωρήσασθαι τὸν υἱόν. Μνημονεύουσα οὖν τοῦ λόγου τῶν Μοιρῶν τὸν δαλὸν ἐξεῖνον ἐτύρωσε καὶ οὕτω Μελέαγρος ἐτελεύτησε.

8. Νιόβη.

Νιόβη ἢ Ταντάλου ἔτεκε παῖδας μὲν ἑπτὰ, θυγατέρας

δὲ τὰς ἴσας. Εὐτεννος δὲ οὐσα εὐτεννοτέρα τῆς θεᾶς Λητοῦς εἶπεν ὑλάσσειν.

Λητὸ δὲ ἀγανακτήσασα τὴν τε Ἄρτεμιν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα κατ' αὐτῶν παρόξυνε καὶ τὰς μὲν θηλείας κατατόξενεν Ἄρτεμις, τοὺς δὲ ἄρρενας κοινῇ πάντας ἐν Κιθαιρῶν Ἀπόλλων κνηγετοῦντας ἀπέστεινε.

Αὐτὴ δὲ Νιόβη Θήβας ἀπολοῦσα πρὸς τὸν πατέρα Τάνταλον ἦλθεν εἰς Σίπυλον τῆς Λυδίας καλεῖται Λι εὐξαμένη τὴν μορφήν εἰς λίθον μετέβαλε. λιθὴν δ' οὐσα χεῖρα δάκρυα νύκτωρ καὶ κατ' ἡμέραν.

9. Ὀρφεύς.

Ὀρφεύς, Καλλιόπης Μούσης καὶ Οἰάγρου υἱός, ἔδων ἐξίνει λίθους τε καὶ δένδρα. Ἀποθανούσης δὲ Εὐροδίκης τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, διχθείσης ὑπὸ ὄρφος, κατήλθεν εἰς Ἄδου θέλων ἀναγαγεῖν αὐτήν, καὶ Πλούτωνα ἔπεισεν ἀναπέμψαι. Ὁ δὲ ὑπέσχετο τοῦτο ποιῆσειν, ἂν μὴ πορευόμενος Ὀρφεύς ἐπιστραφῆ, πρὶν εἰς τὴν αὐτοῦ οἰκίαν ἐλθεῖν. Ὁ δὲ ἀπιστῶν ἐπιστραφεὶς ἐθεάσατο τὴν γυναῖκα· ἠ δὲ πάλιν ὑπέστραψε.

10. Ἀλκηστις.

Ἄδμητος βασιλεὺς Φερῶν ἦν καὶ βοηθὸν αὐτοῦ εἶχεν Ἀπόλλωνα. Ὅτε δ' Ἄδμητος ἐμνηστεύετο τὴν Πελοῖου θυγατέρα Ἀλκηστιν, Πελοῖας ἐξείηρω δώσειν ὑπέσχετο τὴν θυγατέρα τῷ καταξέυξαντι ἄρμα λέόντων καὶ κάπρων. Ὁ δὲ Ἀπόλλων ξεῦξας ἔδωκε τῷ Ἄδμήτῳ, ὅς κομίσας πρὸς Πελοῖαν Ἀλκηστιν λαμβάνει.

Θύων δ' ἐν τοῖς γάμοις ἐξελάθετο Ἄρτεμιδι θυσα. Λιὰ τοῦτο τὸν θάλαμον ἀνοίξας εἶσε δρακόντων σπείρας πεπληρωμένον. Ἀπόλλων δὲ εἰπὼν ἐξιλάσσεσθαι τὴν θεόν, ἠτήσατο παρὰ Μοιρῶν, ἵνα, ὅταν Ἄδμητος μέλλῃ τελευτᾶν,

ἀπολυθῆ τοῦ θανάτου, ἂν ἐκουσίως τις ὑπὲρ αὐτοῦ θνήσκειν θελήσῃ. Ὡς δὲ ἦλθεν ἡ τοῦ θανάτου ἡμέρα, μήτε τοῦ πατρὸς μήτε τῆς μητρὸς ὑπὲρ αὐτοῦ θνήσκειν θελόντων, Ἄλκηστις ὑπεραπέθανε.

Καὶ αὐτὴν πάλιν ἀνέπεμφεν ἡ Κόρη, ὡς δὲ ἔνιοι λέγουσιν, Ἡρακλῆς ἀνεζόμεσεν ἐξ Ἄδου.

ΠΑΡΑΡΤΗΡΙΑ

Η Παιδεία αποτελεί βασικό παράγοντα ανάπτυξης της κοινωνίας. Η εκπαίδευση είναι η βάση για την προώθηση της οικονομίας και της πολιτικής. Η παιδεία είναι η βάση για την ανάπτυξη της προσωπικότητας και της κοινωνικής συνείδησης. Η παιδεία είναι η βάση για την ανάπτυξη της ατομικής και κοινωνικής ευθύνης. Η παιδεία είναι η βάση για την ανάπτυξη της ατομικής και κοινωνικής αυτονομίας. Η παιδεία είναι η βάση για την ανάπτυξη της ατομικής και κοινωνικής αυτονομίας.

Γ'. ΕΚ ΤΗΣ "ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ,, ΔΙΛΙΑΝΟΥ

Η «Ποικίλη Ιστορία» αποτελεί ένα σημαντικό έργο που παρουσιάζει την ιστορία της Ελλάδας με έναν απλό και κατανοητό τρόπο. Το έργο είναι γραμμένο με έναν απλό και κατανοητό τρόπο, ώστε να μπορεί να γίνει κατανοητό από όλους. Το έργο είναι γραμμένο με έναν απλό και κατανοητό τρόπο, ώστε να μπορεί να γίνει κατανοητό από όλους. Το έργο είναι γραμμένο με έναν απλό και κατανοητό τρόπο, ώστε να μπορεί να γίνει κατανοητό από όλους.

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ Ῥωμαῖος Κλαύδιος Αἰλιανὸς ἐγεννήθη εἰς τὸ Πραίνεστον (τὴν σημερινὴν Παλεστρίνην) τῆς μέσης Ἰταλίας καὶ ἔζησεν εἰς τὴν Ῥώμην κατὰ τὸν τρίτον αἰῶνα μ. Χ. Ἐξέμαθε καλῶς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἐμελέτησε τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνας συγγραφεῖς καὶ διετέλεσε διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς. Ἦτο σύγχρονος τοῦ Ἀθηναίου σοφιστοῦ Φιλοστράτου, ὁ ὁποῖος τὸν ἐξετίμησε καὶ ἔγραψε τὴν βιογραφίαν του εἰς τοὺς βίους τῶν σοφιστῶν.

Ὁ Αἰλιανὸς ἔγραψε πολλὰ συγγράμματα, ἐκ τῶν ὁποίων σφίζονται τὰ ἑξῆς δύο :

1) «**Περὶ ζῴων ιδιότητος**», εἰς τὸ ὁποῖον περιέχονται περίεργοι καὶ χρήσιμοι γνώσεις περὶ διαφόρων ζῴων (εἰς 17 βιβλία).

2) «**Ποικίλη Ἱστορία**», περιέχουσα ποικίλα συντόμους διηγήσεις, βιογραφικὰς πληροφορίας, διαφόρους περιγραφάς, ἱστορικὰ ἀνέκδοτα κλπ. (εἰς 14 βιβλία).

Τὰ βιβλία του διακρινόμενα διὰ τὴν ἀπλότητα, τὴν ποικιλίαν καὶ τὴν χάριν κατέστησαν εὐχάριστον ἀνάγνωσμα. Ἐκτὸς δὲ τούτου εἶναι καὶ χρήσιμα, διότι περιέχουν πολλὰς περὶ προσώπων καὶ πραγμάτων εἰδήσεις ἐκ πηγῶν, αἱ ὁποῖα ἔχουν ἀπολεσθῆ.

Γ'. ΕΚ ΤΗΣ "ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ,, ΑΙΛΙΑΝΟΥ

1. Ἀλέξανδρος καὶ Φωκίων.

Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου Φωκίῳ μόνῳ τῶ Ἀθηναίων στρατηγῷ γράφων προσετίθει τὸ «χαίρειν», ὅτι ἐξόχως ἐτίμα αὐτόν. Ἀλλὰ καὶ τάλαντα αὐτῷ ἀργυρίου ἔπεμψεν ἑκατόν, καὶ πόλιν μίαν ἔδωκεν, ἵνα ἔχη καρποῦσθαι τὰς ἐκεῖθεν προσόδους.

Ὁ μὲν οὖν Ἀλέξανδρος μεγαλοφρόνως ταῦτα ἐποίει καὶ μεγαλοπρεπῶς. Ἀλλ' ἔτι μεγαλοφρονέστερον ὁ Φωκίων μίτη τὸ ἀργύριον μίτη τὴν πόλιν ἐδέξατο, πένης ὢν. Ἠρώτησε δέ: «Διὰ τίνα αἰτίαν ταῦτα Ἀλέξανδρος παρέχει μοι;» Ὡς δὲ εἶπον, ὅτι μόνον αὐτὸν ἠγεῖται καλὸν καγαθόν, «οὐκοῦν», ἔφη, «ἑασάτω με τοιοῦτον εἶναι».

2. Ἐπαμεινώνδου μεγαλοφροσύνη.

Ἐπαμεινώνδας ἕνα εἶχε τρίβωνα καὶ αὐτὸν ὄυπαρόν· εἴ ποτε δὲ αὐτὸν ἔδωκεν εἰς γναφεῖον, αὐτὸς ὑπέμενεν οἴκοι δι' ἀπορίαν ἐτέρου. Τοσοῦτον δὴ πένης ὢν, τοῦ Περσῶν βασιλέως πέμψαντος αὐτῷ πολὺ χρυσίον, οὐκ ἐδέξατο. Καὶ εἴ τι ἐγὼ νοῶ, μεγαλοφρονέστερος ἦν τοῦ διδόντος ὁ μὴ λαβών.

Ἀλλὰ καὶ τοῦτο λέγεται περὶ Ἐπαμεινώνδου· ὅτε ὁ ὑλαπιστὴς αὐτοῦ χρήματα ἔλαβε παρὰ τινος τῶν αἰχμαλώτων,

εἶπεν αὐτῷ· « Ἀπόδος μοι τὴν ἀσπίδα καὶ ἄπελθε· οὐ γὰρ κινδυνεύειν δύναται ὁ τοιοῦτῳ τῷ τρόπῳ πλούσιος γιγνόμενος ».

3. Ξενοφώντας καρτερία.

Ξενοφώντας θύοντι ἦλθέ τις ἐκ Μαντινείας ἄγγελος λέγων, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ Γρούλλος ἐν πολέμῳ ἀπέθανε. Καὶ ἐξεῖνος ἀπέβαλε μὲν τῆς κεφαλῆς τὸν στέφανον, διετέλει δὲ θύων τοῖς θεοῖς.

Ἐπεὶ δὲ ὁ ἄγγελος προσέθηκε καὶ ἐξεῖνο, ὅτι νικῶν ἀπέθανε, πάλιν ὁ Ξενοφώντας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸν στέφανον ἀνέλαβε καὶ τὴν θυσίαν ἐποίησε.

4. Γέρον ἀλαζών.

Ἄνθρωπος εἰς Λακεδαιμόνα ἦλθε Κεῖσις, γέρον ἦδη ὄν. Οὗτος τὰ μὲν ἄλλα ἦν ἀλαζών, ἠσχύνετο δὲ ἐπὶ τῷ γήρῳ· καὶ διὰ ταῦτα τὰς τοίχας πολλαῖς οὔσας ἐπειράτο βαρῆ ἀφανίζειν. Παρελθὼν οὖν εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους, καὶ τοιαύτην ἔχων τὴν κεφαλὴν, εἶπεν ἐξεῖνα, ὑπὲρ ὧν καὶ ἀφίετο.

Ἀναστάς οὖν Ἀρχίδαμος, ὁ τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεὺς, ἔλεγε· « Τί δύναται οὗτος ὑγῆς εἶπειν, ὅς οὐ μόνον ἐπὶ τῇ ψυχῇ τὸ ψεῦδος ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ περιφέρει ».

5. Αἱ τῶν Λακεδαιμονίων μητέρες.

Αἱ Λακεδαιμονίων μητέρες, ὅσαι ἐπυνθάνοντο τοὺς παῖδας αὐτῶν ἐν τῇ μάχῃ κεῖσθαι, ἀφικνούμεναι τὰ τραύματα αὐτῶν ἐπεσκόπων. Καὶ εἰ μὲν πλείω ἦν τὰ ἔμπροσθεν τραύματα, γανρούμεναι καὶ σεμνῶς ὀρῶσαι τοὺς παῖδας εἰς τὰς πατροφᾶς ἔφερον ταφᾶς. Εἰ δὲ τὰ τραύματα ὀπισθεν ἦν, αἰσχυνόμεναι καὶ θρηνοῦσαι καὶ ὡς ἔνεστι μάλιστα λαθεῖν σπεύδουσαι, κατέλειπον τοὺς νεκροὺς ἐν τῷ πολυανδρίῳ θάψαι ἢ λάθρα εἰς τοὺς οἰκείους τάφους ἐκόμιζον αὐτούς.

6. Ξενοκράτους φιλευσπλαγχνία.

Ξενοκράτης ὁ Χαλκηδόνιος, ὁ ἑταῖρος Πλάτωνος, τά τε ἄλλα ἦν φιλοκτίρων καὶ οὐ μόνον φιλόανθρωπος, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν ἀλόγων ζώων ἠλέει.

Καὶ οὖν ποτε καθημένου ἐν ὑπαίθρῳ διωκόμενος βιαίως στρουθὸς ὑπὸ ἰέρακος, εἰς τοὺς κόλπους αὐτοῦ κατελθὼν ἐκρύβη. Ὁ δὲ ἀσμένως ἐδέξατο τὸν ὄρνιν καὶ διεφύλαξεν ἀποκεκοιμημένον, ἔστε ὁ διώκων ἀπῆλθεν.

Ἐπεὶ δὲ ἠλευθέρωσεν αὐτὸν τοῦ φόβου, ἀπλώσας τὸν κόλπον ἀφῆκε τὸν ὄρνιν ἐπειπὼν, ὅτι οὐκ ἐξέδωκε τὸν ἰκέτην.

7. Πλάτων.

Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος ἐν Ὀλυμπία συνεσκήνωσεν ἀγνώσιν ἀνθρώποις, καὶ αὐτὸς ὢν αὐτοῖς ἀγνῶς. Οὕτω δὲ αὐτοὺς ἐχειρώσατο τῇ ὁμιλίᾳ καὶ τοῖς τρόποις, συνεσιώμενός τε αὐτοῖς ἀφελῶς καὶ συνδιημερεύων ἐν πάσιν, ὥστε πάνυ τέραπεσθαι τοὺς ξένους τῇ τοῦ ἀνδρὸς συντυχίᾳ. Οὔτε δὲ περὶ Ἀκαδημείας εἶπέ τι αὐτοῖς οὔτε περὶ Σωκράτους· τοῦτο μόνον ἐνεφάνισεν αὐτοῖς, ὅτι καλεῖται Πλάτων.

Ἐπεὶ δὲ ἦλθον εἰς τὰς Ἀθήνας, ὑπεδέξατο αὐτοὺς μάλα φιλοφρόνως. Καὶ οἱ ξένοι εἶπον αὐτῷ· «ᾤ Πλάτων, ἐπίδειξον ἡμῖν καὶ τὸν ὁμώνυμόν σου, τὸν Σωκράτους ὁμιλήτην, καὶ ἐπὶ τὴν Ἀκαδημείαν τὴν ἐκείνου ἄγε ἡμᾶς καὶ σύστησον τῷ ἀνδρί, ἵνα τι καὶ αὐτοῦ ἀπολαύσωμεν». Ὁ δὲ Πλάτων ἠρέμα μειδιάσας, ὥσπερ εἰώθει, λέγει· «Ἀλλὰ, φίλοι, ἐγὼ αὐτὸς ἐκείνός εἰμι».

Οἱ δὲ ἐξεπλάγησαν, ὅτι τὸν ἄνδρα ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν τὸν τοσοῦτον ἠγνόησαν· οὕτω γὰρ ἀπλῶς καὶ ἀνεπιτηδεύτως συνεγένετο αὐτοῖς καὶ ἔδειξεν, ὅτι δύναται καὶ ἄνευ τῶν συνήθων λόγων χειροῦσθαι τοὺς συνόντας.

8. Ἡ μάχη τῶν ἀλεκτρούνων.

Μετὰ τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην Ἴ�θηναῖοι νόμον εἶθεντο ἀλεκτρούνας ἀγωνίζεσθαι δημοσίᾳ ἐν τῷ θεάτρῳ μιᾶς ἡμέρας τοῦ ἔτους· πόθεν δὲ τὴν ἀρχὴν ἔλαβεν ὁ νόμος οὗτος, ἔρῳ.

Ὅτε Θεμιστοκλῆς ἐπὶ τοὺς βασιβάρους τὴν στρατιὰν ἐξήγγεν, ἀλεκτρούνας ἐθεάσατο μαχομένους. Εὐθύς δ' ὡς εἶδεν αὐτούς, ἐπέστησε τὴν στρατιὰν καὶ εἶπεν· «Ὅρατε τούτους μαχομένους καὶ ἐμμένοντας ἰσχυρῶς ἐν τῇ μάχῃ· Γινώσκετε δέ, ὅτι οὗτοι οὔτε ὑπὲρ πατρίδος οὔτε ὑπὲρ πατρώων θεῶν οὔτε ὑπὲρ προγονικῶν τάφων καζοπαθοῦσιν, οὐδὲ ὑπὲρ δόξης, οὐδὲ ὑπὲρ ἐλευθερίας οὐδὲ ὑπὲρ παίδων, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ μὴ ἠττηθῆναι ἐκείτερος μηδὲ εἶσαι τὸν ἕτερον τῷ ἑτέρῳ».

Ταῦτα εἰπὼν ἐπέρρωσε τοὺς Ἀθηναίους. Τοῦτο δὲ γενόμενον αὐτοῖς τότε σύνθημα εἰς ἀρετὴν ἐβουλήθη διαφυλάττειν ὑπόμνησιν εἰς τὰ ὅμοια ἔργα.

9. Ἀρταξέρξης περὶ φιλοπονίας.

Ῥοιὰν ἐπὶ λίχνου μεγίστην Ὀμίσης Ἀρταξέρξης τῷ βασιλεῖ, ἐλαύνοντι τὴν Περσίδα, προσεκόμισε. Τὸ μέγεθος οὖν ταύτης ὑπερεπλάγεις ὁ βασιλεύς, «ἐκ ποίου παραδείσου», φησί, «λαβὼν φέρεις μοι τὸ δῶρον τοῦτο;» Τοῦ δὲ εἰπόντος ὅτι οἴκοθεν καὶ ἐκ τῆς ἑαυτοῦ γεωργίας, ὑπερήσθη καὶ δῶρα αὐτῷ βασιλικά ἔπεμψε καὶ ἐπέειπε· «Νὴ τὸν Μίθραν, ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐκ τῆς ἐπιμελείας ταύτης δυνήσεται καὶ πόλιν, κατὰ γὰρ τὴν ἐμὴν κρίσιν, ἐκ μικρᾶς μεγάλην ποιῆσαι».

10. Κρητῶν νόμος περὶ μαθημάτων.

Κρηῆτες τοὺς παῖδας τοὺς ἐλευθέρους μαρθάνειν τοὺς νόμους ἐκέλευον μετὰ τινος μελῳδίας, ἵνα ἐκ τῆς μουσικῆς ψυχαγωγῶνται καὶ εὐκολώτερον αὐτοὺς τῇ μνήμῃ διαλαμβά-

νοσι καὶ ἵνα μὴ, τῶν κεκωλυμένων τι πράξαντες, ἀγνοίᾳ πεπονημένοι ἀπολογίαν ἔχωσι. Δεύτερον δὲ μάθημα ἔταξαν τοὺς τῶν θεῶν ὕμνους μανθάνειν. Τρίτον τὰ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐγκώμια.

11. Ἀναξαγόρου ἀταραξία.

Ἀναξαγόρα τῷ Κλαζομενίῳ, σπουδάζοντι πρὸς τοὺς ἑταίρους, προσελθὼν τις ἔφη τεθνηκέναι τοὺς δύο παῖδας, οἱ μόνοι τῷ φιλοσόφῳ ἦσαν. Ὁ δέ, μηδὲν διαταραχθεὶς, ἔφη « Ἦδειν θνητοὺς γεγεννηκώς ».

12. Αἰνείου εὐσέβεια.

Ὅτε ἐάλω τὸ Ἴλιον, οἰκτίραντες οἱ Ἀχαιοὶ τὰς τῶν ἀλίσκοιμένων τύχας, ἐκίρουν ἕκαστον τῶν ἐλευθέρων, ἐν ᾧ, τι βούλεται τῶν οἰκείων κτημάτων ἀράμενον, ἀποφέρειν. Ὁ οὖν Αἰνείας τοὺς πατροφούς θεοὺς λαβὼν ἔφερεν, ὑπεριδὼν τῶν ἄλλων.

Ἡσθέντες οὖν ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς εὐσεβείᾳ οἱ Ἕλληνες καὶ δεύτερον αὐτῷ κτήμα συνεχώρησαν λαβεῖν. Ὁ δέ, τὸν πατέρα πάνυ σφόδρα γεγηρακότα ἀναθέμενος τοῖς ὄμοις, ἔφερεν. Ὑπερεκπλαγέντες οὖν ἐπὶ τούτῳ οἱ Ἀχαιοὶ πάντα αὐτῷ τὰ οἰκεῖα κτήματα ἐπέτρεψαν λαβεῖν. Ὁμολόγουν οὕτω ὅτι πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς τῶν ἀνθρώπων καὶ οἱ φύσει πολέμοι ἤμεροι γίνονται.

13. Σωκράτης καὶ Ἀλκιβιάδης.

Ὅρῶν ὁ Σωκράτης τὸν Ἀλκιβιάδην τετυφωμένον τῷ πλούτῳ καὶ μέγα φρονούντα ἐπὶ τοῖς ἀγροῖς, ἤγαγεν αὐτὸν εἰς τινα τόπον, ἐνθα ἦν πινάκιον ἔχον γῆς περίοδον. Εἶτα προσέταξεν Ἀλκιβιάδῃ τὴν Ἀττικὴν ἐνταῦθα ἀναζητεῖν. Ἐπεὶ δὲ εὔρε, προσέταξε τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἰδίους ἀναζητήσαι.

Τοῦ δὲ εἰπόντος· « Ἄλλ' οὐδαμοῦ γεγραμμένοι εἰσίν », εἶπεν· « Ἐπὶ τούτοις οὖν μέγα φρονεῖς, οἵπερ οὐδὲν μέρος τῆς γῆς εἰσίν; »

14. Ἡ κατὰ Μυτιληναίους βαρυτάτη ποιηή.

Ὅτε Μυτιληναῖοι τῆς θαλάσσης ἤρξαν, τοῖς ἀφισταμέ-
νοις τῶν συμμάχων τιμοφρίαν ἐπέβαλλον τήνδε· γράμματα
μὴ μανθάνειν τοὺς παῖδας αὐτῶν μηδὲ μουσικὴν διδάσκεισθαι.
Ἦγοῦντο γὰρ πασῶν ζημιῶν βαρυτάτην εἶναι ταύτην, ἐν
ἀμουσίᾳ καὶ ἀμαθίᾳ ζῆν.

15. Θεμιστοκλῆς καὶ Ἰέρων ἐν Ὀλυμπίᾳ.

Θεμιστοκλῆς Ἰέρωνα, ἐλθόντα εἰς Ὀλυμπίαν, ἵνα ἀρ-
μάτων ἀγῶνος μετὰσχη, οὐκ εἶασεν ἀγωνίσασθαι εἰπόν· « Τῷ
μὴ μεταλαμβάνοντι τοῦ μεγίστου τῶν κινδύνων, τῶν πανηγύρεων
μετάλαμβάνειν οὐκ ἔξεστι ». Καὶ ἐπληρέθη Θεμιστοκλῆς.

16. Πᾶν μέτρον ἄριστον.

Διογένης εἰς Ὀλυμπίαν ἐλθὼν καὶ θεασάμενος ἐν τῇ
πανηγύρει Ῥοδιακοῦς τινας νεανίσκους πολυτελῶς ἡμφιεσμέ-
νους, γελᾶσας ἔφη· « Τῦφος τοῦτο ἐστίν ». Εἶτα συναντήσας
Λακεδαιμονίους ἐν ἐσθῆσι φαύλαις καὶ ὑπώσας, « ἄλλος »,
ἔφη, « οὗτος τῦφος ».

17. Λακεδαιμόνιοι περὶ φιλοξευθείας.

Λακωνικὸν μειράκιον ἐποίητο χοροῖον ὑπερεῦθον, τού-
του δ' ἕνεκα ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἐξημιώθη. Τὸ δ' αἴτιον τῆς
καταδίξεως ἐκεῖνο ἦν, ὅτι, νέος ὢν, τοῦ κέρδους σφόδρα ἐτίετο.
Λακεδαιμόνιοι γὰρ καὶ τοῦτο περὶ πολλοῦ ἐποιοῦντο, μὴ πρὸς
μόνους τοὺς πολέμιους παρατετάχθαι, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀρ-
χῶν.

18. Ἡ Φερενίκη ἐν Ὀλύμπῳ.

Φερενίκη τὸν υἱὸν ἤγεν εἰς Ὀλύμπια ἀθλεῖν. Κωλύοντων δὲ αὐτὴν τῶν Ἑλλανοδικῶν τὸν ἀγῶνα θεάσασθαι, παρελθοῦσα ἐδικαιολογήσατο πατέρα μὲν Ὀλυμπιονίκην ἔχειν καὶ τρεῖς ἀδελφοὺς καὶ αὐτὴ παῖδα Ὀλυμπίων ἀγωνιστὴν καὶ ἐξενίκησε τὸν δῆμον καὶ τὸν εἶργοντα νόμον τῆς θεάς τὰς γυναῖκας καὶ ἐθέασατο Ὀλύμπια.

19. Μειράκιον Ἐρετρικόν.

Μειράκιον Ἐρετρικόν προσεφοίτησε Ζήνωνι ἐπὶ πολὺν χρόνον. Ὑστερον οὖν εἰς τὴν Ἐρέτριαν ἐπανήλθε καὶ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἤρετο, ὅ,τι ἄρα μάθοι ἐν τῇ τοσαύτῃ διατριβῇ τοῦ χρόνου. Ὁ δὲ δεῖξιν ἔφη καὶ οὐκ εἰς μακρὸν χρόνον τοῦτο ἔδρασεν. Ἀγανακτήσαντος γὰρ αὐτῷ τοῦ πατρὸς καὶ τέλος πάσαντος τὸν υἱόν, οὗτος ἡσυχίαν ἔχων τοῦτο ἔφη μεμαθηκέναι, φέρειν ὀργὴν πατέρων καὶ μὴ ἀγανακτεῖν.

20. Τὰ Τέμπη.

Τὰ καλούμενα Τέμπη τὰ Θετταλικά χωρὸς ἐστὶ μεταξὺ κείμενος τοῦ τε Ὀλύμπου καὶ τῆς Ὀσσης. Ὅρη δὲ ταῦτα ἐστὶν ὑπερύψηλα καὶ ὡς ὑπὸ τινος θείας φροντίδος διεσχισμένα καὶ μέσον κεῖται χωρίον, οὗ τὸ μὲν μῆκος ἐπὶ τεσσαράκοντα διήκει σταδίου, τὸ δὲ πλάτος ἐστὶν ἐνὸς πλέθρου. Ῥεῖ δὲ διὰ μέσου αὐτοῦ ὁ καλούμενος Πηνειὸς· εἰς τοῦτον δὲ καὶ οἱ λοιποὶ ποταμοὶ συρρέουσι καὶ τοῖς ὕδασιν αὐτῶν ποιοῦσι τὸν Πηνειὸν ἐκεῖνοι μέγαν.

Διατριβάς δ' ἔχει ποικίλας καὶ παντοδαπὰς ὁ τόπος οὗτος, οὐκ ἀνθρωπίνης χειρὸς ἔργα, ἀλλὰ φύσεως. Κιττὸς μὲν γὰρ πολὺς καὶ μάλα λάσιος ἐνακμάζει καὶ θάλλει καὶ ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν δένδρων ἀνέρπει καὶ συμπέρυζεν αὐτοῖς. Πολλὴ δὲ σμίλαξ πρὸς αὐτὸν τὸν πάγον ἀνατρέχει καὶ ἐπισκιάζει τὴν

πέτρων· καὶ ἐξείνη μὲν ὑπολανθάνει, ὁράται δὲ γλοάζον τὸ πᾶν, καὶ ἔστιν ὀφθαλμῶν πηγήγυρις.

Ἐν δὲ τοῖς λείοις καὶ ὀμαλοῖς χώροις ἄλλη τε ἔστι ποι-
κίλα καὶ δένδρα πολλά, ἐν ὧρα θέρους ἠδισταὶ ὀδοιπόροις
τόποι. Διαρρέουσι δὲ καὶ ἄφθονα ὕδατα, ψυχρὰ καὶ ἠδιστα
πίνειν· λέγεται δὲ τὰ ὕδατα ταῦτα καὶ τοῖς λουομένοις ἀγα-
θὸν εἶναι καὶ εἰς ὑγίειαν αὐτοῖς συμβάλλεσθαι. Ἄδουσι δὲ
καὶ ὄρνιθες πανταχοῦ διεσπαρμένοι καὶ μάλιστα οἱ μουσικοὶ
καὶ τέρπουσι τὰς ἀκοὰς διὰ τοῦ μέλους, τὸν ζάματον τῶν ἀν-
θρώπων ἀφανίζοντες.

Λιὰ μέσου δὲ τῶν Τεμπῶν ὁ Πηνειὸς ποταμὸς ἔρχεται
σχολῇ καὶ πρῶτος ῥέων ἐλαίου δίκην. Πολλὴ δὲ αὐτοῦ ἡ σκιὰ
ἐκ τῶν παραπεφυκότων δένδρων καὶ τῶν ἐξηρητημένων γλά-
δων γίγνεται.

Δ'. ΕΚ ΤΩΝ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ "ΝΕΚΡΙΚΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ,"

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ Λουκιανὸς ἐγεννήθη περὶ τὸ 120 μ. Χ. εἰς τὰ Σαμόσατα τῆς Κομμαγενῆς, ἐπαρχίας τῆς Συρίας κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας.

Κατ' ἀρχὰς μὲν ἐξέμαθε τὴν γλυπτικὴν τέχνην, τὴν καλουμένην **έρμογλυφικὴν**, πλησίον τοῦ ἐκ μητρὸς θείου του, γλύπτου τὸ ἐπάγγελμα. Ἐπειτα δὲ μὴ ἀνεχόμενος τὴν αὐστηρότητα τοῦ θείου του καὶ μὴ ἀγαπῶν τὴν τέχνην ταύτην, ἐστράφη πρὸς τὴν σπουδὴν τῶν γραμμάτων, πρὸς τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ἀκατανίκητον ἔλξιν. Ἐμαθε καλῶς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, εἰς τὴν ὁποίαν βραδύτερον ἔγραψε τὰ συγγράμματά του. Ἐσπούδασε τὴν ἠστορικὴν καὶ ἐγένετο ῥήτωρ καὶ δικηγόρος εἰς τὴν ἀκμαίζουσαν τότε Ἀντιόχειαν, ἣ ὁποία ἦτο ἔδρα τῶν ἀρχῶν τῆς Συρίας ὡς Ῥωμαϊκῆς ἐπαρχίας. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο δὲν ἦτο εὐχάριστον εἰς αὐτόν. Ταχέως τὸ ἐγκατέλειψε καὶ ἠκολούθησε τὸ λεγόμενον ἐπιδεικτικὸν ἢ σοφιστικόν, τὸ ὁποῖον κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἐξετιμᾶτο πολὺ καὶ ἦτο λίαν ἐπικερδές. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐξεπαιδεύθη ἐν Ἰωνίᾳ εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἠστορικῆς, ἐπεχείρησε μακρὰς περιουδεῖας εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν, τὴν Μακεδονίαν, τὴν κυρίως Ἑλλάδα, τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Γαλατίαν (τὴν σημερινὴν Γαλλίαν). Πανταχοῦ κατὰ τὰς περιουδεῖας του ἀπήγγελλεν εὐφρεσεστάτους λόγους πραγματευόμενος διάφορα θέματα σοβαρὰ καὶ μὴ κατὰ τρόπον εὐχάριστον. Ἀπέκτησεν οὕτω τιμὰς, δόξαν καὶ χρῆμα. Τέλος ὁμως ἐγκατεστάθη εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἠσχολήθη εἰς τὴν φιλοσοφίαν. Δὲν ἔγραφε πλέον μακροὺς λόγους, ἀλλὰ διαλόγους μικροὺς, ἰδιορρυθμοὺς, χαριτωμένους καὶ κάπως σατιρικοὺς, διὰ τῶν ὁποίων ἔσκωπτεν ὅ,τι ἐφαίνετο εἰς αὐτόν κακὸν καὶ ψευδές. Μὲ τὸν ἀστεῖσμον καὶ τὴν σάτιραν ἤθελε νὰ βελτιώσῃ καὶ φωτίσῃ τὴν ἐποχὴν του. Ἀργότερον ἐγκατέλειψε τὰς Ἀθήνας καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου διωρίσθη ἐπίτροπος τῶν Αἰγυπτιακῶν χωρῶν. Ἀπέθανεν ἐκεῖ περὶ τὸ 200 μ. Χ. Μεταξὺ τῶν πολλῶν συγγραμμάτων του εἶναι καὶ οἱ λεγόμενοι

«**Νεκρικοί Διάλογοι**», διὰ τῶν ὁποίων σατιροῦνται μὲ πολλήν χάριν καὶ λεπτότητα αἱ ἐπικρατοῦσαι τότε λαϊκαὶ δοξασίαι διὰ τοὺς νεκρούς, ἢ ματαιότης τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ἢ εὐτέλεια τῶν κολλάζων κλπ.

Αἱ ἀρχαῖαι δοξασίαι περὶ τοῦ Ἄδου.

Οἱ «**Νεκρικοί διάλογοι**» τοῦ Λουκιανοῦ, ὅπως φάνηται καὶ ἐκ τοῦ τίτλου τῶν, εἶναι διάλογοι διαφόρων προσώπων (ἀνθρώπων καὶ θεῶν), οἱ ὅποιοι γίνονται εἰς τὸν Ἄδην.

Κατὰ τὰς δοξασίας τῶν ἀρχαίων ὁ Ἄδης ἦτο τόπος σκοτεινὸς εἰς τὸ βάθος τῆς γῆς. Ἐκεῖ ἐβασίλευεν ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Διὸς, ὁ ὀνομαζόμενος καὶ αὐτὸς Ἄδης ἢ Ἀιδωνεύς ἢ Πλούτων. Οὗτος εἶχε σύζυγον τὴν κόρην τῆς Δήμητρος Περσεφόνην, τὴν ὁποίαν ἤρπασε καὶ ἔφερεν εἰς τὸ βασιλείον τῶν νεκρῶν.

Τὸν Ἄδην περιέβαλλον πέντε ποταμοί: ἡ Στύξ, ὁ Κόκκυτος, ὁ Ἀχέρων, ὁ Πυριφλεγέθων καὶ ἡ Λήθη. Κάτω ἀπὸ τοὺς ποταμοὺς αὐτοὺς ἦσαν ἀνοίγματα, τὰ ὁποῖα ἐχρησίμευον ὡς εἴσοδοι εἰς τὸν Ἄδην. Ἡ κυριωτέρα ὁμως εἴσοδος ἦτο ἐν μέγα ἀνοίγμα εἰς τὸ βάθος τῆς Ἀχερουσίας λίμνης, τὴν ὁποίαν σχηματίζει ὁ Ἀχέρων ποταμὸς τῆς Θεσπροπίας ἐν Ἠλείῳ. Ἐκεῖ ὠδηγοῦντο αἱ ψυχαὶ τῶν νεκρῶν, παραλαμβανόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀγγελιαφόρου τῶν θεῶν Ἑρμοῦ, ὁ ὁποῖος διὰ τοῦτο ἐλέγετο καὶ ψυχοπομπός. Οὗτος παρέδιδε τὰς ψυχὰς εἰς τὸν Χάρωνα, ἓνα κατώτερον θεὸν τοῦ Ἄδου, ὁ ὁποῖος ἐχρησίμευεν ὡς πορθημεύς: διεπεραίωνε δηλ. μὲ μίαν λέμβον τὰς ψυχὰς διὰ τῆς Ἀχερουσίας λίμνης καὶ τὰς ἔφερεν εἰς τὸν κάτω κόσμον. Ἀλλὰ διὰ τὸν κόπον του ἔπρεπεν ἀπαραιτήτως νὰ λάβῃ τὰ πορθημεῖα, νὰ πληρωθῇ δηλ. ἀπὸ κάθε νεκρὸν μὲ ἓνα ὄβολον (μυρὸν νόμισμα ἴσον πρὸς τὸ 1/6 τῆς δραχμῆς). Διὰ τοῦτο συνηθίζετο νὰ τίθεται εἰς ὄβολός εἰς τὸ στόμα τοῦ νεκροῦ κατὰ τὴν ταφὴν του. Μετὰ τὴν ἀφίξιν τῶν ψυχῶν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ κάτω κόσμου εἰσέρχοντο εἰς τὸν κυρίως Ἄδην διὰ μιᾶς σιδηρᾶς πύλης, τὴν ὁποίαν ἐφάντασεν ἄγρηννος φρουρὸς ὁ Κέρβερος, φοβερός κύων μὲ τρεῖς κεφαλὰς. Ἀμέσως δὲ μετὰ τὴν εἴσοδον διηρθύνοντο αἱ ψυχαὶ ἐνώπιον τῶν κοιτῶν τοῦ Ἄδου. Οἱτοὶ ἦσαν τρεῖς: ὁ ἐκ Κρήτης Μίνως, ὁ ἐκ Κρήτης ἐπίσης Ραδάμανθυς καὶ ὁ ἐξ Αἰγίνης Αἰαζός, ἄνδρες διαπρέψαντες κατὰ τὴν ζωὴν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τὴν δικαιοσύνην των καὶ τὰ κατὰ ἔργα των καὶ διὰ τοῦτο τιμηθέντες μετὰ θάνατον μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦτο τοῦ κοιτοῦ τῶν ψυχῶν.

Αὐταὶ ἦσαν αἱ περὶ τοῦ Ἄδου δοξασίαι τῶν ἀρχαίων, αἱ ὁποῖα φανερόνουν τὴν μεγάλην φαντασίαν των, ἀλλὰ καὶ τὴν πίστιν των εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν θεῖαν ἀνταπόδοσιν.

Δ'. ΕΚ ΤΩΝ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ "ΝΕΚΡΙΚΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ,"

1. Χάρωνος, Μενίππου καὶ Ἐρμού.

1. Χάρων. Ἀπόδος, ὦ κατάρατε, τὰ πορθμεῖα.

Μένιππος. Βόα, εἰ τοῦτό σοι, ὦ Χάρων, ἦδιον.

Χάρων. Ἀπόδος, φημί, τὰ πορθμεῖα.

Μένιππος. Οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος.

Χάρων. Ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων;

Μένιππος. Εἰ μὲν καὶ ἄλλος τις οὐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχω.

Χάρων. Καὶ μὴν ἄγξω σε, νῆ τὸν Πλούτωνα, ὦ μαρέ, ἔάν μὴ ἀποδῶς.

Μένιππος. Κἀγὼ τῇ ἐμῇ βακτηρίᾳ πατάξας διασχίσω σου τὸ ζρανίον.

Χάρων. Μάτην οὖν ἔσει πεπλευγῶς τοσοῦτον πλοῦν;

Μένιππος. Ὁ Ἐρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὅς με παρέδωκέ σοι.

2. Ἐρμῆς. Νῆ Δία, οὐ δύναμαι τοῦτο ποιεῖν ὑπὲρ τῶν νεκρῶν.

Χάρων. Οὐκ ἀφήσω σε!

Μένιππος. Ποίει, ὡς βούλει· πλὴν ὃ μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις;

Χάρων. Σὺ οὐκ ἐγίνωσκες, ὥς ὀβολὸν νομίζεις ὄφρεις;
 Μένιππος. Ἐγίνωσκον μὲν, οὐκ εἶχον δέ. Τί οὖν;
 Ἐχοῖν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν;

Χάρων. Μόνος οὖν μάτην ἔσει πεπλευζός;

Μένιππος. Οὐ μάτην, ὃ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἠντίησα
 καὶ τῆς κόπης συνεπελαβόμεν καὶ οὐκ ἔκλειον μόνος τῶν
 ἄλλων ἐπιβατῶν.

Χάρων. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς πορθμέα· τὸν ὀβολὸν ἀπο-
 δοῦναί σε δεῖ· οὐ γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

3. Μένιππος. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αὐθις εἰς τὸν βίον.

Χάρων. Χαρίεν λέγεις· ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ
 παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω.

Μένιππος. Μὴ ἐνόχλει οὖν.

Χάρων. Δεῖξον τί ἐν τῇ πήρᾳ ἔχεις.

Μένιππος. Θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἐκάτης τὸ
 δεῖπνον.

Χάρων. Πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὃ Ἐρμῆ, τὸν ζῦνα
 ἤγαγες; Οἷα οὗτος ἐλάλει κατὰ τὸν πλοῦν, τῶν ἐπιβατῶν
 ἀπάντων καταγελῶν καὶ ἐπισκόπτων καὶ μόνος ἄδων, οἰμω-
 ζόντων ἐκείνων.

Ἐρμῆς. Ἄγνοεῖς, ὃ Χάρων, ὅτινα ἄνδρα διεπόρθμευ-
 σας; Ἐλεύθερον ἀροιβῶς, κούδεν αὐτῷ μέλει. Οὗτός ἐστιν ὁ
 Μένιππος.

Χάρων. Καὶ μὴν, ὃ Μένιππε, ἂν σε λάβω ποτέ. . .

Μένιππος. Ἄν με λάβῃς, ὃ βέλτιστε· ἀλλὰ δις οὐκ
 ἂν με λάβοις.

2. Πλούτων ἢ κατὰ Μενίππου.

1. Κροῖσος. Οὐ φέρομεν, ὃ Πλούτων, Μένιππον τουτονὶ
 τὸν ζῦνα παροικοῦντα· ὥστε ἢ ἐκείνον ἄλλοσε κατάστησον
 ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον.

Πλούτων. Τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁμόνευρος ὢν;

Κροῖσος. Ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμώζομεν καὶ στένωμεν ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδαε μὲν οὐτοσί τοῦ χρυσίου, Σαρδανάπαλλοε δὲ τῆε πολλῆε τροφῆε, ἐγὼ δὲ Κροῖσοε τῶν θησαυρῶν, ἐπιγελαῖ καὶ ἐξονειδίξει ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶε ἀποκαλῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰε οἰμογὰε καὶ ὄλωε λυπηρόε ἐεετι.

Πλούτων. Τί ταῦτα λέγουσιν, ὦ Μένιππε;

Μένιπποε. Ἀληθῆ, ὦ Πλούτων' μισῶ γὰρ αὐτοὺε δειλοὺε καὶ ἀθλοὺε ὄνταε, οἷε οὐκ ἤρκεεεε βιωναὶ κακῶε, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντεε μὲμνηνταὶ ἔεετι τῶν ἄνω. Χαίρω οὖν ἀνιῶν αὐτοὺε.

Πλούτων. Ἀλλ' οὐ χροῖ' λυποῦνταὶ γὰρ οὐ μικρῶν στερηθέντεε.

Μένιπποε. Καὶ σὺ μοραίνεε, ὦ Πλούτων, ὁμόψηφοε ὢν τοῖε τοῦτων στεναγμοῖε;

Πλούτων. Οὐδαμῶε, ἀλλ' οὐ θέλω στασιάζειν ὑμᾶε.

2. Μένιπποε. Καὶ μήν, ὦ κάκιστοι, γιγνώσκετε, ὡε οὐ παύσομαι ἔνθα γὰρ ἂν ἔλθητε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν καὶ κατὰδων καὶ καταγελῶν.

Κροῖσοε. Ταῦτα οὐχ ὕβριε;

Μένιπποε. Οὐκ' ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβριε ἦν, ἃ ὑμεῖε ἐποιεῖτε, προσκυνεῖεεθα ἀξιοῦντεε καὶ ἐλευθέροε ἀνδράεεε ἐντροφῶντεε καὶ τοῦ θανάτου οὐδόλωε μνημονεύοντεε. Νῦν οὖν οἰμώξετε πάντων ἐκεῖνων στερηθέντεε.

Κροῖσοε. Πολλῶν, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων.

Μίδαε. Ὅσοε μὲν ἐγὼ χρυσοῦ!

Σαρδανάπαλλοε. Ὅσηε δὲ ἐγὼ τροφῆε!

Μένιπποε. Εὐγε! Οὕτω ποιεῖτε ὁδύρεεεθε μὲν ὑμεῖε,

ἐγὼ δὲ τὸ «γνῶθι σαυτὸν» πολλὰκις λέγων ἐπάσομαι·
πρέπει γὰρ τοῦτο ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπάδεδυθαι.

3. Διογένους καὶ Μανσώλου.

1. Διογένης. ὦ Κάρω, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς καὶ πάντων
ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς;

Μανσώλος. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπεῦ,
ὅτι ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων
καὶ νήσους δέ τινας ἔτι κατέλαβον καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην,
τῆς Ἰωνίας τὰ πολλὰ καταστροφόμενος· καὶ καλὸς ἦν καὶ
μέγας καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἀλι-
ζαρνασσῶ μνημα παμμέγεθες ἔχω ἐπιζείμενον, ἠλίξον οὐκ
ἔχει ἄλλος νεκρός, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως εἰς κάλλος πεποιημένον,
ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἀκριβέστατα εἰκονιζομένων λίθου τοῦ
καλλίστου, οἷον οὐδὲ ναὸν εὖροι τις ἂν ἠαδίως. Οὐ δοκῶ σοι
δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν;

2. Διογένης. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ λέγεις καὶ τῷ κάλλει καὶ
τῷ βάρει τοῦ τάφου;

Μανσώλος. Νῆ Δία, ἐπὶ τούτοις.

Διογένης. Ἄλλ', ὦ καλὲ Μανσώλε, οὔτε ἠίσχυς ἐξείνη
ἔτι σοι οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν· τίνος ἔνεκα τὸ σὸν κραδίον
προτιμηθεῖ ἂν τοῦ ἐμοῦ; φαλακρὰ ἀμφότερα καὶ γυμνά. Ὅ
δὲ τάφος καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκείνοι λίθοι Ἀλιζαρνασσεῦσι μὲν
ἴσως χρησιμεύει ἐπιδεικνύεσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δὴ τι
μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἔστι· σὺ δέ, βέλτιστε, οὐκ ὄρω ὅ τι
ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο λέγεις, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν
ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

3. Μανσώλος. Ἄνοφελῆ οὖν μοι ἐξεῖνα πάντα; καὶ
ισότιμος ἔσται Μανσώλω καὶ Διογένει;

Διογένης. Οὐκ ισότιμος, ὦ γενναιώτατε· Μανσώλος

μὲν γὰρ οἰμώξει μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾤετο, Διογένης δὲ καταγελαῖ αὐτοῦ. Καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῶ λέγει ἔχειν ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ τοῦ μὲν σώματος εἰ καὶ τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου· λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρῶν βίον βεβιωκῶς ὑψηλότερον, ὃ Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε, τοῦ σοῦ μνήματος καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

4. Πλούτωνος καὶ Ἐρμοῦ.

1. Πλούτων. Τὸν γέροντα γινώσκεις, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ὃ παῖδες μὲν οὐκ εἰσίν, οἱ τὸν κληρὸν δὲ θηρῶντες πολλοί;

Ἐρμοῦ. Naί, τὸν Σικυώνιον λέγεις. Τί οὖν;

Πλούτων. Ἐκείνον μὲν, ὃ Ἐρμῆ, ζῆν ἕασον ἐπὶ τοῖς ἐνεγίχοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρούσας ἄλλα τοσαῦτα καὶ ἔτι πλείω, τοὺς δὲ κόλακας αὐτοῦ ἄγε ἐνταῦθα ἐφεξῆς ἅπαντας.

Ἐρμοῦ. Ἄτοπον τὸ τοιοῦτον.

Πλούτων. Οὐκ ἄτοπον, ἀλλὰ δικαιοτάτον· οὔτοι γὰρ εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκείνον, ἵνα τὰ χρήματα λάβωσιν οὐδὲν προσήκοντες· ὁ δὲ πάντων ἐστὶ μαρῶτατον, ὅτι καὶ τὰ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅμως θεραπεύουσιν ἐν τῷ φανερωῷ καὶ νοσοῦντος ταχὺν τὸν θάνατον βούλονται, θύσειν δ' ὅμως ὑπισχυοῦνται, ἐὰν ῥαίση, καὶ ὅλως ποικίλη ἢ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. Διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἐπὶ πολὺ ἀθάνατος, οἱ δὲ πρὸ αὐτοῦ ἐνταῦθα ἐλθέτωσαν, μάτην τὸν πλοῦτον ἀναμείναντες.

2. Ἐρμοῦ. Γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες· πολλὰ κακεῖνος διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐλπίδας αὐτοῖς παρέχει καὶ ἀεὶ ἐτοιμοθάνατος ὢν, ὅμως ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων.

Οἱ δὲ ἤδη τὸν κλῆρον ἀλλήλοις διηρημένοι βόσζονται ζώῃν μακαρίαν ἐλπίζοντες.

Πλούτων. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας ὥσπερ ὁ Ἰόλεως ἀνηβησάτω, οἱ δὲ ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων ἐλθέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.

Ἐρμῆς. Ἀμέλισον, ὦ Πλούτων· ἄξω γὰρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἓνα ἑξῆς· ἑπτὰ δέ, οἶμαι, εἰσί.

Πλούτων. Ἀγαγε αὐτούς· ὁ δὲ παραπέμψει ἕκαστον ἀντὶ γέροντος αὐθις νέος γενόμενος.

5. Ζηνοφάντου καὶ Καλλιδημίδου.

1. Ζηνόφαντος. Σὺ δέ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; Ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίου πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγὼν ἀπεπνίγην, γινώσκεις· παρῆσθα γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι.

Καλλιδημίδης. Παρῆν, ὦ Ζηνόφαντε· τὸ δὲ ἐμὸν παράδοξόν τι ἐγένετο· γινώσκεις γὰρ καὶ σὺ Πτωφόδορον τὸν γέροντα:

Ζηνόφαντος. Τὸν ἄτεζνον, τὸν πλούσιον, ὃν σὺ τοσοῦτον ἐθεράπευες;

Καλλιδημίδης. Ἐκεῖνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον, ὃς ὑπισχνεῖτο τὴν οὐσίαν ἀποθανὼν ἀφήσειν ἐμοί. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἀπέθνησκε καὶ τὸ πρῶγμα εἰς μῆξιτον ἀπειτείνετο καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρον ἐξῆ, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξηῦρον· λαβὼν γὰρ φάρμακον ἔπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὴν ὁ Πτωφόδορος αἰτήσῃ πειν, ἐμβάλλοντα εἰς κύμαζα ἔτοιμον ἔχειν καὶ ἐπιδοῦναι αὐτῷ· ἐὰν δὲ τοῦτο ποιήσῃ, ἐλευθέρον ὑπισχνούμην ἀφήσειν αὐτόν.

Ζηνόφαντος. Τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γὰρ παράδοξα λέγεις.

2. Καλλιδημίδης. Ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἦλθομεν, δύο ὁ μαιρακίσκος κύλικας ἐτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοφώρῳ, τὴν ἔχουσαν τὸ φάρμακον, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοί, σφαλεῖς ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοφώρῳ δὲ τὴν ἄνευ φαρμάκου κύλικα ἔδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην νεκρὸς ἀντ' ἐκείνου. Τί γελᾷς, ὦ Ζηνόφαντε;

Ζηνόφαντος. Ἀστεῖα γάρ, ὦ Καλλιδημίδη, ἔπαθες. Ὁ γέρον δὲ τί πρὸς ταῦτα;

Καλλιδημίδης. Πρῶτον μὲν ἐταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον, εἶτα ἐννοήσας τὸ γεγενημένον ἐγάλα καὶ αὐτός, οἷά με ὁ οἰνοχόος εἰργασται.

Ζηνόφαντος. Πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὲ τὴν ἐπίτομον ὁδὸν ἐχρῆν τραπέσθαι· ἢ γὰρ λεωφόρος ἀσφαλεστέρα, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδυτέρα ἐστίν.

6. Κράτης καὶ Διογένης.

1. Κράτης. Μοίριχον τὸν πλούσιον ἐγίγνωσκες, ὦ Διόγενης, τὸν πύνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὀλκάδας ἔχοντα, οὗ ἀνεπιμὸς ἦν Ἀριστέας, πλούσιος καὶ αὐτός;

Διογένης. Τίνος ἔνεκα, ὦ Κράτης, περὶ τούτου ἐρωτᾷς;

Κράτης. Ἄκουσον, ὦ Διόγενης. Οὗτοι ἐθεράπευον ἀλλήλους τοῦ κλήρου ἔνεκα ἐκάτερος, ἠλικιωταὶ ὄντες, καὶ τὰς διαθήκας εἰς τὸ φανερόν ἐτίθεντο, Ἀριστέαν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαιποθάνοι, δεσπότην ὀρίζων τῶν ἑαυτοῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστέας, εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ. Ταῦτα μὲν ἐγγέγραπτο, οἱ δ' ἐθεράπευον ὑπερβαλλόμενοι ἀλλήλους τῇ κολακείᾳ...

2. Διογένης. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; Ἀκούσαι γὰρ ἄξιον.

Κράτης. Ἀμφότεροι ἀπέθανον ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ· οἱ δὲ

ζῆλοισι εἰς ἄλλους περιήλθον οὐδεπόποτε προμαντευομένους οὕτω γενήσεσθαι ταῦτα. Διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος εἰς Κίρραν κατὰ μέσον τὸν πόρον, τριζυμίας γενομένης, ἀνετρόχησαν.

3. Λιογένης. Εὖ ἐποίησαν. Ἡμεῖς δὲ ὁπότε ἐν τῷ βίῳ ἤμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐν νῶ εἶχομεν περὶ ἀλλήλων· οὔτε γὰρ ποτε ηὐξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ἵνα τὴν βακτηρίαν αὐτοῦ κληρονομήσω (εἶχε δὲ πάνυ κραταῖαν ἐκ σοτίνου ποιησάμενος), οὔτε, οἶμαι, σύ, ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὸν πύθον καὶ τὴν πύραν χοίριας δύο θέρων ἔχουσαν.

Κράτης. Οὐδὲν γὰρ μοι τούτων ἔδει, ἀλλ' οὐδὲ σοί, ὦ Διόγενες· ἃ γὰρ ἔχοιην, σύ τε Ἀντισθένης ἐκκληρονομήσας καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῶ μείζω καὶ σεμνότερα καὶ αὐτῆς τῆς Περσῶν ἀρχῆς.

Λιογένης. Τίνα ταῦτα φής;

Κράτης. Σοφίαν, ἀντάρξειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν.

Λιογένης. Νῆ Δία, ἀληθῶς τοῦτον ἐκκληρονόμησα τὸν πλοῦτον παρ' Ἀντισθένης καὶ σοί ἔτι πλείω κατέλιπον.

4. Κράτης. Ἄλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλουν τῶν τοιούτων κτημάτων καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς κληρονομήσειν προσδοκῶν, εἰς δὲ τὸ χουσίον πάντες ἔβλεπον.

Λιογένης. Εἰζότως· οὐ γὰρ ἐβούλοντο τὰ τοιαῦτα δέχεσθαι παρ' ἡμῶν τὸ δὲ χουσίον ὁδοῦσι καὶ ὄνυξι καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον.

Κράτης. Οὐχοῦν ἡμεῖς μὲν ἔξομεν καὶ ἐνταῦθα τὸν πλοῦτον· οἱ δὲ ὀβολὸν ἤξουσι χομίζοντες, καὶ τοῦτον ἄχρηστον πορθημέως.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Α'. ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

1. σκώπτω=ἐμπαίζω, περιγελῶ.—τίκτω=γεννῶ.
2. δῶμα=οἰκία.—λοιδορῶ=ἔβριζω, κακολογῶ.
3. νέμομαι=βόσκω. — αἰμύλος=κολακευτικός, δόλιος. — ἀδεῶς =χωρὶς φόβον.
4. μεθύω ἐλαίῳ =εἶμαι γεμᾶτος λάδι. — ἄπτω=ἀνάπτω. — φαίνω=φωτίζω, φέγγω.
5. ὡς=ὅτι. — πλείους (συγγο. τοῦ πολλὸς)=περισσότερας.—τέ-
ξεται, μέλλ. τοῦ ἔ. τίκτω=γεννῶ.—κριθίζω=τρέφω διὰ κριθῆς.
6. ἐπειδὴ ἀπαλλάττεσθαι ἔμελλεν=ὅτε ἐπρόκειτο νὰ φύγη.—
πυνθάνομαί τινος=ζητῶ νὰ μάθω ἀπὸ κάποιον, ἐρωτῶ τινα.—
ἔγνων ἄορ. τοῦ γινώσκω=ἐννοῶ, ἀντιλαμβάνομαι (μέλλον
γνώσομαι).
7. ἀνακαλιῦμαι =ἐπαναφέρω. — ὑπολείπομαι=μένω² ὀπίσω. —
εὐστοχῶ (-έω)=ἐπιτυγχάνω.
8. λιμώττουσα, τοῦ ἔ. λιμώττω=πεινῶ πολὺ. — ἐθεάσατο, τοῦ
ἔ. θεάομαι - ὦμαι=παρατηρῶ. — ἀναδενδρᾶς =κληματαριὰ
(ἄμπελος ἀναρριχωμένη εἰς δένδρα).—ὁ βότρυς=τὸ σταφύλι.—
ὄμφαξ (γεν. ὄμφακος)=ἄγουρο σταφύλι, ἀγουρίδα.
9. δρυοτόμος=ξυλοκόπος.—κοιτάζω=ἔχω τὴν κοίτην μου, κοι-
μῶμαι.
10. πήρα=δερμάτινος σάκκος, σακκούλι. — γέμω τινὸς=εἶμαι γε-
μᾶτος ἀπὸ κάτι.—ἀλλότριος=ξένος.—πάνυ=λίαν, πάρα πολὺ.
11. παμμεγέθης=πάρα πολὺ μεγάλος.—ἐπιβουλεύω τινὶ=σχε-
διάζω κακὸν ἐναντίον τινός. — ἔγνω περιγενέσθαι αὐτοῦ
δόλῳ=ἀπεφάσισε νὰ καταβάλῃ αὐτὸν μὲ δόλον.—καὶ δὴ=καὶ
λοιπόν.—συνεστιαθῶμεν· συνειστιάθην, ἄορ. τοῦ συνεστιῶ-
μαι=ἐνωχοῦμαι, διασκεδάζω. — θεασάμενος· ἄορ. τοῦ θεῶ-

- μαι=παρατηρῶ, βλέπω. — ὀβελίσκος = σούβλα. — ἀπαλλάττομαι=ἀπομαζούνομαι, φεύγω. — δεινόν=ζακόν.
12. ἄγρα=κυνήγιον. — θηρίον=ζῷον. — ἀγρεύομαι=συλλαμβάνομαι κατὰ τὸ κυνήγιον. — διανεῖμαι· ἄορ. τοῦ διανέμω=μοιράζω. — ἐλέσθαι· εἰλόμην, ἄορ. τοῦ αἰρούμαι=ἐκλέγω. — ἐρομένου· ἠρόμην, ἄορ. τοῦ ἔρωτῶ.
13. σαγήνη = δίκτυον (πρὸς ἀλιείαν). — βάλλω=ρίπτω. — πειράομαι· ὦμαι=προσπλάθῶ, δοκιμάζω. — ἔγωγε=ἐγὼ βέβαια.
14. κομπαστής=κωνχισιολόγος, (ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος κωνχᾶται χωρὶς νὰ ἔζη πραγματικὴν ἀξίαν). — ὄνειδίζομαι=κατηγοροῦμαι, γλενάζομαι. — ἀποδημήσας, τοῦ ὄ. ἀποδημέω· ὦ=ξενιτεύομαι. — κομπάζω=κωνχῶμαι παρ' ἀξίαν (πανιέμα). — ἔδρασα, τοῦ ὄ. δρώω· ὦ=πράττω, κατορθώνω. — οὐκ ἀνάγκη, ἔνν. ἐστί.
15. ὀδεύω=πορεύομαι, βαδίζω. — ἄρον· ἦρα, ἄορ. τοῦ αἴρω=σηκίω, παίρω. — οἴμοι=ἀλλίμονον εἰς ἐμέ.
16. καὶ φυγὴ ἦν ἀνθρώπων=καὶ ἐτρέποντο εἰς φυγὴν οἱ ἄνθρωποι. — περιηρέθη· περιηρέθη, ἄορ. τοῦ περιαιροῦμαι (-έομαι)=ἀφαιροῦμαι, λείπω. — παίω=κτυπῶ.
17. κριθίζω=τρέφω διὰ κριθῆς. — συνεργός=συνεργάτης, βοηθός. — δεσπότης, βλ. 3. — χαλινώσας, τοῦ ὄ. χαλινώω· ὦ=χαλινώνω, περῶ τὸν χαλινὸν εἰς τὸν ἵππον. — μηδὲν ἰσχύων=χωρὶς νὰ ἔζη καμμίαν δύναμιν, χωρὶς νὰ ἠμπορῆ νὰ κάμῃ τίποτε.
18. αἰὲ=πάντοτε, διαρκῶς. — πειράομαι· ὦμαι=προσπλάθῶ. — ὁμονοῶ=ἔχω ὁμόνοιαν (μὲ κάποιον). — παρήνεσεν, τοῦ ὄ. παραινέω· ὦ=συμβουλεύω. — κομίζω=φέρω. — ἀθρόαι=συννηνομένα, ὅλα μαζί. — κελεύω=διατάσσω. — ῥαδίως=εὐκόλως. — τῷ ἔργῳ, δοτ. ὄργανικῆ=διὰ τοῦ ἔργου, ἐμπράτως. — ἀχείρωτος=ἀκατανίκητος. — εὐάλωτος=εὐκολονίκητος.
19. νέμω = βόσκω. — ἐπικαλέομαι· οὔμαι = καλῶ εἰς βοήθειαν. — βοηθέω· ὦ=τρέχω εἰς βοήθειαν. — βοάω· ὦ=φωνάζω δυνατά. — προσδραμεῖν, ἀπαρ. ἄορ. β' τοῦ ὄ. προσ-

- τρέχω. — ἄδεια=ἀφοβία, ἀσφάλεια, εὐκαιρία.— διέφθειρεν, ἀόρ. τοῦ ῥ. διαφθείρω=καταστρέφω.
20. μέλλων καταλύειν τὸν βίον=ὁ ὁποῖος ἦτο ἐτοιμοθάνατος.— κατορωρύχθαι· κατορώρυγμαί, παρακ. τοῦ κατορύττομαι =θάπτομαι εἰς τὴν γῆν.—κατασκάπτω=σκάπτο βαθῆως.
21. κεραμεὺς=ὁ ἐργαζόμενος τὸν πηλόν, κανατᾶς, κεραμιδᾶς.— χειμῶν=κακοκαιρία.—ὁ ὄμβρος=ἡ (ῥαγδαία) βροχή.— ἀρδεύω = ποτίζω. — αἰθρία=καλὸς καιρὸς. — εὐδία (συνώνυμος τῆς λ. αἰθρία)=καλὸς καιρὸς.—ποτέρω=μὲ ποίαν ἐκ τῶν δύο (πότερος, - α, - ον). — συνεύχομαι=εὐχομαι μαζὶ μὲ ἄλλον.
22. πάντων τῶν ἱατρῶν λεγόντων=ἐνῶ ὅλοι οἱ ἱατροὶ ἔλεγον. — ἐγερεθίς, τοῦ ῥ. ἐγείρομαι=σηκώνομαι. — βαίω =βαδίζω. — ὕδωρ τῆς Λήθης· οἱ ἀρχαῖοι ἐπίστευον ὅτι εἰς τὸν Ἄδην ὑπῆρχε ποταμὸς ὀνομαζόμενος Λήθη καὶ ὅτι οἱ νεκροὶ πίνοντες ἐκ τοῦ ὕδατος αὐτοῦ ἐλησμόνουν ὅλα τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐγνώρισαν εἰς τὴν ζωὴν.—ὁ Θάνατος, προσωποποίησις τοῦ θανάτου=ὁ Χάρος.—ὁ Ἄδης=ὁ θεὸς τοῦ κάτω κόσμου. — ἑάω - ῶ=ἀφήνω, ἐπιτρέπω. — τελευτάω - ῶ=ἀποθνήσκω. — καταγράφομαι=γράφω εἰς κατάλογον, σημειώνω. — δυσωπέω - ῶ=ἐπιμόνως παρακαλῶ. — διεβλήθης, παθ. ἀόρ. τοῦ ῥ. διαβάλλω=συνοφαντῶ.
23. ὁ ἀλεκτροῦν =ὁ ἀλέκτωρ, κόκορας. — ὀδεύω=πορεύομαι, περιπατῶ.— καθεύδω=κοιμοῦμαι.— κατὰ τὸ εἰωθὸς=κατὰ τὴν συνήθειαν.— νύκτωρ=ἐν καιρῷ νυκτός, τὴν νύκτα. — ἔδραμε, ἀόρ. β' τοῦ ῥ. τρέχω.
24. ξυλεύομαι=κόπτω ξύλα. — ἀπορῶ=εὐρίσκομαι εἰς ἀμηχανίαν, δὲν γνωρίζω τί νὰ κάμω.—τοίνυν=λοιπόν.—ἀνήνεγκε· ἀνήνεγκον, ἀόρ. β' τοῦ ἀναφέρω=φέρω ἐπάνω.— τὸν ἀπολωλότα=τὸν χαμένον· (παρακ. τοῦ ἀπόλλυμαι).—παραγεγνόμενος· παρεγενόμην, ἀόρ. τοῦ παραγίγνομαι=ἔρχομαι.— ἐταῖρος=σύντροφος, συνάδελφος.— ἀξίνη=πέλεκυς.— βάλλω =ὀπίπτω. — ἀναΐδεια = ἔλλειψις αἰδοῦς, θρασύτης. — κατέσχεν· κατέσχον, ἀόρ. β' τοῦ κατέχω=κρατῶ.

Β'. ΕΚ ΤΗΣ "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ", ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ

Α') ΘΕΟΓΟΝΙΑ

1. **δυναστεύω**=ἐξουσιάζω, βασιλεύω. — **τεκνῶω** - ὦ=γεννῶ. — **Ἐκατόγχειρες**· μυθικά ὄντα μὲ μεγάλην δύναμιν, τὰ ὅποια οἱ ἀρχαῖοι ἐφαντάζοντο ἔχοντα πολλὰς χεῖρας. — **προσαγορεύω**=ὀνομάζω. — **μέγεθος**=ἀνάστημα. — **ἀνυπέρβλητος**=ἀπροσπέραστος, ἀκατανίκητος. — **διῶ**=διὰ τοῦτο. — **ἐρεβώδης**=σκοτεινός. — **ἐν Ἄδου** (=ἐν τόπῳ Ἄδου)=εἰς τὸν Ἄδην. — **ἐπιθέσθαι**, ἀπαρ. ἀόρ. β' τοῦ ὄ. **ἐπιτίθεμαι**. — **ἀνήγαγον**, ἀόρ. β' τοῦ ὄ. **ἀνάγω**=φέρω ἐπάνω, ἀναβιβάζω.
2. **ἀφαιρεθῆσθαι τὴν ἀρχὴν**=ὅτι θὰ τοῦ ἀφαιρεθῆ ἡ βασιλεία, ὅτι θὰ χάσῃ τὴν ἐξουσίαν. — **παραγίγνομαι**=μεταβαίνω, ἔρχομαι. — **ἐγκυμονέω** - ὦ=ἔχω εἰς τὴν κοιλίαν. — **ἄντρον**=σπήλαιον. — **Δίκτη**· ὄροσειρὰ τῆς Ἄνατολ. Κρήτης (σήμερον λέγεται καὶ Λασηθιώτικα βουνά). — **τρέφεσθαι**=διὰ τὴν ἀνατρέφονται. — **Κούρητες**· ἦσαν ἀρχαῖα θεότητες λατρευόμεναι ἐν Κρήτῃ. — **νύμφαι**· αὗται ἦσαν θεότητες προστατεύουσαι τὰς πηγὰς, τὰ δάση, τὰ σπήλαια καὶ τοὺς λειμῶνας. — **Ἀμάλθεια**· ἡ αἰξ, ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς ὁποίας ἐτροφῆ ὁ Ζεὺς· κατ' ἄλλην παράδοσιν ἡ Ἀμάλθεια ἦτο νύμφη θρέψασα τὸν Δία διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος προσφερομένων ἐντὸς κοίλου κέρατος αἰγός (τοῦτο δὲ ἐλέγετο «κέρας τῆς Ἀμάλθειας» καὶ ἐθεωρεῖτο σύμβολον ἀφρονίας). — **τὸ δόρυ** (γεν. τοῦ δόρατος)=ζοντάρι (τὸ ὅποῖον ἦτο ἐκ τῶν σπουδαιότερων ἐπιθετικῶν ὀπλῶν). — **ἀσπίς**· τοῦτο ἦτο τὸ κυριώτερον ἀμυντικὸν ὄπλον, προφυλάσσον τὸ σῶμα τοῦ ὀπλίτου, κυκλοτερὲς συνήθως ἐκ δέρματος βοός, ἐπικεκαλυμμένον διὰ μεταλλίνων πλακῶν. — **ὡς τὸν γεγεννημένον παῖδα**=μὲ τὴν ιδέαν ὅτι ἦτο δῆθεν τὸ νεογέννητον.
3. **ἐπειδὴ** (χρον.)=ὅτε. — **ἐγένετο τέλειος**=ἔφθασεν εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν. — **ἐξεμέω** - ὦ = ξερονῶ. — **ἐνιαυτός**=ἔτος. —

Κάμπη· ἦτο μυθικὸν τέρας τοῦ Ἄδου. — **τρίαινα**· ἦτο τὸ σύν-
ηδες ὄπλον τοῦ Ποσειδῶνος καὶ σύμβολον τῆς ἔξουσίας του ἐπὶ
τῆς θαλάσσης· ἀπετελεῖτο δὲ ἀπὸ ἐν μακρὸν κοντάρι μὲ τρία δόν-
τια (σημερ. τρικράνι). — **κρατέω** - ᾠ=νικῶ. — **καθειρίζαντες**,
μετ. ἄορ. τοῦ ῥ. **καθειρίζνυμι**=φυλακίζω. — **διακληροόμαι**-
οὔμαι=βάλλω κλῆρον. — **λαγχάνω**=λαμβάνω διὰ κλήρου, ἐπι-
τυγχάνω. — **δυναστεία**=ἔξουσία, βασιλεία.

Β') ΑΝΘΡΩΠΟΓΟΝΙΑ

1. **Ἰαπετός**· εἷς ἐκ τῶν Τιτάνων. — **γῆ**=χῶμα. — **λάθρα Διὸς**=
κρυφὰ ἀπὸ τὸν Δία· τὸ πῦρ μὲ τὰς τεχνικάς γνώσεις καὶ τὴν πυ-
ροτεχνίαν ἐκλάπη ἀπὸ τὸ ἐν Ὀλύμπῳ ἐργαστήριον τῆς Ἀθηνᾶς
καὶ τοῦ Ἡφαιστοῦ, ὅπου ἐφυλάσσετε. — **νάρθηξ**· ὑψηλὸν καλά-
μοειδὲς φυτὸν (μαγκούτα)· τὸ κοῖλον στέλεχος του εἶναι πλήρες
ἐντερώνης, ἣ ὁποία διατηρεῖ τὸ πῦρ, ὅπως ἡ ἴσκα. — **ἦσθετο**·
ἦσθόμην, ἄορ. β' τοῦ **αἰσθάνομαι**=ἐννοῶ, ἀντιλαμβάνομαι. —
Ἡφαιστος· υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, θεὸς τῆς χαλκευτικῆς
καὶ τοῦ πυρός. — **Καύκασος**· ὄρος τῆς Ἀσίας κείμενον μεταξὺ
τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τῆς Κασπίας Θαλάσσης. — **ἐδέδετο**·
ὑπερσυντ. τοῦ **δοῦμαι** (-έομαι)=δένομαι. — **ἐρίπταμαι**=
πετῶ κατ' ἐπάνω. — **λοβοὶ τοῦ ἥπατος**=τὰ ἄκρα τοῦ ἥπατος,
τὸ συκώτι. — **πυρός**... **ταύτην**=αὐτὴν τὴν τιμωρίαν ὑφίστατο
διὰ τὴν κλοπὴν τοῦ πυρός. — **Φθία**· χώρα εἰς τὰ ΝΑ. τῆς Θεσ-
σαλίας, πατρὶς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ κοιτὶς τῶν Ἀχαιῶν. — **Ἐπι-
μηθεύς**· ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως.
2. **ὑποθεμένον**· **ὑπεθέμην**, ἄορ. τοῦ **ὑποτίθεμαι**=συμβουλευέω. —
λάρναξ=κιβωτός. — **τεκτηνόμενος**· ἄορ. τοῦ **τεκταίνο-**
μαι=κατασκευάζω. — **τὰ ἐπιτήδεια**=τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα,
τρόφιμα. — **ἐνθέμενος**· **ἐνεθέμην**, ἄορ. τοῦ **ἐντίθεμαι**=θέτω
ἐντός. — **ὑετός**=βροχή. — **χέας**, ἄορ. τοῦ **χέω**=χύνω, ῥίπτω. —
κατακλύζω=σκεπάζω τελείως μὲ ὕδωρ. — **προσίσχω** (ἄλλος
τύπος τοῦ **προσέχω**)=προσεγγίζω εἰς τινα τόπον, σταματῶ. —
ὄμβρος=ὑετός. — **παῦλαν λαμβάνω**=παύω. — **ἐκβάς**· **ἐξέ-**
βην, ἄορ. β' τοῦ **ἐκβαίνω**=ἐξέρχομαι. — **φύξιος**· ἐπίθετον τοῦ
Διὸς, ὡς προστάτου τῶν φευγόντων. — **αἰροῦμαι** (-έομαι)=ἐκ-

λέγω, προτιμῶ. — αἶρω λίθους=σηκώνω, λαμβάνω λίθους ἐκ τοῦ ἐδάφους.

3. Κρανᾶός· ἦρος τῆς Ἰτιτικῆς. — ἀφ' ἑαυτοῦ=ἀπὸ τὸ ὄνομά του. — τὴν πέραν χώραν Πελοποννήσου· ἐννοεῖ τὴν σημερινὴν Δορίδα.

Γ') ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

1. τίκτω=γεννῶ. — αὐθις=πάλιν. — ἐπιβουλεύω=σχεδιάζω χρονῶς γὰρ κακὸν (ἐναντίον κάποιου). — πυρὸς=οἶτος. — φρύγω=ξηραίνω (εἰς τὸ πῦρ). — ἀνεδίδου, παρ. τοῦ ὁ. ἀναδίδωμι=ἀναδίδω, φτυρόνω. — πυνθάνομαι=ἐρωτῶ γὰ μᾶθω· ἀπαλλαγὴν ἐπυνθάνετο τῆς ἀφορίας=ἠρώτα τὸν θεὸν πῶς θ' ἀπαλλάξει τὴν χώραν του ἀπὸ τὴν ἀφορίαν, δηλ. ἀπὸ τὴν ἀναρρίαν τῆς γῆς. — ὡς εἶη κεχρησμένον=ὅτι δηθὲν εἶχε δοθῆ χρησιμὸς· τὸ ὁ. χρῶ (ἐπὶ μαντείων)=δίδω χρησμόν, χρησιμοδοτῶ. — παρέστησεν=ἔστησε πλησίον, ἐτοποθέτησε (τοῦ ὁ. παρίστημι). — ὡς δὲ ἐγένοντο=ὅτε δὲ ἔφθασαν. — Σίγειον, ἀρωπήριον τῆς Τροφᾶδος εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Ἑλλησπόντου. — Χερρόνησος, ἢ Θρακικὴ Χερσόνησος, ἢ μετὰ τὸν Θρακικοῦ πελάγους καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου. — ὠλισθεν, ἀόρ. β' τοῦ ὁ. ὀλισθαίνω=γλιστροῦ. — εἰς Κόλχους=εἰς τὴν χώραν τῶν Κόλχων, εἰς τὴν Κόλχίδα (κειμένην κατὰ τὰ Α. παρᾶ τὸν Εὐξείνου Πόντου). — τὸ δέρας (γεν. τοῦ δέρατος)=τὸ δέρμα. — ἄλλος=ἑτερόν δάσος (ἀφιερωμένον εἰς θεόν). — καθηλώω - ὦ=ζαροφῶνω.
2. Ἰωλκός, ἀρχαία πόλις τῆς Θεσσαλικῆς Μαγνησίας πλησίον τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου. — θεσπίζω=χρησιμοδοτῶ, προφητεύω. — φυλάττομαί τινα=προφυλάττομαι ἀπὸ κάποιου. — μονοσάνδαλος=ὁ φορῶν ἓν μόνον σάνδαλον (πέδιλον). — ἀγνοεῶ - ὦ=δὲν ἐννοῶ. — ἔγνω, ἀόρ. β' τοῦ ὁ. γιγνώσκω=ἐννοῶ. — ἐπὶ τῇ θαλάσῃ=πλησίον τῆς θαλάσσης. — ἐπὶ ταύτῃ=διὰ ταύτην (τὴν θυσίαν). — μεταπέμπομαι=προσκαλῶ. — διατρίβω=διαμένω, ζῶ. — πόθω γεωργίας=ἐξ ἀγάπης πρὸς τὴν γεωργίαν. — Ἄναυρος, ποταμὸς τοῦ Πηλίου ἐκβάλλων εἰς τὸν Παγασητικὸν κόλπον (σήμερον « Ξεριάς »). — ἀπολέσας· μετ. ἀορ. τοῦ ὁ. ἀπόλλυμι=χάνω. — ῥεῖθρον=δεῦμα. — τί ἂν ἐποίεις=τί θὰ ἔκαμνες. — προσέταττον ἂν=θὰ διέτασ-

σον. — ἐπὶ τὸ δέρας ἔλθειν=να ὑπάγῃ διὰ τὸ δέρας (να μεταβῇ καὶ να φέρῃ τὸ δέρας). — δράκων=μέγας ὄφις.

3. παρακαλέω - ὦ=προσκαλῶ. — πεντηκόντορος ναῦς=πλοῖον μὲ πεντήκοντα κωπηλάτας (25 ἀπὸ κάθε πλευράν). — οἶδε=οἱ ἐξῆς.
4. ναυαρχοῦντος Ἰάσωνος=μὲ ναύαρχον τὸν Ἰάσωνα. — ἀνάγομαι=ἀποπλέω. — Δολιόνες, λαὸς κατοικῶν παρὰ τὴν Κύζικον τῆς Μ. Ἀσίας. — φιλοφρόνως=φιλικῶς. — νυκτὸς=κατὰ τὴν νύκτα. — ἀντίπνοια=ἐναντίος ἄνεμος· περιπίπτω ἀντιπνοίαις=συναντῶ ἐναντίους ἀνέμους. — Πελασγοί, προϊστορικός λαὸς κατοικῶν εἰς Θεσσαλίαν, Ἡπειρον, Ἀρκαδίαν καὶ εἰς ἄλλας ἑλληνικὰς χώρας. — κτείνω=φονεύω. — μεθ' ὧν=μεταξὺ τῶν ὁποίων. — μεθ' ἡμέραν=ὅταν ἐξημέρωσε. — ἀποδύρομαι=θρηνῶ. — ἐκείραντο τὰς κόμας=ἔκοψαν τὰ μαλλιά των (εἰς ἔνδειξιν μεγάλου πένθους), τὸ ῥ. κείρω=κόπτω τὴν κόμην, κουρεύω. — ὑδρεύομαι=λαμβάνω ὕδωρ. — νύμφαι, βλ. Β', Α', 2. — σπάομαι - ὦμαι τὸ ξίφος=σύρω τὸ ξίφος ἐκ τῆς θήκης, ξιφουλκῶ. — δηλώω - ὦ=φανερόνω, ἀνακοινώνω. — ὑποστρέφω=ἐπιστρέφω.
5. Βέβρυκες, λαὸς τῆς Βιθυνίας ἐν Μ. Ἀσίᾳ. — νύμφη, βλ. Β', Α', 2. — πυκτεύω=πυγμαχῶ. — παραγίγνομαι=ἔρχομαι. — προκαλέομαι - οὔμαι=προσκαλῶ. — εἰς πυγμὴν=εἰς πυγμαχίαν. — πλήξας, μετ. ἄορ. τοῦ ῥ. πλήττω=κτυπῶ. — κατανάτω - ὦ=φθάνω. — Σαλμυδησὸς ἐλέγετο ὅλη ἡ Θορακικὴ παραλία ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου.
6. ὄψεις=ὀφθαλμοί. — πηρόω - ὦ=σακατεύω, ἀκρωτηριάζω κάποιον, τὸν κάμνω ἀνάπηρον· τὰς ὄψεις πεπηρωμένους=τυφλός. — Ἄρπυιαι, μυθολογικὰ ἀρπακτικὰ τέρατα, τὰ ὁποῖα παριστάνοντο ὡς παρθένοι περρωταὶ καὶ δύσμορφοι μὲ γαμφοὺς ὄνυχας. — ἐπειδὴ (χρον.)=ὅτε. — καθίπταμαι=πειθῶ πρὸς τὰ κάτω, ὀρμῶ. — ἀνάπλευα=γεμᾶτα (τῆς ἀπτ. β' κλίσι. ὁ καὶ ἡ ἀνάπλευς, τὸ ἀνάπλευον). — ὄσμη=δυσσομία. — ἔδεσμα=φαγητόν. — Ζήτης καὶ Κάλαϊς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν μεταξὺ τῶν Ἀργοναυτῶν (βλ. Β', Γ', 3 κειμ.)· οὗτοι ἦσαν περρωτοὶ ὡς υἱοὶ τοῦ Βορέου, θεοῦ

τῶν ἐξ Βορρᾶ ἀνέμων. — Ἐχινάδες, μικρὰ νησίδια κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελϋοῦ.

7. **Συμπληγάδες πέτραι**· αὐταὶ κατὰ τὴν παράδοσιν ἦσαν δύο βράχοι ἐκατέρωθεν τοῦ Βοσπόρου, εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Εὐξείνου Πόντου. — **ὑπὸ τῆς τῶν πνευμάτων βίας**=ἐνεκα τῆς δυνάμεως τῶν ἀνέμων. — **πόρος**=διάβασις, πέρασμα. — **πετεινὸν**=πτηνόν. — **ἀφείναι**=ν' ἀφήσων (ἀπαρ. ἄορ. β' τοῦ ὁ. ἀφήμι). — **ἢ πελιὰς**=ἢ περιστερά. — **ἐὰν δὲ ἀπολομένην**=ἐὰν δὲ (ἴδωσιν) ὅτι κατεστράφη, δηλ. ὅτι ἐγκλειςθεῖσα ὑπὸ τῶν βράχων ἐφανεύθη (μετ. ἄορ. β' τοῦ ὁ. ἀπόλλυμαι=χάνομαι, καταστρέφομαι). **ἀφιάσιν**=ἀφήνουν (τοῦ ὁ. ἀφήμι). — **σύμπτωσις**=σύγκρουσις. — **ἀποθερίζω**=ἀποζόπτω. — **τὰς πέτρας ἀναχωρούσας**=ὅτι οἱ βράχοι ἀπεχωρίζοντο (ἀπεμαζούνοντο ἀλλήλων). — **εἰρεσία**=κοπηλασία. — **εὕτονος**=δυνατός. — **ἔστησαν**=ἐστάθησαν, ἔμειναν ἀκίνητοι. — **περαιόομαι - οὔμαι**=διαπλέω, περνῶ· **νεῶς περαιωθείσης**=ἐὰν περάσῃ πλοῖον. — **στήναι**=νὰ σταθεῖν.
8. **παραπλέω**=πλέω πλησίον. — **Θερμόδων**, ποταμὸς τῆς Καππαδοκίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὐξείνου Πόντον. — **Καύκασος**, μεγάλη ὄρεσις τῆς Ἀ. Ἀσίας, μεταξύ Εὐξείνου Πόντου καὶ Κασπίας θαλάσσης. — **Φάσις**, ποταμὸς τῆς Κολχικῆς, ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὐξείνου Πόντον. — **Κολχικὴ γῆ**=Κολχίς (βλ. I). — **προσορμισθείσης**=ἀφου ἠγκυροβόλησε (τοῦ ὁ. προσορμίζομαι). — **διαφέρω**=ὑπερέχω· **μεγέθει διαφέροντες**=ἐξαιρετικοὶ κατὰ τὸ μέγεθος. — **πῶς ἂν δύναιτο**=πῶς θὰ ἠμπορέσῃ. — **φαρμακίς**=μάγισσα. — **ὁμόση**, ὑποτ. ἄορ. τοῦ ὁ. ὄμνυμι=ὀρκίζομαι. — **ἔξειν**=ὅτι θὰ λάβῃ (ἀπαρ. μέλλ. τοῦ ὁ. ἔχω). — **ἄξειν**, ἀπαρ. μέλλ. τοῦ ὁ. ἄγω=ὀδηγῶ. — **ῥ**=διὰ τοῦ ὁποίου. — **χρίω**=ἀλείφω. — **καὶ σὺν πολλῷ πυρὶ ὀρμήσαντας**=καὶ μολονότι ὄρησαν φουσῶντες πολὺ πῦρ. — **καταφλέγω**=καίω, πυρπολῶ. — **συνέπομαι**=ἀκολοῦθῶ.

Δ') ΠΕΡΣΕΥΣ

1. **Τίρυνς**· ἀρχαία πόλις τῆς Ἀργολίδος πλησίον τοῦ Ναυπλίου. — **δεΐσας**· ἔδεισα, ἄορ. τοῦ δέδοικα (ἢ δέδια)=φοβοῦμαι. — **αἰσθό-**

- μενος, βλ. σημ. Β΄, Β΄, 1. — **λάρναξ**=κιβωτός, σάφην. — **προσ-
ενεθχείσις**· **προσηνέχθην**, ἀόρ. τοῦ **προσφέρομαι**=προσορ-
μίζομαι.
2. **Νύμφαι**, βλ. σημ. Β΄, Α΄, 2. — **παρεγένετο**, βλ. ἀνωτέρω. — **πτηνός**=πτερωτός. — **κίβισις**=πήρα, σακκούλα (ὁμοιάζουσα πρὸς τὸν σάκκον τῶν κυνηγῶν). — **κυνῆ**, περικεφαλαία. — **τούτων τυχῶν**=αὐτὰ ἀφοῦ ἀπέκτησεν. — **ἐπέθετο**· **ἐπεθέμην**, ἀόρ. τοῦ **ἐπιτίθεμαι**=θέτω ἐπάνω, φορῶ. — **έωρᾶτο**· **έωρώμην**, παρατ. τοῦ **όρώμαι**=γίνομαι ὁρατός. — **άδαμάντινος**=χαλίβδινος, στερεός. — **άρπη**=δρεπανοειδὲς ξίφος. — **ήκω**=έχω ἔλθει· **ήκον**=ήλθον. — **περιεσπειραμένας φολίσι δρακόντων**=περιτυλιγμένας μὲ λείπια ὄφρων. — **σῦς**=ἀγριοχοίρος.
3. **ἐπέστη**, **ἐπέστην**· ἀόρ. τοῦ **ἐφίσταμαι**=ἵσταμαι πλησίον. — **κατευθύνω τὴν χεῖρα**=διευθύνω, ὀδηγῶ τὸ χέρι. — **άπεστραμμένος** (μετ. παρακ. τοῦ **άποστρέφομαι**)=έχων ἐστραμμένην τὴν κεφαλήν πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος. — **άπέτεμε**· **άπέτεμον**, ἀόρ. τοῦ **άποτέμνω**=ἀποκόπτω. — **άναπτᾶσαι**· **άnéπτην**, ἀόρ. τοῦ **άναπέτομαι**=πετῶ. — **άπολιθῶ** (-όω)=μεταβάλλω εἰς λίθον. — **τὰ βασίλεια**=τὰ ἀνάκτορα. — **άπέδωκε**· **άπέδωκα**, ἀόρ. β΄ τοῦ **άποδίδωμι**=ἀφιερώνω. ἐν μέσῃ τῇ **άσπίδι**=εἰς τὸ μέρος τῆς ἀσπίδος.
4. **Πελασιγῶτις**· ἀρχαία χώρα τῆς Θεσσαλίας περιλαμβάνουσα τὴν πεδιάδα τῆς Λαρίσης μέχρι τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου. — **ἐπὶ κατοικομένῳ τῷ πατρὶ**=πρὸς τιμὴν τοῦ ἀποθανόντος πατρὸς του. **γυμνικὸς άγών**=άγὼν εἰς σωματικὰς ἀσκήσεις. — **πένταθλον**· άγὼν περιλαμβάνων τὰ άγωνίσματα: ἄλμα, δρόμον, άκόντιον, δίσκον καὶ πάλην. — **παραχορήμα**=πάραυτα, ἀμέσως. — **τελειοῦμαι** (-όμαι)=πραγματοποιοῦμαι.
5. **έπανιόντι**· **έπανιών**, οὔσα, ὄν, μετ. ἐν. τοῦ **έπανέρχομαι**. — **εὔρε παρακειμένην βοράν**=εὔρε νὰ ἔχη παρατεθῆ ὡς τροφή. — **κῆτος**=μέγα θαλάσσιον θηρίον. — **Νηρηίδες**· θαλάσσιαι νύμφαι. — **κρείσσων**=ὄραιοτέρα· (κρείσσων, **ων, ον**, συγκριτικὸς τοῦ ἐπιθ. **άγαθός**). — **έχρησεν**, ἀόρ. τοῦ **χρῶ** (**χρήω**)=δίδω χρησίμον, προφητεύω. — **πέτρα**=βράχος — **προσ-**

έδησε, ἀόρ. τοῦ προσδῶ (-έω)=δένω. — ὑπέσχετο, ἀόρ. β' τοῦ ῥ. ὑπισχνοῦμαι=δίδω ὑπόσχεσιν. — ἐπὶ τούτοις γενομένων ὄρων=ἀφοῦ πρὸς ἐπιζύρωσιν τούτων ἔγιναν ὄροι.

Ε') ΗΡΑΚΛΗΣ

1. εὐνή=κλίνη. — διαφθορῆναι· διεφθάρην, ἀόρ. τοῦ διαφθείρομαι=καταστροφόμεαι, ἐκλείπω. — ἄγχω=σφίγγω δυνατὰ τὸν λαμόν, πνίγω. — ἀρματηλατῶ=ὄδηγῶ ἄρμα, πολεμικὸν ὄχημα. κιθαρῳδῶ=τραγουδῶ μὲ συνοδείαν κιθάρας. — τρέφομαι=ἀνατρέφομαι, μεγαλώνω. — βουφόρβιον (καὶ βουκόλιον)=ἀγέλη βοῶν (βουκόλιό). — διήνεγκεν, διήνεγκον, ἀόρ. β' τοῦ διαφέρω=ὑπερέχω. — θεωροῦμαι=παρατηροῦμαι. — ἀστοχῶ=ἀποτυγχάνω (ἀντίθ. εὐστοχῶ).
2. ἀνείλε· ἀνείλον, ἀόρ. β' τοῦ ἀναιρῶ=φονεύω. — ἡμφιέσατο· ἡμφιεσάμην, ἀόρ. β' τοῦ ἀμφιέννυμαι=ἐνδύομαι, φορῶ. — χάσμα=τὸ ἄνοιγμα, τὸ στόμα (ἰδίως τῶν θηρίων). — ἐχρήσατο κόρυθι=ἐχρησιμοποίησεν ὡς περικεφαλαιάν. — Μινύαι· ἀρχαιότατος λαὸς τῆς Βοιωτίας, ἔδρα τοῦ ὁποίου θεωρεῖται ὁ Ὀρχομενός. — δασμός=φόρος. — τελῶ=πληρώνω, καταβάλλω. — ὅτι=διότι. — ἀνηγήρει· ὑπερσ. τοῦ ἀναιρῶ, βλ. ἀνωτέρω ἀνείλε. — τρέπομαί τινα=τρέπω τινὰ εἰς φυγὴν. — ἀριστεῖον=βραβεῖον τοῦ ἀρίστου, ἀμοιβὴ διὰ γενναιότητα. — τοξικὴ (ἐνν. τέχνη)=ἡ τέχνη τοῦ τοξεύειν. — ἔτεμεν· ἀόρ. τοῦ τέμνω=κόπτω.
3. κατὰ ζῆλον Ἦρας=ἐνεκα ζηλοτυπίας τῆς Ἦρας. — μανῆναι· ἐμάνην, ἀόρ. τοῦ μαίνομαι=καταλαμβάνομαι ἀπὸ μανίας, παραφρονῶ. — διῶ=διὰ τοῦτο. — καταδικάσας ἑαυτοῦ φυγὴν=καταδικάσας τὸν ἑαυτόν του εἰς ἔξορίαν. — παραγενόμενος· τοῦ ῥ. παραγίνομαι, βλ. Β', Α', 2. — πυνθάνομαι τοῦ θεοῦ=ἐρωτῶ τὸν θεόν. — Πυθία=ἡ ἱερεῖα τοῦ μαντείου τῶν Δελφῶν, ἡ ὁποία ἔδιδε τοὺς χρησμούς. — Τίρυνς, βλ. σημ. « Περσέως », ἀριθ. 1. — Εὐρύσθεύς, υἱὸς τοῦ Σθενέλου καὶ βασιλεὺς τῶν Μεσσηνῶν καὶ τῆς Τίρυνθος. — λατρεύω=ὑπηρετῶ. — ἄθλος=ἀγώνισμα, ἔργον ἐπίπονον (ἄθλον=βραβεῖον).
4. α') ἄτροπος=ἐξεῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τραυματι-

σθῆ. — **Τυφόν**, μυθολογικὸν τέρας ἔχον φύσιν ἀνδρὸς καὶ θηρίου. — **ἀφικόμενος· ἀφικόμεν**, ἀόρ. β' τοῦ ἀφικνοῦμαι=ἔρχομαι, φθάνω. — **μαστεύω**=ζητῶ. — **ἔμαθεν ὄντα**=κατενόησεν ὅτι ἦτο. — **ἀνατείνομαί τι**=ὑψώνω τι. — **ἀμφίστομον σπήλαιον**=σπήλαιον ἔχον δύο εἰσόδους. — **ἀνοικοδομῶ τὴν εἴσοδον**=φράττω τὴν εἴσοδον διὰ τοίχου. — **ἐπεισέρχομαί τινα**=εἰσέρχομαι κατόπιν τινός, ἀκολουθῶ τινα. — **περιθίεις· περιέθια**, ἀόρ. β' τοῦ **περιτίθηναι**=θέτω περίξ. — **θήμενος· ἐθέμην**, ἀόρ. β' τοῦ **τίθεμαι**=θέτω.

β') **Λερναῖος**=ὁ ζῶν εἰς τὴν Λέρνην· **Λέρνη**, ἔλος εἰς τὴν Ἀργολίδα (σῆμ. Μύλοι). — **ἐκτραφεῖσα· ἐξετραφην**, ἀόρ. τοῦ **ἐκτρέφομαι**=τρέφομαι, μεγαλώνω — **πεδίον**=πεδιάς. — **τὰ βοσκήματα**=θρέμματα, ζῶα, λ. χ. πρόβατα, ἵπποι, κλπ. — **ἐπιβάς· ἐπέβην**, ἀόρ. β' τοῦ **ἐπιβαίνω**=ἀναβαίνω. — **Ἴόλαος**=υἱὸς τοῦ Ἰφικλέους καὶ πιστὸς σύντροφος τοῦ Ἡράκλους. — **ἔστησε· ἀόρ. τοῦ ἴστημι· τοὺς ἵππους ἔστησε**=ἐκράτησε τοὺς ἵππους, ἐτοποθέτησε κάποιον τὸ ἄρμα. — **φωλεός, ὄ**=φωλεά. **βέλη πεπτρωμένα**=βέλη πυρακτωμένα, κόκκινα ἀπὸ τῆ φωτιά. — **ἀνύτω**=κατορθώνω. — **καταπρήσας, κατέπρησα**, ἀόρ. τοῦ **καταπίμπρημι**=κατακαίω. — **ῦλη**=δάσος. — **δαλός**=τεμάχιον ξύλου φλεγόμενον, δαυλός. — **τὰς ἀνατολάς**=τὰς ὀρίζας, τὰς βάσεις. — **ἀνιέναι**, ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ **ἀνέρχομαι**=ἀναφύομαι. — **περιγενόμενος τῶν ἀναφνομένων κεφαλῶν**=ἐξουδετερώσας τὰς ἀναφνομένας κεφαλὰς. — **κατώρουξε· ἀόρ. τοῦ κατορύττω**=θάπτω εἰς τὴν γῆν. — **ἐπέθηκε**, ἀόρ. τοῦ **ἐπιτίθηναι**=θέτω ἐπάνω. — **πέτρα**, βλ. Β', Γ', δ. — **οἰστὸς βέλος**.

γ') **Κερυνίτις**, ἡ ζῶσα εἰς τὴν Κερύνειαν, ὄρος μεταξὺ Καλαβρούτων καὶ Αἰγιαλείας (σῆμ. Πτέρη). — **ἔμπνους (ους, ουν)**=ζῶν. — **ἐνεγκεῖν· ἤνεγκον**, ἀόρ. β' τοῦ φέρω. — **Οἰνὴ**, πόλις τῆς Ἀργολίδος ὑπὸ τὸ ὄρος Ἀρτεμίσιον. — **Ἀρτέμιδος ἱερά**=ἱερὸν ζῶον τῆς Ἀρτέμιδος. — **τρῶσαι· ἔτρωσα**, ἀόρ. τοῦ **τιτρώσκω**=τραυματίζω. — **ἔκαμεν· ἀόρ. τοῦ κάμνω**=κουράζομαι, ἀποκάμνω. — **Λάδων**, ποταμὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ (σῆμ. Ρουφιάς).

δ') ἀδικῶ=βλάπτω. — Ψοφίς, ἀρχ. πόλις τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὸ σημερινὸν χωρίον Τριπόταμα. — λόχη=πυκνὸν δάσος ἐκ θάμνων. — κερμηζότα· κέρμηζα, παρακ. τοῦ κάμνω, βλ. ἀνωτέρω, ἄθλον γ'. — βρόχος, ὄ, =παγίς, θηλειά.

ε') βοσκήματα, βλ. ἀνωτέρω, ἄθλον β'. — ἐκφορῶ (-έω)=φέρω ἔξω, καθαρίζω. — ὄνθος, ἦ, =κόπρος. — ἡ δεκάτη=τὸ δέκατον μέρος. — τῆς αὐλῆς τὸν θεμέλιον (ἐνν. λίθον) διεΐλε=διεχώρισε τὰ θεμέλια τῆς μάνδρας, ἦνοιξε ὀπήματα εἰς τὰ θεμέλια. παροχετεύω = δι' ὀχετοῦ κατευθύνω μέσα. — ἔκρους=ἐκροή, διέξοδος. — ἀπεδίδου· παρακ. τοῦ ἀποδίδωμι=καταβάλλω, δίδω, ὅπως ἔχω ὑποχρέωσιν.

ς') ὄρνις, ὄ, ἦ=ατηνόν. — πολλῇ συνηρεφῆς ὕλη=σκεπασμένη μὲ πυκνὸν δάσος. — συνέφυγον=κατέφυγον ὁμοῦ. — ἀμηχανῶ=εὐρίσκομαι εἰς ἀμηχανίαν, δὲν γνωρίζω τί νὰ πράξω. Ἡφαιστος, βλ. σημ. Ἀνθρωπογ., ἀρ. 1. — παράκειμαι=εὐρίσκομαι πλησίον. — δοῦπος=χοῖτος. — δέος,τό, =φόβος.

ς') ἀγαγεῖν· ἦγαγον, ἀόρ. τοῦ ἄγω=ὀδηγῶ, κομίζω. — ἔνιοι, αι, α=μερικοί. — τὸ φανέν — ὁ,τιδήποτε ἦθελε φανερωθῆ. — ἀγριῶ (-όω)=ζάμνω ἄγριον. — ἐπὶ τοῦτον=διὰ τοῦτον. — διαγωνισάμενος=παλαίσας, ἀγωνισθεῖς. — εἶασεν· ἀόρ. τοῦ ἐῶ (-άω)=ἀφήνω. — ἄνετος=ἐλεύθερος. — ἀφίκετο· ἀφικόμην, ἀόρ. τοῦ ἀφικνοῦμαι=ἔρχομαι. — διαλυμαίνομαι=βλάπτω.

η') μάχιμος=πολεμικός. — ἐκουσίως=μὲ τὴν θέλησίν των. — συνέπομαι=ἀκολουθῶ. — ἀφέντος· ἀφήκα, ἀόρ. τοῦ ἀφήμι=ἀφήνω ἐλεύθερον. — ἀπώλοντο· ἀπωλόμην, ἀόρ. β' τοῦ ἀπόλλυμαι=χάνομαι.

θ') Θερωδῶν, βλ. σημ. Ἀργον. ἐκστρ., ἀρ. 8. — δεινὸς τὰ πολεμικά=ἰκανὸς διὰ τὰ ἔχοντα σχέσιν μὲ τὸν πόλεμον. — σύμβολον τοῦ πρωτεύειν=σημεῖον τοῦ ὅτι ἦτο ἡ πρώτη, ἡ βασιλισσα. — Θεμίσκυρα, πρωτεύουσα τῆς χώρας τῶν Ἀμαζόνων. ἐπὶ τὴν ναῦν κατέδραμον=ὄρησαν ἐναντίον τοῦ πλοίου. — κρατῶ τινος = καταβάλλω, νικῶ τινα. — ἀφαιροῦμαί τι=ἀφαιρῶ τι.

ι') Ὠκεανός, εἷς ἐκ τῶν Τιτάνων. — Γάδειρα, πόλις τῆς Ἰσπανίαν (σήμερ. Κάδιξ). — φοινικοῦς, ἦ, οὖν=ὁ ἔχων χρῶμα βαθὺ ἐρυθρόν, κόκκινος. — Ἐχιδνα, γθόνιος δαίμων κατὰ τὸ μὲν ἐν ἡμῖσι ἀνθρώπος, κατὰ δὲ τὸ ἄλλο ὄφις. — Τυφών, βλ. σημ. ἄθλον α'. — Λιβύης ἐπέβη=εἰσῆλθεν εἰς τὴν Λιβύην (τὴν Ἀφρικὴν). — παρελθόν· παρῆλθον, ἄορ. β' τοῦ παρέρχομαι=διέρχομαι, περνώ. — Ταρτησός, περιοχὴ καὶ πόλις τῆς Ἰσπανίας. — ὄροι, οἶ,=τὰ σύνορα. — ἀντιστοίχους δύο στήλας=δύο στήλας ἀντιμετώπους. — αὐλίζομαι=διανυκτερεύω. — αἰσθόμενος, βλ. σημ. Ἀνθρωπογον., ἄρ. 1. — καταλαβὼν.... ἀπάγοντα=προφθάσας, ἐν ᾧ ἔπαιονε.

ια') Ἐσπερίδες· ἐνν. νύμφαι. Τὰ χρυσᾶ μῆλα, ἅτινα ἐφύλαττον, ἦσαν δῶρον τῆς γῆς πρὸς τὴν Ἥραν κατὰ τοὺς γάμους της. — τοὺς δύο, βλ. ἄθλους β' καὶ ε'. — Ἄτλας· υἱὸς τοῦ Τιτᾶνος Ἰαπετοῦ· περὶ τούτου ἐπιστεύετο ὅτι ἐκράτει εἰς τοὺς ὤμους τοῦ τὸν οὐρανόν. — Ὑπερβόρειοι· μυθικὸς λαὸς κατοικῶν εἰς τὰς βορείους ἔσχατιὰς τῆς γῆς. — Νηρεύς· θαλάσσιος θεός, πατήρ τῶν Νηρηίδων. — ποῦ τυγχάνοιεν=ποῦ ἦσαν. — Λιβύην διεξῆει=διήρχετο διὰ μέσου τῆς Λιβύης. — ἀνήρει, βλ. σημ. Ἡρακλ., ἄρ. 2. — ἀράμενος· ἠράμην, ἄορ. τοῦ αἴρωμαι=σηκῶν. — πόλος=οὐρανός. — διαδεξάμενος, ἄορ. τοῦ διαδέχομαι=ἀναλαμβάνω. — δρεψάμενος, ἄορ. τοῦ δρέπομαι=κόπτω. — ἔχω=κρατῶ. — ἕως ἂν σπεῖραν ποιήσῃται=ἕως ὅτου κατασκευάσῃ «κουλλούραν»· αὕτη θὰ ἐχρησίμευεν, ἵνα, τιθεμένη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὑποβοηθήσῃ εἰς τὴν συγκράτησιν τοῦ βάρους. — καταθείς· κατέθηκα, ἄορ. β' τοῦ κατατίθημι=ἀφήνω εἰς τὸ ἔδαφος. — ἀνελόμενος· ἀνειλόμην, ἄορ. τοῦ ἀναιροῦμαι=λαμβάνω. — ἀπαλλάττομαι=ἀπομακρύνομαι.

ιβ') κατὰ τοῦ νότου=ἐπὶ τῶν νότων του, τῆς ῥάχεώς του. χωρίς, ὧν εἶχεν, ὄπλων κρατοῦντα = ἐὰν καταβάλλῃ (αὐτόν), χωρίς νὰ κάμῃ χρῆσιν τῶν ὄπλων, τὰ ὅποια εἶχεν. — Ἀχέρων· ποταμὸς τοῦ Ἄδου. — συμπεφραγμένος τῷ θώρακι=προστατευόμενος ἀπὸ τὸν θώρακα. — περιβάλλω τὰς χεῖρας τῇ κεφαλῇ=περισφίγγω τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν μου. — καρτερῶ=ἐπιμένω. — εἰς Ἄδου· ἐνν. οἶκον=εἰς τὸν Ἄδην.

5. **Οἰχαλία**: ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ. — **μνηστεύομαι**=ζητῶ εἰς γάμιον. — **διὰ φθόνον**=ἐνεκα ἀρνήσεως. — **εἰκασμένος**=μεταμορφωμένος, ὁμοιος, (παρὰκ. τοῦ **εἰκάζομαι**). — **δούς**: ἔδωκα, ἀόρ. β' τοῦ δίδωμι. — **Ἀμάλθεια**, βλ. σημ. Θεογ., ἀριθ. 2. — **βρωτὸν**=φαγητόν.
6. **Τραχίς**: ἀρχαία πόλις μεταξὺ τῆς Οἴτης καὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου. — **αἰρῶ**=χυριεύω. — **Κήναιον**: τὸ ΒΔ. ἀκρωτήριο τῆς Εὐβοίας (σημ. Λιθάδα). — **ἱερουργῶ**=θυσιάζω. — **ἰός**=δηλητήριον. — **ἐνδύς**: ἐνδύν, ἀόρ. τοῦ ἐνδύομαι. — **ὤς**=ἐνθὺς ὤς. — **σήπωτι**=κάμνω κάτι νὰ σαπίσῃ. — **ἀπέσπα**=προσπάθει ν' ἀποσπάσῃ. — **προσπεφυκότα**: **προσπέφυκα**, παρὰκ. τοῦ **προσφύομαι**=προσκολλῶμαι. — **ὑφάπτω**=θέτω ὑποκάτω πῦρ. — **παριών, οὔσα, ὄν**, ἔνεστ. τοῦ **παρέρχομαι**=διέρχομαι. — **νέφος ὑποστάν**=νέφος, τὸ ὁποῖον ἐστίαθη ὑποκάτω. — **ἀναπέμπω**=στέλλω ἐπάνω.

Γ') ΑΛΛΟΙ ΗΡΩΕΣ

1. **Φοινίκη**, ἡ στενόμακρος παραλιακὴ χώρα τῆς Συρίας, ἢ μεταξὺ τοῦ ὄρους Λιβάνου καὶ τῆς θαλάσσης. — **πυνθάνομαι**=ἐρωτῶ, ζητῶ πληροφορίας. — **πολυπραγμονῶ**=ἀσχολοῦμαι πολὺν μὲ κάτι, πολυεξετάζω. — **ὄτι**=διότι. — **καθοδηγῶ**=ὡς ὀδηγόν. — **ὁ κάματος**=ἡ κόπωση. — **συντυχόν**, μετ. ἀόρ. β' τοῦ ῥ. **συντυγχάνω**=συναντῶ. — **βουκόλιον**=ἀγέλη βοῶν (βουκολιό). **ἐκλίθη**, τοῦ ῥ. **κλίνομαι**=κατακλίνομαι, πίπτω. — **καταθύω**=θυσιάζω, προσφέρω θυσίαν. — **ληψόμενον**=διὰ νὰ λάβῃ (μετ. μέλλ. τοῦ ῥ. **λαμβάνω**). — **δράκων**, βλ. Β', Γ', 2. — **κτείνω**=φονεύω. — **συμβουλευούσης**=κατὰ συμβουλήν. — **ἀνατέλλω**=ἀναφαίνομαι, φανερόνομα.
2. **θυγατέρας τὰς ἴσας**=ἄλλας τόσας θυγατέρας. — **ἄπαις**=ἄτεκνος. — **ὄ,τι ἂν εὐξῆται**=ὄ,τιδήποτε ἠθέλην εὐχηθῆ. — **ἀναφανῆναι**, ἀπαρ. παθ. ἀόρ. β' τοῦ ῥ. **ἀναφαίνομαι**: — **τῷ θεῷ**=πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ. — **διαπρεπῆς**=ἐξαίρετος. — **θαλασσοκρατέω** - **ῶ**=γίνομαι κύριος τῆς θαλάσσης, ἐπικρατῶ κατὰ θάλασσαν. — **χρονίζομαι**=παρατείνομαι ἐπὶ πολὺν χρόνον. — **λιμὸς**=πεῖνα ἐξ ἐλλείψεως τροφίμων, σιτοδεία. — **λοιμὸς**=μο-

λυσματικὴ καὶ θανατηφόρος ἀσθένεια. — **πυνθάνομαι** = ζητῶ πληροφορίας (ἀπὸ τὸ μαντεῖον). — **βορᾶ** = τροφή· **βοράν**, κατηγοροῦμαι. = ὡς τροφήν. — **Μινώταυρος**· τοῦτον ἐφαντάζοντο κατὰ τὸ ἥμισυ ἄνθρωπον καὶ κατὰ τὸ ἄλλο ἥμισυ ταῦρον. — **Λαβύρινθος**· οὗτος ἦτο μέγα πολύπλοκον οἰκοδόμημα ἐν Κνωσῷ παρὰ τὸ σημερινὸν Ἡράκλειον. — **Δαίδαλος**· οὗτος κατὰ τὸν γνωστὸν μῦθον μετεκλήθη ἐξ Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ Μίνως καὶ ἔπειτα ἐμποδιζόμενος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του ἐπέταξε διὰ τεχνητῶν πτερῶν μετὰ τοῦ υἱοῦ του Ἰκάρου, πνιγέντος εἰς τὸ ὁμώνυμον πέλαγος.

3. **ἐπὶ τῷ κάλλει διαπρεπῆς** = ἔχουσα ἐξαιρετικὴν ὠραιότητα. — **ἀσκῶ τὰ κατὰ τὸν πόλεμον** = ἀσχολοῦμαι εἰς τὰ πολεμικὰ ἔργα. — **πυγμῆν**· ἔνν. καὶ ἐδῶ τὸ ὅ. ἤσκει = ἐπεδίδeto εἰς τὴν πυγμαχίαν. — **Διόσκουροι**, διότι ἐθεωροῦντο λόγῳ τῆς ἀνδρείας των ὡς υἱοὶ τοῦ Διός. — **μὴ δεχομένου** (αἰτιολ.) = ἐπειδὴ δὲν ἐδέχετο. — **ὄντος νεκροῦ** = ἐφ' ὅσον εἶναι νεκρός. — **παρ' ἡμέραν** = τὴν μίαν ἡμέραν ὁ ἕνας καὶ τὴν ἄλλην ὁ ἄλλος. — **ἔδωκε** = ἐπέτρεψε (ἀόρ. β' τοῦ ὅ. δίδωμι).
4. **ῶν** (γεν. διαορ.) = ἐκ τῶν ὁποίων. — **ἀπ' ἐκείνης** = ἐκ τοῦ ὀνόματος ἐκείνης. — **ἀφορία** = ἀκαρπία, ἔλλειψις καρπῶν τῆς γῆς. — **ἀπαλλαγῆσθαι** = ὅτι θ' ἀπαλλαγῆ. — **τελευτάω - ῶ** = ἀποθνήσκω. — **Πλούτων**, θεὸς τοῦ Ἄδου.
5. **αὐτόχθων** = ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς γῆς γεννηθείς, ἐγχώριος. — **ἀφ' ἑαυτοῦ** = ἐκ τοῦ ὀνόματός του. — **ἐπὶ τούτου** = ἐπὶ τῆς βασιλείας τούτου. — **πλήξας**, μετ. ἀορ. τοῦ ὅ. **πλήττω** = κτυπῶ. — **τριαινα**, βλ. Β', Α', 3. — **ἀπέφηνε**· ἀόρ. τοῦ ὅ. **ἀποφαίνω** = παρουσιάζω. — **τῆς Ἀθηνᾶς ἐκρίθη** = ἀπεφασίσθη ν' ἀνήκῃ εἰς τὴν Ἀθηνᾶν.
6. ἡ **Τροιζὴν** (γεν. - ἦνος) = σπουδαιοτάτη ἀρχαία πόλις τῆς Ἀργολίδος εἰς τὸ ΝΑ τμήμα αὐτῆς. — **ὡς ἐγένετο τέλειος**, βλ. Β', Α', 3. — **ἀπωσάμενος**, μετ. μέσ. ἀορ. τοῦ ὅ. **ἀπωθέομαι - οὔμαι** = ἀπωθῶ, σπρώχνω. — **πέτρα** = βράχος. — **φρουρουμένης** = ἐπειδὴ ἐφρουρεῖτο, κατεῖχετο. — **ἡμέρωσε**, ἔνν. **τὴν ὁδὸν** = ἔξεκαθάρισε τὴν ὁδὸν (ἀπὸ τοῦς κακούργους)· τοῦ ὅ. **ἡμερώω - ῶ** =

- ἔξημερόνω. — κορούνη=σιδηροῦν ῥόπαλον. — ἀφελόμενος= ἀφοῦ ἀφῆρεσε (μετ. ἄορ. β' τοῦ ῥ. ἀφαιρέομαι - οὔμαι). — φορέω - ῶ=φέρω, κρατῶ. — ἡ πίτυς (γεν. - υος) = κοντζουναριά (συγγενής πρὸς τὴν πεύκην). — ἀναοτάω - ῶ=ορεμῶ. — ἀναοριπτόμαι - οὔμαι = ὀρίπτομαι πρὸς τὰ ἐπάνω. — πανωλέθρως = μὲ πολὺ κακὸν τέλος. — ἐντεῦθεν=ἀπ' ἐδῶ. — Μινώταυρος, βλ. Β', Ε', 2.
7. δαλὸς=δαυλός. — λάρναξ=κιβώτιον. — θεῖσα, μετ. ἄορ. β' τοῦ τίθημι=θέτω. — ἀπαρχή=τὸ πρῶτον παραγόμενον προϊόν. ὀλιγορῶ = παραμειῶ. — ἐντυγχάνω = συναντῶ. — νῶτον= ὕψις. — κενεῶν=τὸ μεταξὺ τῶν πλεονῶν καὶ τοῦ ἰσχίου ζόλωμα, τὸ λαγγόνι. — βουλεύομαι=σκεπτομαι. — πυρῶω - ῶ=θέτω εἰς τὸ πῦρ.
8. ἔτεκε, ἄορ. β' τοῦ τίκτω=γεννῶ. — εὔτεκνος=ὁ ἔχων καλὰ τέκνα. — παροξύνω=ἐξερεθίζω. — κυνηγετῶ=κυνηγῶ. — χεῖται=χύνει.
9. δηχθείσης, τοῦ δάκνομαι=δαγκώνομαι. — ἀναγαγεῖν, ἄορ. β' τοῦ ἀνάγω=φέρω ἐπάνω. — ἀναπέμπω=πέλλω ἐπάνω. ὑποστρέφω=ἐπιστρέφω.
10. μνηστεύομαι=ζητῶ εἰς γάμον. — ἐξελάθετο, ἄορ. β' τοῦ ἐκλανθάνομαι=λησμονῶ. — σπεῖρα=κουλλούρα. — ἐξιλάσκομαι=ἔξευμενίζω· εἰπὼν ἐξιλάσκεσθαι τὴν θεὸν=εἰπὼν ὅτι αὐτὸς ἀναλαμβάνει νὰ ἔξευμενίσῃ τὴν θεάν. — ὑπεραπέθανε=ἀπέθανε χάριν αὐτοῦ. — ἡ κόρη=ἡ Δήμητρα. — ἐνιοι=μερικοί.

Γ'. ΕΚ ΤΗΣ "ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ,, ΑΙΛΙΑΝΟΥ

1. **Ἀλέξανδρος**, ὁ υἱὸς τοῦ Φιλίππου Β' καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος, βασιλευσας τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τοῦ 336-326 π. Χ., ἐπονομασθεὶς Μέγας διὰ τὰς ἐνδόξους καὶ ἐκπολιτιστικὰς ἐκστρατείας του εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Αἴγυπτον.—**Φωκίων**, ἔξοχος Ἀθηναῖος πολιτικός καὶ στρατηγὸς (402 - 317 π. Χ.).—**τάλαντον**=χρηματικὸν ποσὸν 6.000 ἀρχαίων δραχμῶν.—**πένης ὢν**= ἂν καὶ ἦτο πτωχός.—**ἡγέομαι - οὔμαι**=νομίζω.—**οὐκοῦν**=λοιπόν.—**ἑάω - ὦ**=ἀφῆνω.
2. **Ἐπαμεινώνδας**, ἔνδοξος Θηβαῖος στρατηγὸς (420 -362 π. Χ.), νικήσας τοὺς Σπαρτιάτας ἐν Λεύκτροις (371 π. Χ.) καὶ ἐν Μαντινείᾳ (362 π. Χ.), ὅπου κατὰ τὴν μάχην ἐφονεύθη.—**τρίβων** (γεν. -ονος)=ἐπανωφόριον τετριμμένον ἀπὸ τὴν πολλὴν χρῆσιν.—**γναφεῖον**=καθαριστήριον καὶ ἐργαστήριον κατασκευῆς μαλλίνων ὑφασμάτων.—**ἀπορία**=ἔλλειψις.—**εἴ τι ἐγὼ νοῶ**=κατὰ τὴν γνώμην μου.
3. **Ξενοφῶν**, διάσημος Ἀθηναῖος ἱστορικός καὶ φιλοσοφικός συγγραφεύς, μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους (430-354 π. Χ.).—**καρτερία**=ὑπομονή, ψυχικὴ ἀντοχή.—**θύονται**=ἐνῶ ἐθυσίαζε.
Μαντίνεια, ἀρχαία πόλις τῆς Ἀρκαδίας.—**ἄγγελος**=ἄγγελιαφόρος.—**διετέλει θύων**=ἐξηκολούθει νὰ θυσιάζη.—**νικῶν ἀπέθανε**=νικητὴς ἐφονεύθη· πρόκειται περὶ τῆς ἐν Μαντινείᾳ μάχης (362 π. Χ.) μεταξὺ τῶν Θηβαίων καὶ τῶν Σπαρτιατῶν, βοηθουμένων ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων.—**ἀνέλαβε**=ἔλαβε καὶ ἐφόρσε.
4. **Κεῖος**=ὁ ἐκ τῆς νήσου Κέως (Κέας τῶν Κυκλάδων).—**ἀλαζῶν**=ὑπερήφανος.—**τὰ μὲν ἄλλα ἦν ἀλαζῶν**=ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἦτο ὑπερήφανος, ἀλλὰ καὶ...—**αἰσχύνομαι**=ἐντρέπομαι.—**πολιὸς**=ὑπόλευκος.—**ἀφίκετο**, ἀορ. β' τοῦ ῥ. **ἀφικνέομαι - οὔμαι**=φθάνω.—**ἀναστάς**, μετ. ἀορ. β' τοῦ ῥ. **ἀνίσταμαι**=σηκῶνομαι.—**ὕγιες**=δρθόν, ἀληθές.

5. **πυνθάνομαι**=πληροφοροῦμαι. — **κειῖσθαι**=ὄτι εἶχον φρονεῦθῆ. **ἀφικόμενοι** (δηλ. εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης), μετ. ἀορ. β' τοῦ ὄ. **ἀφικνέομαι - οὔμαι**=φθάνω. — **ἐπισκοπέω - ὦ**=ἐξετάζω. **γαυρόομαι - οὔμαι**=ὑπερηφανεύομαι. — **σεμνῶς**=σοβαρῶς. — **ταφαί**=τάφοι. — **αἰσχύνομαι**=ἐντρέπομαι. — **ὡς ἔνεστι**=ὅσον εἶναι δυνατόν. — **λαθεῖν**, ἀπαρ. ἀορ. β' τοῦ ρ. **λανθάνω**=διαφεύγω τὴν προσοχὴν κάποιου, κάμνω κάτι κρυφά, χωρὶς νὰ μὲ ἀντιληφθῶν ὡς ἔνεστι **μάλιστα λαθεῖν σπεύδουσαι**=σπεύδουσαι ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον διὰ νὰ μὴ τὰς ἀντιληφθῶν. — **πολυάνδριον**=νεκροταφεῖον. — **λάθρα**=κρυφά.
6. **Ξενοκράτης**, περίφημος φιλόσοφος ἐκ Χαλκηδόνος τῆς ἐν Μ. Ἀσίᾳ Βιθυνίας, μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Πλάτωνος (396-314 π. Χ.). — **ἐταῖρος**=φίλος. — **φιλοικτίμων**=φιλεύσπλαγχνος. **ποτέ**=κάποτε. — **στρουθὸς**=στρουθῖον (σπουργίτης). — **κόλπος**=κόρφος, δηλ. τὸ κοίλωμα τοῦ ἐνδύματος, τὸ ὁποῖον σχηματίζεται περὶ τὸ στήθος. — **ἀσμένως**=εὐχαρίστως. — **ὁ καὶ ἡ ὄρνις**=τὸ πτηνόν. — **ἔστε**=ἕως ὅτου. — **ἐπειπὼν**=εἰπὼν προσέτι (μετ. ἀορ. β' τοῦ ὄ. **ἐπιλέγω**). — **ἐξέδωκε**, ἀορ. β' τοῦ ὄ. **ἐκδίδωμι**=παραδίδω. — **ικέτης**=ὁ ζητῶν προστασίαν.
7. **Πλάτων**, μέγας Ἀθηναῖος φιλόσοφος καὶ συγγραφεύς, ὁ ἐπιφανέστερος μαθητὴς τοῦ Σωκράτους (427-347 π. Χ.). — **ἐν Ὀλυμπίᾳ**, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀγώνων ἐν Ὀλυμπίᾳ (ὅπου συνέρρεον θεαταὶ ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος). — **συσκηνώω - ὦ**=κατασκηνώω μαζί με ἄλλους. — **ὁ ἀγνώως** (γεν. τοῦ **ἀγνώωτος**)=ὁ ἀγνωστος. — **χειρόομαι - οὔμαι**=κάμνω κάποιον ὑποχειριόν μου, τὸν σκλαβώνω· **ἔδω** μεταφορικῶς=θῆλω, γοητεύω. — **ὀμιλία**=συναναστροφή. — **συνεστιάομαι - ὦμαι**=συντρέγω με ἄλλον. — **ἀφελῶς**=μὲ ἀπλότητα. — **συνδιημερεύω**=περνῶ τὴν ἡμέραν μου μαζί με ἄλλον. — **ἐν πᾶσιν**=μὲ ὅλους ἀδιακρίτως. — **συντυχία**=συνάντησις. — **Ἀκαδήμεια**, τόπος σὺνδεδεδωτος τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν ΝΑ τοῦ Κολωνοῦ (παρὰ τὴν σημερινὴν Κολοκυθοῦν), ὅπου ὑπῆρχεν ἱερόν τῆς Ἀθηνᾶς καὶ γυμναστήριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδίδασκεν ὁ Πλάτων· ἐκ τούτου καὶ ἡ σχολὴ αὐτοῦ λέγεται Ἀκαδήμεια (ἢ Ἀκαδημία). — **φιλοφρό-**

- νωσ=φιλικῶς. — ὀμιλητῆς=μαθητής. — ἄγω=ὀδηγῶ. — εἴ-
 ωθα=συνηθίζω· εἰώθειν=συνήθιζον. — ὁ τοσοῦτος=ὁ τόσον
 σπουδαῖος. — ἀνεπιτηδεύτως=χωρὶς προσποιήσιν, ἀφελῶς. —
 συγγίγνομαι τινι=συναναστρέφομαι μὲ κάποιον. — ἄνευ τῶν
 συνηθῶν λόγων, δηλ. τῶν φιλοσοφικῶν. — οἱ συνόντες=οἱ
 εὐρισκόμενοι μαζί του, οἱ πλησιάζοντες αὐτὸν (τοῦ ῥ. σύνειμι·
 σὺν + εἰμί).
8. ἀλεκτροῦν=ἀλέκτωρ, κόκορας. — ἐρῶ=θά εἶπω (μέλλ. τοῦ
 ῥ. λέγω). — Θεμιστοκλῆς, μέγας πολιτικός καὶ στρατηγὸς
 Ἀθηναῖος. — ἐπέστησε, ἀόρ. τοῦ ῥ. ἐπίστημι=σταματῶ. —
 ἐμμένω=ἐπιμένω. — ὑπὲρ τοῦ μὴ ἠττηθῆναι ἐκάτερος=
 διὰ τὰ μὴ νικηθῆ ὁ εἷς ὑπὸ τοῦ ἄλλου. — μηδὲ εἴξαι=καὶ διὰ
 τὰ μὴ ὑποχωρήσῃ (τοῦ ῥ. εἴκω). — τὸν ἕτερον τῷ ἑτέρῳ=
 ὁ εἷς εἰς τὸν ἄλλον. — ἐπέρρωσε, ἀόρ. τοῦ ῥ. ἐπιρρῶννυμι=
 ἐνισχύω, ἐνθαρρύνω. — γενόμενον . . . σύνθημα εἰς ἀρετὴν
 =τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευσεν ὡς προτροπὴ εἰς ἀνδρείαν. — ὑπό-
 μνησιν, κατηγορούμενον=ὡς ὑπόμνησιν.
9. λίκνον=κάνιστρον. — ἐλαύνω τὴν Περσίδα=περιοδεύω τὴν
 Περσίαν. — ὑπερεκπλαγείς· ὑπερεξεπλάγην, ἀόρ. τοῦ ὑπερεκ-
 πλήττομαι=θαυμάζω πάρα πολύ. — παράδεισος=κῆπος. — οὐ-
 κοθεν=ἀπὸ τὸ σπίτι του. — καὶ ἐκ τῆς ἑαυτοῦ γεωργίας=
 καὶ ἀπὸ τὸ κτῆμά του. — ὑπερήσθη· ὑπερήσθη, ἀόρ. τοῦ ὑπερ-
 ἴδομαι=ἐνχαριστοῦμαι πάρα πολύ. — νῆ τὸν Μίθραν=μὲ
 τὸν Μίθραν· ὁ Μίθρας ἦτο Θεὸς τῶν Περσῶν, (προσωποποιήσας
 τοῦ ἡλίου). — γε=τοῦλάχιστον.
10. ἐλεύθεροι=οἱ γεννηθέντες ἐξ ἐλευθέρων γονέων. — διαλαμ-
 βάνω τῇ μνήμῃ=συγκρατῶ εἰς τὴν μνήμην μου. — ἐγκώμιον
 =ἔπαινος· τοιαῦτα ἐγκώμια συνέθετον σπουδαῖοι ποιηταί. Οὕτω
 λ.χ. ὁ Σιμωνίδης ὁ Κεῖος συνέθεσε τὸ ἐγκώμιον τῶν ἐν Θερμο-
 πύλαις πεσόντων.
11. Ἀναξαγόρας, φιλόσοφος ἀπὸ τὰς Κλαζομενὰς τῆς Μ. Ἀσίας. —
 σπουδάζω πρὸς τοὺς ἐταίρους=ἀσχολοῦμαι μὲ τοὺς φίλους
 μου, τοὺς μαθητάς μου. — ἦδειν, παρατ. τοῦ οἶδα=γνωρίζω.
12. ἐάλω· ἐάλων, ἀόρ. τοῦ ἀλίσκομαι=χυριεύομαι. — οἰκτίραν-

- τες τὰς τύχας τῶν ἀλισκομένων=ληπτηθέντες τοὺς ἀγμαιώ-
τους διὰ τὴν δυστυχίαν τῶν. — ἀράμενον· ἠράμην, ἄορ. τοῦ
αἵρομαι=σηκῶνω, θέτω ἐπὶ τῶν ὄμων μου. — οἱ πατρῶοι
θεοὶ=αἱ εἰκόνας τῶν θεῶν τῶν πατέρων, τῶν προγονικῶν θεῶν.
ὑπεριδῶν· ὑπερείδον, ἄορ. τοῦ ὑπερορῶ τινος=περιφρο-
νῶ τι. — ἡσθέντες· ἡσθην, ἄορ. τοῦ ἡδομαι=εὐχαριστοῦμαι. —
συγχωρῶ=ἐπιτρέπω. — ἀναθέμενος τοῖς ὄμοις=θέσας ἐπὶ
τῶν ὄμων του, φορτωθεῖς.
13. Ἀλκιβιάδης· Ἀθηναῖος πολιτικός καὶ στρατηγός, μαθητὴς τοῦ
Σωκράτους. — τυφοῦμαι (-όομαι)=εἶμαι πλήρης ἀλαζονείας. —
μέγα φρονῶ ἐπὶ τινι=ὑπερηφανεύομαι διὰ τι. — πινάκιον
=μικρὸς πίναξ, πλάξ. — γῆς περιόδος=χάρτης τῆς γῆς.
14. ἤρξαν τῆς θαλάσσης· ἐπὶ 60 σχεδὸν ἔτη κατὰ τὸν βον αἰῶνα
π.Χ. — τοῖς ἀφισταμένοις τῶν συμμάχων=εἰς ἐξείνους ἐκ
τῶν συμμάχων, οἱ ὅποιοι ἀπεστάτων. — ζημίαι=τιμωρία.
15. εἶασε· εἶασα, ἄορ. τοῦ ἐῶ (-άω)=ἀφήνω. — τοῦ μεγίστου
τῶν κινδύνων· ἔνν. τοὺς ἀγῶνας κατὰ τῶν Περσῶν. — πανή-
γυρις=συγκέντρωσις ἑορταστικῆ. — οὐκ ἔξεστι=δὲν ἐπιτρέ-
πεται.
16. Διογένης· κενικός φιλόσοφος ἐκ Σινώπης, ζῆσας ἐν Κορίνθῳ καὶ
ἐν Ἀθήναις τὸν Δ' π.Χ. αἰῶνα. — ἡμφισμένους· ἡμφίεσμαι,
παρακ. τοῦ ἀμφιέννυμαι=ἐνδύομαι. — τύφος=ἀλαζονεία, μα-
ταιοφροσύνη. — φαῦλος=ἐντέλής, πρόστυχος.
17. ἐπρίατο· ἐπρίαμην, ἄορ. τοῦ ὠνοῦμαι=ἀγοράζω. — ὑπερ-
εὔωνος=πάμφθηνος. — ζημιοῦμαι (-όομαι)=τιμωροῦμαι. —
ἐφίεμαι=ἐπιθυμῶ. — παρατετάχθαι, παρακ. ἀπαρ. (τέτα-
γμα) τοῦ παρατάσσομαι=ἀντιπαρατάσσομαι, μάχομαι. — ἀρ-
γύριον=χρήματα.
18. Φερενίκη· αὕτη ἐλέγετο καὶ Καλλιπάτεια, ἦτο δὲ θυγάτηρ τοῦ
περιφήμου ἀθλητοῦ καὶ νικητοῦ εἰς ὅλους τοὺς μεγάλους ἀγῶνας
Διαγόρα τοῦ Ῥοδίου. — ἀθλέω - ῶ=λαμβάνω μέρος εἰς τοὺς
ἀγῶνας. — Ἑλλανοδίκαι=οἱ κριταὶ τῶν ἀγῶνων. — εἶργω=
ἐμποδίζω. — θέα=θέαμα.

19. **μειράκιον**=νεανίας (ἔτων 14-21). — **Ἑρετρικὸν**=ἐξ Ἑρετρίας (πόλεως τῆς Εὐβοίας). — **Ζήνων**, ἀρχαῖος φιλόσοφος. — **ἦρετο**, ἀόρ. β' τοῦ ἐρωτῶ.—**ὄ,τι ἄρα μάθοι**=τί λοιπὸν ἔμαθε. **φέρω**=ὑπομένω.
20. **χωρίον**=τοποθεσία. — **διήκω**=ἐκτείνωμαι. — **στάδιον**, μέτρον μήκους 185 μέτρων (πληθ. **τὰ στάδια καὶ οἱ στάδιοι**). — **πλέθρον**, μέτρον μήκους 100 ποδῶν, ἦτοι 31 μέτρων. — **διατριβή**=τέρψις. — **λάσιος**=πυκνός. — **ἐνακμάζει**=ἀκμάζει ἐκάστοτε (ἐν ἐκάστη ἐποχῇ τοῦ ἔτους). — **ἀνέρπω**=ἀναρριχῶμαι. — **συμπέφυκεν αὐτοῖς**=συνενώνεται μαζί μὲ αὐτά· τὸ **συμπέφυκα** εἶναι παρακ. μὲ σημασίαν ἔνεστ. (τοῦ ὄ. **συμφύομαι**). — **σμῖλαξ**, εἶδος ἀναρριχτηικοῦ φυτοῦ κληματώδους (ἀγριόκλημα). — **πάγος**=ἀπόκημνος βράχος. — **ὑπολανθάνω**=εἶμαι κρυμμένος ὑπὸ κάτω. — **χλοάζω**=πρασινίζω. — **πανήγυρις**=τέρψις, εὐχαρίστησις. — **ἦδιστοι**=πολὸν εὐχάριστοι. — **συμβάλλομαι**=συντείνω, συντελῶ. — **ὄ ὄρνις**=τὸ πτηνόν· οἱ μουσικοὶ **ὄρνιθες**=τὰ μελωδικὰ πτηνά. — **τὸ μέλος**=ἡ μελωδία. — **κάματος**=ἡ κούρασις. — **σχολῆ**=βραδέως. — **ἐλαίου δίκηνη**=ὡς ἔλαιον. — **παραπεφυκότων**, μετ. παρακ. τοῦ **παραφύομαι**=φυτρώνω πλησίον.

Δ'. ΕΚ ΤΩΝ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ "ΝΕΚΡΙΚΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ,"

1. **Χάρων**, κατώτερος θεός τοῦ Ἄδου ἐκτελών χρέη πορθμέως (βαρ-
κάρη). Βλέπε Εἰσαγ. Σημ. σελ. 70.—**Ἐρμῆς**, ὁ ἀγγελιαφόρος τῶν
θεῶν· οὗτος παρελάμβανε καὶ ὠδήγει τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν εἰς
τὸν Ἄδην (ψυχοπομπός). Βλέπε Εἰσαγ. Σημ. σελ. 70.—**Μένιππος**,
περιώνυμος κυνικός φιλόσοφος τοῦ τρίτου π. Χ. αἰῶνος· κυνικοί
δὲ ἐλέγοντο χλευαστικῶς τότε οἱ φιλόσοφοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι
περιεφρόνουν τὰ ἀνθρώπινα πράγματα καὶ ἔζων με ὑπερβολικὴν
καὶ ἀσκητικὴν λιτότητα, διότι ἐπίστευον, ὅτι περιορίζοντες εἰς τὸ
ἐλάχιστον τὰς ἀνάγκας τῶν ἀποκτοῦν ψυχικὴν ἀνεξαρτησίαν· οὗτοι
εἶχον μόνον ἓνα σακκίδιον, μίαν βακτηρίαν καὶ ἓν τετριμμένον
ἐπανωφόριον, τὰ ὅποια ἦσαν τὰ κύρια ἐξωτερικὰ γνωρίσματά των,
ἐσατιρίζον δὲ τὰ πάντα με πολλὴν ἐλευθεροστομίαν. — **ἀπόδος**,
προστ. ἀορ. β' τοῦ ῥ. **ἀποδίδωμι**=πληρώνω (κάτι, τὸ ὅποιον
ὀφείλω). — **τὰ πορθμεῖα**=τὰ βαρκαριάτικα (τὰ ἔξοδα διὰ τὸ
πέρασμα ἀπὸ τὴν μίαν ὄχθην εἰς τὴν ἄλλην). Βλ. Εἰσαγ. Σημ. σελ.
70.—**ἦδιον**, συγκρ. οὐδετ. τοῦ ἦδύς (-εῖα, -ὺ)=εὐχάριστος. —
φημί=λέγω. — **οὐκ ἂν λάβοις**=δὲν ἠμπορεῖς νὰ λάβῃς. —
ὀβολός, βλ. Εἰσαγ. Σημ. σελ. 70. — **οἶδα**=γνωρίζω. — **ἄγχω**=
σφίγγω τὸν λαιμόν, πνίγω. — **Πλούτων**, θεὸς τοῦ Ἄδου·
νῆ τὸν Πλούτονα=μὰ τὸν Πλούτονα, ὄρκος συνηθιζόμενος εἰς
τὸν κάτω κόσμον. — **μιαρὸς**=μολυσμένος, ἀκάθαρτος· **ὦ μιαρὲ**
=σιχαμένε, κάθαρμα. — **πατάσσω**=κτυπῶ. — **μάτην**=μα-
ταίως, δωρεάν. — **ἔσει πεπλευκώς**, τετελ. μέλλ. τοῦ ῥ. **πλέω**
(ἀντὶ παρακ.=**πέπλευκας**). — **ὑπὲρ ἐμοῦ**=διὰ λογαριασμόν
μου. — **ἐχοῖν**=ἔπρεπε (τοῦ ἀπροσ. ῥ. **χοῖν**). — **συνεπελαβό-
μην**, μεσ. ἀορ. β' τοῦ ῥ. **συνεπιλαμβάνομαι**=λαμβάνω καὶ
ἐγὼ μέρος, βοηθῶ. — **πορθμεὺς**=λεμβοῦχος, βαρκάρης· **οὐδὲν
ταῦτα πρὸς πορθμέα**=αὐτὰ δὲν ἔχουν καμμίαν ἀξίαν διὰ τὸν
πορθμέα. — **δεῖ**, ῥ. ἀπρόσ.=πρέπει. — **ἀποδοῦναι**, ἀπαρ. ἀορ.

β' τοῦ ὄ. ἀποδίδωμι, βλ. ἀνωτέρω. — **θέμις** (γεν. -ιδος) = δίκαιον, ὀρθόν· οὐ θέμις (ἐνν. ἐστίν) ἄλλως γενέσθαι = δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνῃ διαφορετικά. — οὐκοῦν = λοιπόν. — ἀπάγω = ὀδηγῶ. — χαρίεν = χαριτωμένον, νόστιμον (χαρίεις, -εσσα, -εν). — πληγῆ = κτίπημα· πληγὰς προσλαμβάνω = κτυποῦμα, ξυλοκοποῦμα. — **Αἰακός**, κοιτῆς εἰς τὸν Ἄδην· βλ. Εἰσαγ. Σημ. σελ. 70. — **πήρα** = σακκίδιον. — **ὁ θέρμος** = τὸ λούπινον (εἶδος ὀσπρίου)· διὰ τοῦτου δηλοῦται ὅτι ἡ τροφή τῶν κυνικῶν ἦτο πενιχροτάτη. — **τῆς Ἐκάτης τὸ δεῖπνον**· ἡ Ἐκάτη ἐτιμᾶτο εἰς τὰς Ἀθήνας ὡς θεὰ τῶν καθαρῶν καὶ τῶν ὁδῶν, πρὸς τιμὴν τῆς δὲ κατὰ τὸ τέλος ἐκάστου μηνὸς συνηθίζετο νὰ καθαρῶνται καὶ νὰ ἐξαγνίζονται αἱ οἰκίαι, ὅποτε οἱ εὐπορότεροι ἐξέθετον εἰς τὰς διασταυρώσεις τῶν ὁδῶν ὡς προσφοράν εἰς αὐτὴν διάφορα φαγητά, τὰ ὅποια ἐλέγοντο « δεῖπνα τῆς Ἐκάτης »· ἐκ τούτων ἐνίοτε οἱ πτωχοὶ ἐλάμβανον κρυφίως μέρος. — **τὸν κύνα**, ὅπως ἐλέγοντο οἱ κυνικοὶ φιλόσοφοι. — **οἷα δὲ καὶ ἐλάλει** = (δὲν φαντάζεσαι δὲ) τί ἔλεγε! — **οἰμῶζω** = θρηνῶ. — **διαπορθμεύω** = μεταφέρω μὲ τὴν λέμβον. — **ἀκριβῶς** = πραγματικῶς. — **ὦ βέλτιστε** = καλέ μου φίλε (ὑπερφ. τοῦ ἀγαθός).

2. **Πλούτων**, θεὸς τοῦ Ἄδου· βλ. Εἰσαγ. Σημ. σελ. 70. — **Μένιππος**, βλ. προηγουμένον διάλογον. — **Κροίσος**, ὁ περίφημος διὰ τοὺς θησαυροὺς του βασιλεὺς τῆς Λυδίας, τὸν ὅποιον ἐνίκησε καὶ συνέλαβεν αἰχμάλωτον ὁ Κῦρος (ζήσας κατὰ τὸν ἕκτον π.Χ. αἰῶνα). **φέρω** = ὑποφέρω, ἀνέχομαι. — **τὸν κύνα**, ὅπως ἐλέγοντο οἱ κυνικοί. — **παροιῶ** = μένω πλησίον. — **κατάστησον**, προστ. ἄορ. τοῦ ὄ. **καθίστημι** = τοποθετῶ. — **τί ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται** = τί κακὸν σᾶς κάμνει. — **ὁμόνεκρος ὢν** = ἀφοῦ εἶναι νεκρὸς ὅπως καὶ σεῖς. — **οἰμῶζω** = θρηνῶ. — **στένω** = στεναίζω. **μέμνημαι** = ἐνθυμοῦμαι. — **Μίδας**, ὁ θρυλικὸς βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, περίφημος διὰ τὰ πλούτη του καὶ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὸν χρυσόν. — **Σαρδανάπαλλος**, ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας (κατὰ τὸν ἕνατον π.Χ. αἰῶνα), διαβόητος διὰ τὴν πολυτελεῖαν καὶ τὴν τρυφηλὴν ζωὴν του. — **ἐξονειδίζω** = ἐξυβρίζω. — **ἀνδράποδον** = δοῦλος, δουλοπρεπής. — **οἰμωγῆ** = θρηγῶς· **ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς** = μᾶς ἐνοχλεῖ ὅταν θρηνοῦμεν. — **βιῶναι** = ὅτι ἔζησαν (ἀπαρ. ἄορ. τοῦ ὄ. **ζῶ**· ἄορ. β' ἐβίων). —

ἀνιῶ=στενοχωρῶ, ἐνοχλῶ. — μωραίνω=εἶμαι μωρός, ἀνόητος. — ὀμόψηφος = σύμφωνος. — στασιάζω = φιλονικῶ. — καὶ μὴν=καὶ ὅμως. — κατὰδω=τραγουδῶ δυνατά. — ὕβρις=αὐθάδεια. — ἀξιώω - ῶ=ἔχω τὴν ἀξίωσιν. — ἐλευθέρους ἀνδράσιν ἐντρυφῶντες=εὐχαριστούμενοι νὰ περιφρονῆτε τοὺς ἐλευθέρους ἀνθρώπους. — μνημονεύω=ἐνθυμοῦμαι, συλλογίζομαι. — κτήμα=πρᾶγμα. — ὀδύρομαι=θρηνῶ. — ἐπάσσομαι, μέλλ. τοῦ ῥ. ἐπάδω=συνοδοεῦ με ἄσμα (κάτι τὸ ὁποῖον λέγει ἢ κάμνει κάποιος ἄλλος)· ἐπάσσομαι ὑμῖν=θὰ συνοδεύω με ἄσμα τοὺς θρῆνους σας. — πρέπει γὰρ τοῦτο... ἐπάδουσθαί=διότι ἀρμόζει νὰ συνοδεύωνται οἱ τοιοῦτοι θρῆνοι με αὐτὸ τὸ ἄσμα.

3. Διογένης, ὁ περίφημος κυνικὸς φιλόσοφος ἐκ Σινώπης τοῦ Πόντου, ζήσας εἰς Ἀθήνας κατὰ τὸν τέταρτον π.Χ. αἰῶνα· ἐβάδιζε γυμνόπους καὶ περιβεβλημένος ἕνα μόνον τετριμμένον ἱμάτιον, εἶχε δὲ ὡς συνήθη κατοικίαν του ἕνα πύθον. — Μαύσωλος, πλουσιώτατος βασιλεὺς τῆς Καρίας τῆς Μ. Ἀσίας (κατὰ τὸ α' ἡμισυ τοῦ τετάρτου π.Χ. αἰῶνος), φόρου ὑποτελῆς εἰς τοὺς Πέρσας· μετὰ τὸν θάνατόν του ἡ σύζυγός του Ἀρτεμισία ἀνήγειρε πρὸς τιμὴν του μεγαλοπρεπέστατον τάφον (τὸ μαυσωλεῖον), ὁ ὁποῖος ἐθεοορεῖτο ὡς ἓν ἐκ τῶν ἑπτὰ θανάτων τοῦ κόσμου. — ὁ Κὰρ (γεν. τοῦ Καρός, πληθ. οἱ Κᾶρες)=ὁ ἐκ Καρίας τῆς Μ. Ἀσίας, Καριανός. — ἐπὶ τίνι=διὰ ποῖον πρᾶγμα, διατί. — μέγα φρονῶ=ὑπερφηανεύομαι. — ἀξιώω - ῶ=ἔχω τὴν ἀξίωσιν. — Σινωπεὺς=ὁ ἐκ Σινώπης, πόλεως τῆς Μ. Ἀσίας ἐπὶ τῆς παραλίας τοῦ Εὐξείνου Πόντου. — ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων=εἶχον δὲ ὑπὸ τὴν ἔξουσίαν μου καὶ μερικοὺς Λυδοὺς. — ἐπέβην=ἔβαλα τὸ πόδι μου, ἐκυριάρχησα (ἀφ. β' τοῦ ἐπιβαίνω=πατῶ ἐπάνω). — τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος=καθυποτάσσω πολλὰ μέρη τῆς Ἰωνίας (τῆς Μ. Ἀσίας). — καλὸς=ὄραϊος. — μέγας=ὑψηλός. — καρτερός=ἰσχυρός. — τὸ δὲ μέγιστον=τὸ δὲ σπουδαιότερον (εἶναι τοῦτο). — Ἀλικαρνασσός, μεγάλη καὶ ἀρχαία πόλις ἐπὶ τῆς Καρικῆς παραλίας τῆς Μ. Ἀσίας. — ἐπικείμενον=τοποθετημένον ἐπάνω μου. — ἠλίκον=ἄσπον. — ἀλλὰ οὐδὲ οὕτως εἰς κάλλος πεποιημένον=οὔτε τόσον ὥραϊα στολισμένον. ἀκριβέστατα εἰκονιζομένων=εἰς τὸ ὁποῖον (μνημα) με με-

γίστην τελειότητα εἶναι ἀπεικονισμένοι. — λίθου, γεν. τῆς ὕλης = ἐκ μαρμάρου. — οἶον = ὅμοιον τοῦ ὁποῖου. — εὔροι τις ἄν = ἢμπορεῖ κανεῖς νὰ εὔρη. — πάρεστι = ὑπάρχει (τοῦ ὄ. πάρεμι : παρὰ + εἰμί). — ὡς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστι = πὼς ἔχουν δὲ κάποιο μεγάλο οἰκοδόμημα εἰς τὴν πατρίδα των. — ὦ βέλτιστε = καλὲ μου φίλε (ὑπερφ. τοῦ ἀγαθός). — ὅ,τι ἀπολαύεις αὐτοῦ = τί κερδίζεις ἀπ' αὐτό. — μᾶλλον ἀχθοφορεῖς = βαστάζεις περισσότερον βάρος. — οἰμῶζω = θρηνῶ. — ᾤετο, παρ. τοῦ ὄ. οἶομαι = νομίζω. — οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου = διότι οὔτε ἐφρόντιζε δι' αὐτό τὸ πράγμα. — λόγον καταλέλοιπε = ἔχει ἀφήσει φήμη. — ὑψηλότερον = ἀνώτερον. — ἀνδραποδωδέστατος = δουλοπρεπέστατος, ποταπώτατος ὑπερφ. τοῦ ἀνδραποδώδης. — ἐν βεβαιότερῳ χωρίῳ = εἰς ἀσφαλέστερον ἔδαρος (δηλ. εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀνθρώπων).

4. Πλούτων—Ἐρμῆς, βλ. Εἰσαγ. Σημ. σελ. 70 καὶ εἰς διάλογον 1. — κληρος = κληρονομία. — θηράω - ὦ = κνηγῶ. — Σικυώνιος, ὁ ἐκ Σικυῶνος (ἀρχαίας πόλεως τῆς Πελοποννήσου ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου). — ἐάω - ὦ = ἀφήνω. — ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν = ἐπάνω εἰς τὰ ἐνενήκοντα ἔτη. — ἐπιμετρέω - ὦ = προσθέτω. — ἐφεξῆς = κατὰ σειράν, τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου. — ἄτοπον = παράδοξον. — οὐδὲν προσήκοντες = ἐνῶ δὲν εἶναι συγγενεῖς των. — μιαινώτατος = αἰσχροτάτος. — θεραπεύουσιν = τὸν περιποιοῦνται, τὸν κολακεύουν. — ῥαίττω = καλύτερεῖω, ἀναλαμβάνω ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν. — πείσονται, μέλλ. τοῦ ὄ. πάσχω = παθαίνω. — διαβουκολέω - ὦ = παρηγορῶ διὰ κενῶν ἐλπίδων, ἔξαπατῶ. — ἔρρωται = εἶναι ὑγιής, εἶναι καλὰ εἰς τὴν ὑγίειαν του. — βόσκονται ζῶην μακαρίαν ἐλπίζοντες = τρέφονται μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ζήσουν μακαρίως. — ἀποδυσάμενος = ἀφοῦ ἀποβῆλη, ἀφοῦ βγάλη ἀπ' ἐπάνω του (τοῦ ὄ. ἀποδύομαι). — Ἰόλεως (Ἰόλαος), μυθικός ἥρωας, ἀνεπίδός καὶ πιστός σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους· κατὰ τὴν παράδοσιν, ὅταν ὁ βασιλεὺς τῶν Μυσηῶν Εὐρυπιδεὺς διώκων τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἡρακλέους εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἰταλικήν, ὅπου οὗτοι εἶχον καταφύγει, οἱ θεοὶ ἔκαμαν πάλιν νέον τὸν Ἰόλαον, ἵνα δυνῆθῃ νὰ ἀποκρούσῃ τὸν ἐχθρόν. — ἀνηβήσάτω, προστ. ἀορ. τοῦ ὄ. ἀνηβάω - ὦ = γίνομαι πάλιν νέος,

Ξαναγιάνω. — ἀμέλησον=μὴ σὲ μέλει. — παραπέμπω=προπέμπω, κατευοδώνω.

5. **παράσιτος**=ὁ τρεφόμενος εἰς βάρος τοῦ ἄλλου. — **ἐμφαγών**, ἐπειδὴ ἔφαγα βιαστικά (μετ. ἄορ. β' τοῦ ὄ. **ἐσθίω**=τρώγω). — **παρηῆσθα**=ἦσον παρών, παρευρίσκεσο (παρ. τοῦ ὄ. **πάρειμι**: **παρὰ+εἰμί**). — **τὸ δὲ ἐμὸν παράδοξόν τι ἐγένετο**=ὁ δὲ ἰδικός μου θάνατος ὑπῆρξε κάπως παράδοξος. — **οὐσία**=περιουσία. — **μήκιστος**, ὑπερθ. τοῦ **μακρός**: εἰς **μήκιστον ἀπετείνετο**, παρετείνεται ἐπὶ πολὺ μακρὸν χρόνον. — **Τιθωνός**, ὁ ὁποῖος ἔλαβε κατὰ τὴν παράδοσιν ἀπὸ τοὺς θεοὺς ὡς δῶρον τὴν ἀθανασίαν, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν αἰωνίαν νεότητα, διὰ τοῦτο δὲ ἐβασανίζετο ἀπὸ τὸ ἀτελείωτον γῆρας. — **ἐπίτομος**=σύντομος. — **οἰνοχόος**=ὁ δοῦλος, ὁ ὁποῖος προσέφερε τὸν οἶνον. — **ἡ κύλιξ** (γεν. -κος)=τὸ ποτήριον. — **τοίνυν**=λοιπόν. — **μειρακίσκος** καὶ **μειράκιον**=νεανίσκος: ὑποκοριστ. τοῦ **μειραξ**=νεανίας. **σφαλεῖς**, μετ. παθ. ἄορ. β' τοῦ ὄ. **σφάλλομαι**=κάμνω λάθος. — **ἐκτάδην ἐκείμην**=ἔπεσα κάτω ξαπλωμένος, ξαπλώθηκα κάτω, — **τί πρὸς ταῦτα**;=τί ἔκαμεν, ὅταν εἶδεν αὐτά; — **πρὸς τὸ αἰφνίδιον**=ἀπὸ τὸ αἰφνίδιον αὐτὸ γεγονός, μ' αὐτὸ τὸ ξαφνικό. — **οἷά με εἴργασται**=δι' αὐτά, τὰ ὁποῖα μοῦ ἔκαμε. — **ἐχρῆν**=ἔπρεπε (παρ. τοῦ ἄπροσ. ὄ. **χρῆ**). — **λεωφόρος**=ὁ πλατύς, ὁ σπηλαιώμενος δρόμος (τοῦ φυσικοῦ θανάτου).

6. **Κράτης**, πλούσιος εὐπατρίδης Θηβαῖος, ὁ ὁποῖος περιφρονήσας τὰ πλοῦτη ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἔγινε θερμοῦ διαδῶς καὶ μαθητῆς τοῦ κυνικοῦ φιλοσόφου Διογένης. — **Διογένης**, βλ. διάλογον β. — **ὄλκας**=φορηγὸν πλοῦτον. — **ἀνεπιός**=ἐξάδελφος. — **κλήρος**=κληρονομία. — **ἡλικιώτης**=συνομήλικος. — **δεσπότης**=κύριος, κάτοχος. — **ὑπερβαλλόμενοι ἀλλήλους**=ἀγωνιζόμενοι ποῖος νὰ περάσῃ τὸν ἄλλον. — **οὐδεπώποτε**=ποτέ ἕως τότε. — **Σικυών**, ἀρχαιότατη πόλις τῆς Πελοποννήσου ἐπὶ τῆς παραλίας τοῦ Κορινθ. κόλπου, πλησίον τῆς Κορίνθου. — **Κίρρα**, ἀρχαία πόλις τῆς Φωκίδος εἰς τὸν Κρισαῖον κόλπον, πλησίον τῆς Ἰτέας. — **κατὰ μέσον τὸν πόρον**=εἰς τὸ μέσον τοῦ στενοῦ. — **Ἀντισθένης**, ὁ ἰδρυτῆς τῆς κυνικῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς, μαθητῆς τοῦ Σωκράτους. — **οἶμαι** καὶ **οἴομαι**=νο-

μίζω. — ἡ χοῖνιξ (γεν. -κος), μέτρον χωρητικότητος ξηρῶν ἴσον πρὸς 315 σημερινὰ δραῖμα (48 χοῖνικες ἀπετέλουν ἓνα μέδιμνον).
 ὁ θέρμος=τὸ λούπινον (εἶδος ὄσπριου). — οὐδὲν γὰρ μοι
 τούτων ἔδει=διότι δὲν εἶχα καμμίαν ἀνάγκην ἀπ' αὐτά.— ἐχρῆν
 =ἔπρεπε (παρ. τοῦ ἀπροσ. ὄ. χρή).—σεμνότερα=σπουδαιό-
 τερα. — παρησία=θάραξ γνώμη. — οὐκοῦν=λοιπόν. —
 ἤξουσι=θὰ ἔλθουν (τοῦ ὄ. ἤκω).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α'. ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

Εισαγωγικόν Σημείωμα

	Σελ.		Σελ.
1. Λέαυα και ἀλώπηξ . . .	13	14. Κομπαστής	16
2. Ἔρμφορ και λέκορ . . .	13	15. Ἴπλορ και ὄνορ	16
3. Βόερ και λέων	13	16. Ἦνορ και λεοντή	16
4. Δόχρορ	13	17. Ἴπλορ και ρτρατιώτηρ . . .	17
5. Γονή και ὄρορ	14	18. Γεωργοῦ παῖδερ	17
6. Κώνωρ και βοῦρ	14	19. Ποιμὴν ψεύστηρ	17
7. Αἰξ και αἰγοβορκορ . . .	14	20. Γεωργόρ και παῖδερ αὐτοῦ	18
8. Ἀλώπηξ και βότρονερ . . .	14	21. Πατήρ και θυγατέρερ . . .	18
9. Κονηρορ και δονοτόμορ . .	14	22. Ἴατρορ ἄτεχρορ	19
10. Πῆραι δύο	15	23. Κέων και ἀλεκτροῶν και	
11. Λέων και ταῦρορ	15	ἀλώπηξ	19
12. Λέων και ὄνορ και ἀλώπηξ	15	24. Ξυλευόμενορ και Ἐρμῆρ .	19
13. Πίθηκορ και ἀλειρ	16		

Β'. ΕΚ ΤΗΣ "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ", ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ

Α') ΘΕΟΓΟΝΙΑ

Εισαγωγικόν Σημείωμα σελίρ 23

1. Οὐρανόρ και γῆ. Τέκνα αὐτῶν	25	2. Κρόνορ και Ῥέα. Γέννηρ τοῦ Διόρ	26
		3. Τιτανομαχία. Νίκη τοῦ Διόρ	26

Β') ΑΝΘΡΩΠΟΓΟΝΙΑ

1. Προμηθεὺρ	27	κλερσμορ	27
2. Ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνορ κατα-		3. Ἐλλῆρ και τέκνα αὐτοῦ . .	28

Γ) ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

	Σελ.		Σελ.
1. Φοῖξος καὶ Ἑλλη	29	6. Ὁ μάντις Φινεύς. Αἴ Ἄρ- πυαί	32
2. Πελοία καὶ Ἰάσων	30	7. Αἱ συμπληγάδες πέτραι.	32
3. Οἱ Ἀργοναῦται	30	8. Οἱ Ἀργοναῦται εἰς Κολ- χίδα. Ἰάσων καὶ Μίρδεια.	33
4. Ὁ μέγχι Μυσίας πλοῦς	31		
5. Ἀπὸ Μυσίας μέγχι Θρά- κης	31		

Δ) ΠΕΡΙΣΕΥΣΙ

1. Γέννησις Περσεύς	35	3. Ἡ Μέδουσα ἀποτέμεται τῆρ κεφαλῆρ.	36
2. Περσεὺς πέμπεται ἐπὶ τῆρ τῆς Γοργόνης κεφαλῆρ	35	4. Θάνατος Ἀζοισίον	36
		5. Περσεὺς καὶ Ἀνδρομέδα.	37

Ε) ΗΡΑΚΛΗΣ

1. Γέννησις καὶ ἀνατροφὴ Ἡ- ρακλέους	38	ε') Ἡ κόπρος τῶν βοσκη- μάτων τοῦ Ἀγρείου	41
2. Πῶτα κατορθώματα Ἡ- ρακλέους	38	5') Αἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες	41
3. Μανία Ἡρακλέους. Δου- λεία παρὰ τῷ Ἐδρυσθεῖ.	39	ζ') Ὁ Κολῆς ταῦρος	42
4. Οἱ δώδεκα ἄθλοι:		η') Αἱ Διομήδους ἵπποι	43
α') Ὁ Νεμεαῖος λέων	40	θ') Ὁ ζῶστηρ τῆς Ἰππο- λότης	43
β') Ἡ Λεοναία ὕδρα	40	ι') Οἱ βόες τοῦ Γηρονόου	43
γ') Ἡ Κερυνίτις ἔλαφος	41	ια') Τὰ χρυσᾶ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων	44
δ') Ὁ Ἐρμιάνθιος κά- προς	41	ιβ') Ὁ Κέρυβρος	45
		5. Ἡρακλῆς καὶ Δημάριον	45
		6. Θάνατος Ἡρακλέους	45

ς) Οἱ Ἄλλοι Ἡρώς

1. Κάδμος	47	6. Θησεὺς	50
2. Μίνως	48	7. Μελέαργος	50
3. Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης	49	8. Νιόβη	51
4. Αἰαζός	49	9. Ὀρφεὺς	52
5. Κέκροψ	49	10. Ἀλκίηστις	52

Γ'. ΕΚ ΤΗΣ "ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ,, ΑΙΛΙΑΝΟΥ

Εισαγωγικὸν Σημείωμα

	Σελ.		Σελ.
1. Ἀλέξανδρος καὶ Φωκίων.	59	11. Ἀναξαγόρου ἀταραξία.	63
2. Ἐπαμεινώνδου μεγαλο- φροσύνη	59	12. Αἰνείου εὐσέβεια . . .	63
3. Ξενοφῶντος καρτερία .	60	13. Σωκράτης καὶ Ἀλκιβιάδης	63
4. Γέρον ἀλαζών	60	14. Ἡ κατὰ Μετιληναίους βα- ρυντάτη ποιητὴ	64
5. Αἱ τῶν Λακεδαιμονίων μητέρες	60	15. Θεμιστοκλῆς καὶ Ἴέρων ἐν Ὀλυμπίᾳ	64
6. Ξενοκράτους φιλευσπλαγχνία	61	16. Πᾶν μέτρον ἄριστον . . .	64
7. Πλάτων	61	17. Λακεδαιμόνιοι περὶ φι- λοκερδείας	64
8. Ἡ μάχη τῶν ἀλεκτρονόνων.	62	18. Ἡ Φερεινὴ ἐν Ὀλυμπίᾳ.	65
9. Ἀρταξέρξης περὶ φιλοπο- νίας	62	19. Μειράκιον Ἐρετροικόν .	65
10. Κρητῶν νόμος περὶ μα- θημάτων	62	20. Τὰ Τέμπη	65

Δ'. ΕΚ ΤΩΝ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ "ΝΕΚΡΙΚΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ,,

Εισαγωγικὸν Σημείωμα σελὶς 65

1. Χάρωνος, Μενίππου καὶ Ἐρμοῦ.	71	4. Πλούτωνος καὶ Ἐρμοῦ .	75
2. Πλούτων ἢ κατὰ Μενίππου	72	5. Ζηροφάντου καὶ Καλλι- δημίδου	76
3. Διογένης καὶ Μανσώλου	74	6. Κράτητος καὶ Διογένης	77

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Α'. Αἰσώπειοι Μῦθοι	81-83	Γ'. Ἐκ τῆς «Ποικίλης Ἱστο- ρίας» Αἰλιανοῦ	97-101
Β'. Ἐκ τῆς «Βιβλιοθήκης» Ἀπολλοδώρου	84-96	Δ'. Ἐκ τῶν Λουκιανῶ «Νεκρικῶν διαλόγων»	103-107

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ι Σ

- Ἐκ τῶν «Ἐκλογῶν» τοῦ κ. Γεωργίου Παλασιζοῦμου ἐλήφθησαν :
- 1) Οἱ ἐπ' ἀριθ. 3, 4, 6, 7, 9-12, 15, 16, 20 καὶ 24 Αἰσώπειοι μῦθοι.
 - 2) Τὰ τεμάχια τῆς «Βιβλιοθήκης» τοῦ Ἀπολλοδώρου περὶ Ἀνθρωπογονίας, Περσέως καὶ Ἡρακλέους.
 - 3) Τὰ ἐπ' ἀριθ. 9-17 τεμάχια ἐκ τῆς «Ποικίλης Ἱστορίας» τοῦ Αἰλιαροῦ.
 - 4) Αἱ ἀντίστοιχοι ἐπιγραφικαὶ σημειώσεις τῶν ἀνωτέρω κειμένων.
- Ἡ λοιπὴ ἔλη τοῦ παρόντος βιβλίου ἐλήφθη ἐκ τῶν «Ἐκλογῶν» τοῦ κ. Βίκτωρος Κοητιζοῦ.

Τὰ ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου φέρουν τὸ κάτωθι βιβλιοσημον, εἰς ἀπόδειξιν τῆς γνησιότητος αὐτῶν.

Ἀντίτυπον στερούμενον τοῦ βιβλιοσήμου τούτου θεωρεῖται κλεψίτυπον. Ὁ διαθέτων, πωλῶν ἢ χρησιμοποιῶν αὐτὸ διώκεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Νόμου 1129 τῆς 15/21 Μαρτίου 1946. (Ἐφ. Κυβ. 1946, Α' 108).

ΕΚΔΟΣΙΣ Β', 1958 (VI) — ΑΝΤΙΤΥΠΑ 45.000

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ & ΒΙΒΛΙΟΔΕΞΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ "ΠΑΤΡΙΣ", Ε.Π.Ε.

